SARAH JIO

ANOTIMPUL REGĂSIRII

Capitolul 1

— Cred că asta este tot, a spus Joel rezemându-se de tocul uşii.

Îşi plimba rapid privirea încolo şi încoace, ca şi cum încerca să îşi întipărească în memorie fiecare colţişor al apartamentului din New York pe care-l cumpăraserăm şi îl renovaserăm împreună, în urmă cu cinci ani, în vremuri mai bune. Priveliştea era impresionantă: arcada delicată de la intrare, şemineul vechi pe care îl găsiserăm la un magazin de antichităţi din Connecticut şi pe care îl transportaserăm cu grijă acasă ca pe o comoară, ornamentele de pe pereţii din sufragerie. Ne chinuiserăm mult până aleseserăm culoarea vopselei, dar în final ne hotărâserăm la un roşu-cărămiziu, o nuanţă melancolică şi intensă deopotrivă, aşa cum era şi căsătoria noastră. După ce o văzuse pe pereţi, i se păruse prea portocalie. Mie mi se părea cum nu se putea mai nimerită.

Ochii ni s-au întâlnit pentru o clipă, însă mi-am aplecat rapid privirea asupra benzii adezive pe care o aveam în mână şi am lipit mecanic bucata ce-mi mai rămăsese pe ultima cutie cu lucrurile lui Joel, pe care venise să şi le ia în dimineaţa aceea.

— Stai, am spus, amintindu-mi că în cutia acum închisă văzusem o carte cu coperte de piele albastră. L-am privit acuzatoare. Ai luat exemplarul meu din *Anii de graţie*?

Citisem cartea când eram în Tahiti, în luna de miere, cu şase ani înainte, dar paginile sale roase de vreme însemnau pentru mine mult mai mult decât o amintire din acea excursie. Nu-mi dădeam seama cum de acest roman al defunctei Margaret Ayer Barnes, câştigător al premiului Pulitzer în 1931, ajunsese într-un vraf prăfuit de cărţi din holul hotelului, însă când îl scosesem din coş şi deschisesem cotorul crăpat simţisem că inima îmi era copleşită de o senzaţie de o familiaritate profundă pe care

nu mi-o puteam explica. Povestea mişcătoare spusă în paginile sale, de dragoste, de pierdere şi de acceptare, despre pasiuni secrete şi despre importanţa gândurilor nerostite, schimbase pentru totdeauna modul în care-mi priveam propria scriitură. Poate că din cauza asta *renunţasem* la scris. Joel nu citise niciodată cartea, iar eu mă bucuram. Era ceva prea intim ca să vreau s-o împărtăşesc. Mi se părea jurnalul meu nescris.

Joel m-a privit cum am dezlipit banda şi am deschis cutia, pe care am răscolit-o până ce am găsit cartea. Când am dat de ea, am oftat uşurată.

— Scuze, a spus el stingher. Nu mi-am dat seama că...

Nu-şi dădea seama de multe lucruri în legătură cu mine. Am luat cartea, apoi am dat din cap şi am închis la loc cutia.

— Cred că asta-i tot, i-am spus ridicându-mă.

M-a privit cu prudenţă, iar de data asta i-am susţinut privirea. Pentru alte câteva ore, cel puţin până ce semnam actele de divorţ, puţin mai târziu în acea după-amiază, era încă soţul meu. Totuşi, îmi era greu să privesc în ochii aceia căprui-închis, conştientă fiind că bărbatul cu care mă căsătorisem mă părăsea pentru altcineva. „Cum am ajuns aici?”

Scena despărţirii mi se derula în minte ca un film tragic, aşa cum se întâmplase de mii de ori de când ne separaserăm. Totul începuse într-o dimineaţă ploioasă de luni, din noiembrie. Îi făceam omletă cu sos Tabasco, mâncarea lui preferată, când mi-a spus despre Stephanie. Despre cum îl făcea să râdă. Despre cum îl înţelegea. Despre cum se *potriveau.* Îmi închipuisem două piese de Lego unite şi mă cutremurasem. În mod bizar, când mă gândesc la dimineaţa aceea îmi vine în nări mirosul de ouă arse şi de Tabasco. Dacă aş fi ştiut că aşa avea să miroasă sfârşitul căsniciei mele, aş fi făcut clătite.

L-am privit din nou pe Joel. Privirea lui era tristă şi nesigură. Ştiam că dacă mă ridicam în picioare şi mă aruncam în braţele lui, era posibil să mă îmbrăţişeze cu

dragostea unui soţ jenat care nu avea să plece, nu avea să se despartă de mine. Însă m-am abţinut. Răul fusese deja făcut. Soarta noastră fusese hotărâtă.

— La revedere, Joel, i-am spus.

Poate că inima mea voia să-l mai aibă aproape, dar mintea mea ştia mai bine. Trebuia să plece.

Joel părea rănit.

— Emily, eu…

Căuta iertare? O a doua şansă? Nu ştiam. Am întins mâna pentru a-l întrerupe.

— La revedere, i-am spus, cu toată forţa de care eram în stare.

A dat din cap cu solemnitate, apoi s-a îndreptat spre uşă. Am închis ochii şi am auzit cum a închis-o încet în urma lui. A încuiat-o pe dinafară, într-un gest ce m-a făcut să mă înfior. *Încă îi pasă… Cel* puţin îi pasă de siguranţa mea. Am clătinat din cap şi mi-am amintit că trebuia să schimb broasca, apoi i-am auzit paşii din ce în ce mai slab, până ce au fost înghiţiţi complet de zgomotul străzii.

Peste un timp a sunat telefonul, iar când m-am ridicat să răspund mi-am dat seama că, de când plecase Joel, nu făcusem altceva decât să stau pe podea, cufundată în Anii *de graţie.* Trecuse un minut? Poate o oră?

— Vii odată? Era Annabelle, prietena mea cea mai bună. Mi-ai promis că n-o să semnezi singură actele de divorţ.

M-am uitat la ceas dezorientată.

— Scuze, Annie, i-am răspuns, scotocind în geantă după chei şi după afurisitul de plic. Trebuia să mă întâlnesc cu ea la restaurant în urmă cu patruzeci şi cinci de minute. Sunt pe drum.

— Bine, a spus ea. O să-ţi comand ceva de băut.

Calumet, restaurantul nostru preferat, era la patru străzi de apartamentul meu şi, când am ajuns, peste zece minute, Annabelle m-a întâmpinat cu o îmbrăţişare.

— Ţi-e foame? m-a întrebat după ce ne-am aşezat.

— Nu, am oftat eu.

Annabelle s-a încruntat.

— Carbohidraţi, a adăugat ea, întinzându-mi coşul cu pâine. Ai nevoie de carbohidraţi. Hai, unde-s hârtiile? Hai să scăpăm de ele.

Am scos plicul din geantă şi l-am pus pe masă, privindu-l aşa cum te uiţi la o bombă.

— Sper că-ţi dai seama că e numai vina ta, a spus Annabelle, zâmbind pe jumătate.

Am privit-o urât.

— Cum adică vina mea?

— Nu *te măriţi* cu un bărbat pe care-l cheamă Joel, a continuat ea, pe acelaşi ton de mustrare. Nimeni nu se mărită cu un Joel. Te întâlneşti cu ei, îi laşi să-ţi cumpere de băut şi lucruşoare drăguţe de la Tiffany, dar nu te măriţi cu el.

Annabelle îşi f & cea doctoratul în antropologie socială. În cei doi ani de cercetări, analizase, într-un mod neconvenţional, datele privind căsătoriile şi divorţurile. Potrivit cercetărilor ei, rata de succes a unei căsătorii poate fi prezisă cu precizie de numele bărbatului. Dacă te măriţi cu un Eli, te vei bucura de binecuvântările căsniciei timp de 12, 3 ani. Cu un Brad? 6, 4 Cei pe care-i cheamă Steve pleacă după numai patru ani. Iar din punctul de vedere al lui Annabelle nu trebuie să te măriţi *niciodată* cu un Preston.

— Deci ce spun datele despre Joel?

— Șapte virgulă doi ani, m-a anunţat ea pe un ton oficial.

Am încuviinţat din cap. Fuseserăm căsătoriţi şase ani şi două săptămâni.

— Trebuie să-ţi găseşti un Trent, a continuat ea.

— Urăsc numele Trent, m-am strâmbat eu.

— Bine, atunci un Edward sau un Bill sau nu, un

Bruce, a spus ea. Numele astea au longevitate maritală.

— Sigur, am răspuns eu sarcastică. Poate ar trebui să mergem la vânat de bărbaţi la un azil.

Annabelle e înaltă, slabă şi frumoasă, în stilul Juliei Roberts, are părul lung, ondulat, de culoare închisă, pielea

ca de porţelan şi ochi pătrunzători. La treizeci şi trei de ani nu fusese măritată niciodată. Oricui o întreba îi spunea că motivul era jazzul. Nu putuse să găsească un bărbat căruia să-i placă Miles Davis şi Herbie Hancock la fel de mult cum îi plăceau ei.

I-a făcut semn chelnerului.

— Încă două, vă rog.

Chelnerul mi-a luat paharul de martini. În urma lui, pe plic a rămas un cerc de apă.

— A sosit timpul, a spus ea cu blândeţe.

Mâna îmi tremura puţin în timp ce umblam în plic şi scoteam un vraf de hârtii, gros de aproape un centimetru. Asistenta avocatului meu lipise bileţele de culoare roz pe trei pagini, pe care scria „semnaţi aici". Am căutat un pix în poşetă şi am simţit un nod în gât în timp ce-mi semnam numele pe prima pagină, apoi pe următoarea şi apoi pe următoarea. Emily Wilson, cu un *y* alungit şi un n pronunţat. Aşa mă semnam încă din clasa a cincea. Apoi am mâzgălit data, 28 februarie 2005, ziua în care căsătoria noastră luase sfârşit.

— Bravo, a spus Annabelle, împingând spre mine un nou pahar de martini. Deci o să scrii despre Joel?

Fiindcă sunt scriitoare, Annabelle, la fel ca toată lumea pe care o cunosc, credea că răzbunarea cea mai bună ar fi să scriu despre relaţia mea cu Joel, sub forma unui roman destul de transparent.

— Ai putea construi o întreagă poveste în jurul lui, i-ai putea schimba doar uşor numele, a continuat ea. Poate i-ai putea spune Joe şi l-ai face să pară un nenorocit.

A luat o îmbucătură de mâncare şi aproape s-a înecat, râzând, înainte de a continua: Nu, un nenorocit cu *disfuncţie erectilă.*

Singura problemă era faptul că, şi dacă aş fi vrut să scriu un roman de răzbunare despre Joel – ceea ce nu voiam –, ar fi ieşit o carte groaznică. Orice aş fi aşternut pe hârtie, dacă puteam scrie totuşi ceva, ar fi fost lipsit de imaginaţie. Ştiu asta fiindcă în ultimii opt ani mă trezisem în fiecare zi, mă aşezasem la birou şi privisem la ecranul

gol. Uneori îmi ieşea o replică fabuloasă sau câteva pagini consistente, dar apoi mă blocam. Iar după ce îngheţam, nimic nu mă mai putea topi.

Psihologul meu, Bonnie, spunea că e vorba de un blocaj creativ clinic, ca o boală terminală. Muza mea se îmbolnăvise, iar prognosticul nu era prea încurajator. În urmă cu opt ani scrisesem un roman de mare succes. În urmă cu opt ani eram în vârful lumii. Eram slabă – nu că acum aş fi fost grasă (bine, poate mi se îngroşaseră puţin coapsele) – şi mă aflam pe lista celor mai bine vânduţi autori din *New York Times.* Şi dacă ar fi existat o listă a celor mai bune vieţi, aş fi apărut cu siguranţă, şi acolo.

După publicarea cărţii mele, *Chemând-o pe Ali Larson,* agentul meu m-a încurajat să scriu o continuare. Mi-a spus că cititorii o cereau cu vehemenţă. Editura se oferise deja să-mi dubleze avansul pentru o a doua carte. Totuşi, oricât de mult încercam, nu mai aveam nimic de scris, nimic de spus. Într-un final, agentul nu m-a mai sunat. Editurile nu şi-au mai pus întrebări. Cititorilor nu le-a mai păsat. Singura dovadă a faptului că viaţa mea anterioară nu fusese numai o fantezie erau cecurile pentru drepturi de autor pe care le primeam periodic prin poştă şi câte o scrisoare de la un cititor cu probleme, pe nume Lester Mccain, care credea că e îndrăgostit de Ali, personajul principal al cărţii mele.

Încă îmi amintesc cât de agitată m-am simţit atunci când Joel s-a apropiat de mine, la petrecerea de lansare a cărţii mele de la hotelul Madison Park. Era la o petrecere într-o încăpere alăturată când m-a văzut în prag. Purtam o creaţie Betsey Johnson, ultimul răcnet în 1997: o rochie neagră fără bretele, pe care cheltuisem o avere. Însă, într-adevăr, merita oricât. Încă o aveam în dulap, dar simţeam brusc nevoia să merg acasă şi să o arunc în foc.

— Arăţi uluitor, îmi spusese curajos, înainte de a se prezenta.

Îmi aduc aminte cum m-am simţit când l-am auzit rostind aceste cuvinte. Ar fi putut fi replica lui obişnuită de agăţat femei şi, la urma urmei, probabil că aşa şi era. Însă

m-am simţit de milioane. Aşa era Joel.

Cu câteva luni în urmă, GQ făcuse o listă a celor mai râvniţi burlaci „obişnuiţi” din America. Nu, nu era vorba de listele acelea pe care apărea George Clooney la fiecare doi ani, ci despre o listă cu un surfer din San Diego, un dentist din Pennsylvania, un profesor din Detroit şi, da, un avocat din New York, Joel. Ajunsese în primii zece. Şi, printr-un miracol, *eu* pusesem mâna pe el.

Şi îl pierdusem.

Annabelle îmi făcea cu mâna.

— Pământul către Emily, a spus ea.

— Scuze, i-am răspuns, tremurând uşor. Nu, n-o să scriu despre Joel. Am clătinat din cap şi am băgat la loc hârtiile în plic, pe care l-am pus în poşetă. Dacă o să mai scriu vreodată, va fi ceva diferit de orice altă poveste pe care am încercat s-o scriu.

Annabelle m-a privit nedumerită.

— Și continuarea la ultima carte? N-o s-o termini?

— N-o s-o mai termin, am spus, împăturind un şerveţel pe jumătate şi apoi din nou pe jumătate.

— De ce nu?

Am suspinat.

— Nu mai pot. Nu pot să mă forţez să produc 85.000 de cuvinte mediocre, chiar dacă ar însemna mulţi bani. Chiar dacă ar însemna că mii de cititori vor citi cartea mea pe plajă, în vacanţă. Nu, dacă mai scriu ceva vreodată, dacă o să mai scriu vreodată, va fi ceva diferit.

Annabelle m-a privit de parcă voia să se ridice în picioare şi să mă aplaude.

— Ia uită-te la tine, a spus ea zâmbind. Ai o revelaţie.

— Nu-i adevărat, am răspuns eu încăpăţânată.

— Ba da, m-a contrazis ea. Hai s-o analizăm cu mai multă atenţie, a adăugat împreunându-şi mâinile. Ai spus că vrei să scrii ceva *diferit,* dar cred că de fapt vrei să spui că în ultima carte nu ţi-ai pus cu adevărat sufletul.

— Poţi spune şi asta, da, am zis eu ridicând din umeri.

Annabelle a scos o măslină din paharul cu martini şi

a băgat-o în gură.

— De ce nu scrii despre ceva de care cu adevărat *îţi pasă?* m-a întrebat peste o clipă. Despre un loc, despre o persoană care te-a inspirat.

— Nu asta încearcă să facă orice scriitor? am replicat eu, dând din cap.

— Ba da, a spus ea, alungându-l pe chelner cu o privire de genul „e-n regulă, nu vrem încă nota”, apoi s-a întors spre mine cu ochi pătrunzători. Dar ai *încercat* cu adevărat asta? Cartea ta a fost fantastică, vorbesc foarte serios, Em, dar ai fost *tu* vreo clipă în ea, cu adevărat?

Avea dreptate. Era o poveste bună. Fusese un roman foarte bine vândut, mă puteam lăuda cu asta. Deci de ce nu mă simţeam mândră de el? De ce nu mă simţeam *legată* de el?

— Te cunosc de multă vreme, a continuat ea, şi ştiu că nu a fost o poveste bazată pe viaţa ta sau pe experienţele tale.

Avea dreptate. Dar pe ce parte din viaţa mea ar fi putut să se bazeze un roman? M-am gândit la părinţii şi la bunicii mei şi am clătinat din cap.

— Asta este problema, i-am răspuns. Alţi scriitori au o grămadă de lucruri de valorificat: mame rele, abuzuri, copilării aventuroase. Viaţa mea a fost banală. Nicio moarte. Nicio traumă. Nici măcar un animal mort. Motanul mamei, Oscar, are douăzeci şi doi de ani. Nu e nimic care să merite povestit, crede-mă, m-am gândit la asta.

— Cred că nu ai destulă încredere în tine, a spus ea. Trebuie să fie ceva. Trebuie să existe o scânteie.

Atunci mi-am lăsat gândurile să zboare şi mi-a venit imediat în minte Bee, mătuşa mamei mele, care locuia pe insula Bainbridge din statul Washington. Îmi era tare dor şi de ea, şi de insulă. Cum de lăsasem să treacă atât de mulţi ani de la ultima mea vizită? Bee avea optzeci şi cinci de ani, dar mergea pe douăzeci şi nouă, nu avusese niciodată copii, aşa că eu şi sora mea deveniserăm automat strănepoatele ei. La zilele de naştere ne trimitea felicitări cu bancnote noi de câte cincizeci de dolari înăuntru,

cadouri de Crăciun chiar drăguţe şi bomboane de Sfântul Valentin, iar vara, când o vizitam, ne strecura ciocolată sub perne înainte ca mama să poată ţipa: „Nu, tocmai s-au spălat pe dinţi!” Bee era, într-adevăr, neconvenţională. Dar era şi ceva *deosebit* în legătură cu ea. Felul în care vorbea prea mult. Sau prea puţin. Felul în care era, simultan, binevoitoare şi reticentă, generoasă şi egoistă. Şi mai erau şi secretele ei. O iubeam fiindcă le avea.

Mama spunea mereu că, atunci când omul trăieşte singur în cea mai mare parte a vieţii, devine imun la propriile sale subterfugii. Nu eram sigură dacă să cred această teorie, parţial fiindcă şi mie mi-era teamă să nu rămân fată bătrână. M-am mulţumit să aştept semnele.

Bee. Mi-o puteam închipui instantaneu, la masa din bucătărie. De când o cunoşteam, lua acelaşi mic dejun: pâine făcută cu maia, prăjită, cu unt şi miere. Tăia pâinea aurie în patru pătrăţele şi le punea pe un prosop de hârtie împăturit pe jumătate. Ungea fiecare bucată cu un strat generos de unt moale, gros ca glazura de pe o brioşă, şi orna cu o linguriţă de miere. Când eram copil, o văzusem făcând asta de sute de ori, iar acum, dacă sunt bolnavă, pâinea făcută cu maia, prăjită, cu unt şi miere e mai bună ca orice medicament.

Bee nu a fost o femeie frumoasă. E mai înaltă ca majoritatea bărbaţilor şi are un chip cam prea lat, umeri mult prea mari, dinţi prea mari. Totuşi, fotografiile alb-negru din tinereţea ei arată o scânteie, o anumită frumuseţe pe care toate femeile o au pe la douăzeci de ani.

Îmi plăcea foarte mult o anumită fotografie a ei de la vârsta aceea, atârnată într-o ramă cu scoici, pe peretele din holul casei mele din copilărie, într-un loc nu prea nimerit, fiindcă trebuia să te urci pe un scaun ca să o vezi bine. Fotografia veche înfăţişa o Bee pe care n-o cunoscusem niciodată. Era aşezată pe un prosop de plajă, împreună cu un grup de prieteni, părea să nu aibă nicio grijă şi zâmbea seducător. Altă femeie se aplecase spre ea şi îi şoptea ceva la ureche. Un *secret.* Bee îşi ţinea cu mâna şiragul de perle ce-i atârna la gât şi privea spre

aparatul de fotografiat într-un fel în care n-o văzusem niciodată privindu-l pe unchiul Bill. M-am întrebat cine se afla în spatele aparatului în acea zi îndepărtată.

— Ce-i spunea? o întrebasem pe mama când eram mică, uitându-mă cu atenţie la fotografie.

Mama nu îşi înălţase privirea de la coşul cu rufe cu care se lupta în hol.

— Ce spunea *cine?*

Am arătat spre femeia de lângă Bee.

— Doamna cea frumoasă care-i şopteşte ceva la ureche mătuşii Bee.

Mama se ridicase imediat şi venise lângă mine. Se întinsese şi ştersese praful de pe rama fotografiei cu marginea puloverului.

— N-o să ştim niciodată, răspunsese ea privind fotografia, cu un regret vădit.

Unchiul decedat al mamei, Bill, fusese un chipeş erou al celui de-al Doilea Război Mondial. Toţi spuneau că se însurase cu Bee pentru bani, dar eu înclinam să nu cred asta. Văzusem cum o săruta, cum o lua în braţe în acele veri ale copilăriei mele. Fără îndoială o iubise.

Chiar şi aşa, din felul în care vorbea mama, înţelegeam că nu le aproba relaţia, că era de părere că Bill ar fi putut găsi pe cineva mai bun. Din punctul ei de vedere, Bee era prea neconvenţională, prea departe de a fi o doamnă, prea lipsită de tact, prea *orice.*

Cu toate astea, am vizitat-o în continuare pe mătuşa Bee, în fiecare vară. Chiar şi după moartea unchiului Bill, care a survenit când eu aveam nouă ani. Locul era unul eteric, pescăruşii zburau pretutindeni, grădinile erau luxuriante. Apoi, mai erau mirosul inconfundabil al strâmtorii, bucătăria mare cu ferestrele care dădeau spre apă, vuietul obsedant al valurilor care se spărgeau de mai. Eu şi sora mea iubeam acele locuri şi, în pofida sentimentelor mamei faţă de Bee, ştiam că şi ea le iubea. Aveau un efect liniştitor asupra noastră.

Annabelle m-a privit atotştiutoare.

— Chiar *ai o* poveste, nu-i aşa?

Am suspinat.

— Poate, am răspuns evaziv.

— De ce nu faci o călătorie? mi-a sugerat ea. Trebuie să pleci, să-ţi limpezeşti mintea.

Am strâmbat din nas.

— Și unde să mă duc?

— Undeva departe de aici.

Avea dreptate. New York-ul e un prieten de vreme bună. Oraşul te iubeşte când eşti pe culmi şi te loveşte când eşti deja doborât.

— O să vii cu mine? Deja mă imaginam pe o plajă tropicală, cu cocktailuri cu umbreluţe.

— Nu, a clătinat ea din cap.

— De ce?

Mă simţeam ca un căţeluş rătăcit şi speriat, care nu voia decât să-i pună cineva o zgardă şi să-i arate unde să se ducă, ce să facă şi cum să fie.

— Nu pot să merg cu tine fiindcă trebuie să faci asta pe cont propriu.

Cuvintele ei m-au zguduit. M-a privit fix în ochi, ca şi cum trebuia să absorb fiecare vorbă pe care se pregătea să mi-o spună.

— Em, căsătoria ta a luat sfârşit şi nu ai vărsat nicio lacrimă.

Pe drumul de întoarcere spre apartament mă gândeam la ce-mi spusese Annabelle şi mi-a venit, din nou, în minte mătuşa Bee. „Cum de lăsasem să treacă atâţia ani fără să-i fac o vizită?”

Am auzit deasupra capului un sunet ascuţit, strident, sunetul inconfundabil al unui obiect de metal care loveşte alt obiect de metal şi am privit în sus. O roză a vânturilor din aramă, decolorată de vreme, împodobea acoperişul unei cafenele din apropiere. Se învârtea cu zgomot în bătaia vântului. Inima mi-a tresărit în timp ce priveam imaginea familiară. Unde o mai văzusem? apoi mi-am dat seama. „Tabloul. Tabloul lui Bee”. Până în acea clipă, uitasem de pânza pe care mi-o dăruise când eram mică. Obişnuia să picteze şi îmi amintesc că mă simţisem foarte

onorată că mă alesese să-mi ofere acel tablou. Mi se păruse o capodoperă, iar cuvintele mele o făcuseră să zâmbească. Am închis ochii şi am putut vedea aievea peisajul marin pictat în ulei: roza vânturilor aflată pe acoperişul căsuţei de pe plajă şi cei doi îndrăgostiţi, mână în mână, pe mal.

M-am simţit copleşită de vină. Unde era tabloul? îl împachetasem după ce mă mutasem împreună cu Joel în apartament – el fusese de părere că nu se potrivea cu decorul nostru. Aşa cum mă îndepărtasem de insula pe care o iubisem când eram mică, împachetasem şi relicvele trecutului în cutii. „De ce? Pentru ce?”

Am grăbit pasul. Aproape alergam. M-am gândit la Anii *de graţie.* Şi tabloul ajunsese, din greşeală, într-una dintre cutiile cu lucrurile lui Joel? Sau, poate mai rău, îl împachetasem într-una dintre cutiile cu lucruri de dat la săraci? Am ajuns la uşa apartamentului şi am descuiat repede, apoi am urcat în grabă scările spre dormitor şi am deschis uşa dulapului. Acolo, pe raftul de sus, erau două cutii. Am tras jos una dintre ele şi am început să scotocesc: câteva animale împăiate de când eram mică, o cutie cu poze vechi şi câteva teancuri cu articole pe care le scrisesem, timp de doi ani, pentru revista liceului. Nici urmă de tablou.

Am luat a doua cutie şi m-am uitat înăuntru, dar n-am găsit decât o păpuşă Raggedy Ann, câteva bileţele de la iubiţii din facultate şi scumpul meu jurnal Strawberry Shorteake din gimnaziu. Asta era tot. Cum de putusem să-l pierd? Cum putusem să fiu atât de neglijentă? M-am ridicat, uitându-mă încă o dată în dulap. O pungă de plastic înghesuită într-un colţ mi-a atras atenţia. Inima a început să-mi bată mai tare şi am scos-o afară.

În pungă, învelit într-un prosop de plajă cu dungi roz şi turcoaz, se afla tabloul. Am simţit o durere surdă când am pus mâna pe el. Roza vânturilor. Plaja. Căsuţa cea veche. Toate erau aşa cum mi le aminteam. Femeia era fără doar şi poate Bee, cu picioarele lungi şi pantalonii ei scurţi proverbiali, de culoare bleu. Pantalonii de vară, aşa

cum îi numea ea. Dar bărbatul nu era unchiul Bill. Nu. Cum de nu-mi dădusem seama? Bill avea părul blond nisipiu, iar bărbatul din tablou avea părul de culoare închisă, des şi cârlionţat. Cine era? Şi de ce se pictase Bee cu el?

Am lăsat totul răvăşit pe podea şi am coborât cu tabloul unde aveam agenda telefonică. Am format cifrele bine cunoscute şi am respirat adânc atunci când am auzit telefonul sunând prima oară, apoi a doua oară.

— Alo? Vocea ei rămăsese neschimbată, profundă şi puternică, dar cu inflexiuni moi.

— Bee, sunt eu, Emily, am spus, cu glasul puţin tremurând. Îmi pare rău că n-am mai dat niciun semn. Am…

— Nu-i nimic, draga mea, a spus ea. N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Ai primit vederea mea?

— Vederea?

— Da, am trimis-o săptămâna trecută, după ce am aflat.

— Ai aflat?

Nu vorbisem cu prea multă lume despre ceea ce se întâmplase cu Joel. Nici cu părinţii mei din Portland, oricum nu încă. Nici cu sora mea din Los Angeles, care avea copii perfecţi, un soţ grijuliu şi o grădină organică de legume. Nici măcar cu psihologul meu. Chiar şi aşa, nu m-am mirat că se aflase de divorţ chiar şi în insula Bainbridge.

— Da, a spus ea. Şi mă întrebam dacă nu vrei să vii să-mi faci o vizită. Apoi a făcut o pauză. Insula asta e un loc minunat pentru vindecare.

Mi-am plimbat uşor degetul pe marginea tabloului. Voiam să fiu chiar atunci acolo, pe insula Bainbridge, în bucătăria mare şi luminoasă a lui Bee.

— Când vii? Bee nu irosea niciodată cuvintele.

— Mâine e prea devreme?

— Mâine e întâi martie, luna în care poţi admira strâmtoarea în toată splendoarea ei, draga mea. E foarte *vie.*

Ştiam la ce se referea. La apa cenuşie. La alge, la ierburi şi la vegetaţia marină. Aproape că puteam simţi gustul aerului sărat. După părerea lui Bee, strâmtoarea Puget era o vindecare pentru toate. Iar eu ştiam că, atunci când urma să ajung acolo, ea avea să mă îndemne să mă descalţ şi să umblu prin apă, chiar dacă ar fi fost unu noaptea, iar temperatura nu ar fi depăşit opt grade – ceea ce probabil urma să se întâmple.

— Emily…

— Da?

— Trebuie să vorbim despre ceva important.

— Despre ce e vorba?

— Nu acum. Nu la telefon. Doar când vei ajunge aici, draga mea.

După ce am închis, am coborât la cutia poştală, unde am găsit o factură pentru un card de credit, un catalog Victoria's Secret pentru Joel şi un plic pătrat, mare. Am recunoscut adresa expeditorului şi mi-am adus aminte instantaneu unde o mai văzusem: pe actele de divorţ. O căutasem pe Google cu o săptămână înainte. Era noua casă pe care o ocupa Joel pe Fifty-seventh Street, împreună cu Stephanie.

Inima a început să-mi bată mai tare atunci când m-am gândit că, poate, Joel încerca să ia legătura cu mine. Poate îmi trimitea o scrisoare, o carte poştală – nu, poate era un început romantic pentru o vânătoare de comori, o invitaţie să ne întâlnim undeva în oraş, unde avea să mă aştepte un indiciu şi, apoi, după alte patru indicii, urma să-l găsesc pe el, în faţa hotelului unde ne întâlniserăm în urmă cu atâţia ani. Iar el avea să ţină în mână un trandafir sau, mai degrabă, o pancartă, pe care să scrie „ÎMI PARE RĂU, TE IUBESC, IARTĂ-MĂ”. Chiar aşa. Ar fi putut fi sfârşitul perfect al unei iubiri tragice. „Dă-ne un sfârşit fericit, Joel”, m-am trezit şoptind în timp ce mângâiam plicul cu degetele. „Încă mă iubeşte, încă mai simte ceva”. Dar când am desfăcut plicul şi am scos cu grijă cartonul cu margini aurii din interior, fantezia mi s-a sfărâmat brusc.

Cartonul gros şi lucios. Caligrafia deosebită. Era o

invitaţie de nuntă. Invitaţia la nunta *lui.* Ora 18.00. Masă. Dans. O sărbătoare a dragostei. Carne de vită sau de pui. Accept cu plăcere. Refuz cu regret. Am mers în bucătărie, am trecut pe lângă coşul cu hârtii şi am aruncat cartonul auriu direct la gunoiul menajer, peste o cutie veche cu mâncare mucegăită. Frunzărind agitată restul corespondenţei scoase din cutia poştală, am scăpat pe jos catalogul. Când m-am aplecat s-o ridic am găsit vederea de la Bee, ascunsă în paginile *The New Yorker.* Imaginea înfăţişa un feribot alb cu dungi verzi, care tocmai intra în Eagle Harbor. Am întors vederea şi am citit:

Emily.

Insula obişnuieşte să ne cheme înapoi atunci când. A venit vremea. Vino acasă. Mi-e dor de tine, draga mea.

Cu toată dragostea.

Bee

Am strâns vederea la piept şi am inspirat adânc.

Capitolul 2

1 martie

Insula Bainbridge nu şi-ar putea ascunde niciodată minunăţiile, nici măcar sub mantia întunericului. Priveam pe geam în timp ce feribotul intra în Eagle Harbor, trecând pe lângă malurile pline de scoici ale insulei şi pe lângă casele cu acoperiş de şindrilă ce se înălţau curajoase pe dealuri. Interioarele ce străluceau portocaliu mă chemau, ca şi cum oamenii dinăuntru mi-ar fi făcut loc între ei în timp ce se strângeau în jurul şemineului pentru a savura o cană de vin sau de cacao caldă.

Populaţia de pe insulă era extrem de variată: mame casnice care conduceau maşini Volvo, ai căror soţi erau directori şi care făceau naveta cu feribotul la Seattle, artişti şi poeţi solitari şi câteva celebrităţi. Se zvonea că, înainte de a se despărţi, Jennifer Aniston şi Brad Pitt cumpăraseră vreo patru hectare pe malul de vest şi toată

lumea ştia că mai mulţi actori din serialul *Gilligan Island* se considerau la Bainbridge ca acasă. Cu siguranţă, era un loc perfect să te rătăceşti. De altfel, asta şi intenţionam să fac eu.

De la nord la sud, insula are doar cincisprezece kilometri, dar pare un continent independent. Are golfuri şi canale, crânguri şi mlaştini, o podgorie, o fermă de mure, o crescătorie de lame, şaisprezece restaurante, o cafenea unde se servesc cornuri cu scorţişoară şi cea mai bună cafea pe care am gustat-o vreodată şi o piaţă de unde poţi cumpăra vin de zmeură din producţia locală şi sfeclă organică, culeasă cu numai câteva ore înainte.

Am inspirat adânc şi mi-am privit chipul reflectat în geam. Am văzut o femeie obosită, serioasă, foarte diferită de fata care ajungea pe insulă pentru prima dată în urmă cu mulţi ani. Am tresărit, amintindu-mi de ceva ce-mi spusese Joel în urmă cu câteva luni. Ne pregăteam să ieşim din apartament, să luăm cina cu câţiva prieteni.

— Em, îmi spusese el, privindu-mă critic, ai uitat *să te machiezi*?

Da, mă machiasem, însă oglinda din hol arăta o piele palidă şi banală. Pometţii înalţi, pe care nu-i mai avea nimeni din familia mea, pe care mama spunea că poate-i moştenisem de la lăptar, pometţii pe care toată lumea mi-i lăuda acum arătau ciudat. *Eu* arătam ciudat.

Am coborât de pe feribot şi am păşit pe rampa care mă conducea spre terminalul unde avea să mă aştepte Bee, în Volkswagenul ei broscuţă din 1963, de culoare verde. Aerul mirosea a mare, a fum de feribot, a scoici putrezite şi a brazi, aşa cum mirosea şi când aveam zece ani.

— Ar trebui să-l îmbutelieze, nu-i aşa? a spus un bărbat din spatele meu.

Trebuie să fi avut cel puţin optzeci de ani şi purta un costum de catifea reiată maro. Arăta a profesor, iar ochelarii cu ramă groasă îi atârnau de gât. Era chipeş, în genul unui ursuleţ de pluş. Nu eram sigură dacă vorbea cu mine, însă i-am auzit din nou vocea.

— Mirosul, a adăugat el, făcându-mi cu ochiul. Ar

trebui să-l îmbutelieze.

— Da, am dat eu din cap. Înţelegeam perfect la ce se referea şi eram de acord cu el. N-am mai fost pe aici de zece ani. Cred că am şi uitat cât de dor mi-era.

— Ah, nu eşti din oraş?

— Nu, am răspuns eu. O să stau aici o lună.

— Atunci bine ai venit, a răspuns bărbatul. Ai venit în vizită la cineva sau e doar o aventură pe cont propriu?

— Am venit la mătuşa mea Bee.

— Bee Larson? m-a întrebat el rămânând cu gura căscată.

Am chicotit. De parcă pe insulă mai exista vreo altă Bee Larson.

— Da, am spus eu. O cunoaşteţi?

— Sigur că da, a răspuns el, ca şi cum s-ar fi aşteptat să ştiu asta. Suntem vecini.

Am zâmbit. Ajunsesem la terminal, dar nu vedeam nicăieri maşina lui Bee.

— Știi, a continuat el, mi s-a părut că-mi eşti cunoscută când te-am văzut prima dată şi…

Am ridicat amândoi privirea când am auzit zgomotul inconfundabil al unui motor de Volkswagen. Bee conduce prea repede pentru vârsta ei. De fapt, pentru orice vârstă. Totuşi, nimeni nu se aşteaptă ca o femeie de optzeci şi cinci de ani să apese cu atâta râvnă pe acceleraţie. Nu e şi cazul lui Bee. A oprit brusc, la câţiva centimetri de picioarele noastre.

— Emily! a strigat Bee când a ieşit din maşină, cu braţele larg deschise.

Purta o pereche de blugi de culoare închisă, uşor evazaţi şi o jachetă verde pal. Bee era singura femeie de optzeci de ani pe care o cunoşteam care se îmbrăca la fel ca la douăzeci de ani. De fapt, ca o femeie de douăzeci de ani din anii ’60.

Am simţit un nod în gât când m-a luat în braţe. Nu lacrimi, doar un nod în gât.

— Tocmai vorbeam cu vecinul tău, am spus, dându-mi seama că nu ştiam cum îl cheamă.

— Henry, a răspuns el, zâmbindu-mi şi întinzându-mi mâna.

— Îmi pare bine, Henry. Eu sunt Emily, am adăugat, gândindu-mă că şi mie mi se părea oarecum cunoscut. Ne-am mai văzut, nu-i aşa?

El a confirmat din cap.

— Da, când erai mică.

Apoi a clătinat din cap către Bee, privind-o surprins.

— Trebuie să mergem acasă, fetiţo, a spus Bee, trecând grăbită pe lângă Henry. Cred că în New York e trecut de două noaptea.

Eram obosită, dar nu într-atât încât să uit că portbagajul maşinii lui Bee se află în faţă, aşa că mi-am aşezat valiza. Bee a ambalat motorul, iar eu m-am întors să-i fac cu mâna lui Henry, însă el dispăruse. Mă întrebam de ce Bee nu se oferise să-l ducă şi pe el acasă.

— Mă bucur că ai venit, draga mea, spuse Bee, îndepărtându-se de terminal.

Centurile de siguranţă erau stricate, dar nu-mi păsa. Mă aflam pe insulă cu Bee şi asta mă făcea să mă simt mai în siguranţă ca oricând. Am privit pe geam spre cerul înstelat, de iarnă. Hidden Cove Road se îndrepta şerpuit către întinderea apei, iar curbele sinuoase îmi aminteau de Lombard Street din San Francisco, dar niciun tramvai[1] nu putea străbate pâlcurile dese de copaci pentru a ajunge la casa de pe plajă a lui Bee. Chiar dacă o vedeai în fiecare zi, casa albă, în stil colonial, cu stâlpi la intrare şi obloane de abanos la ferestrele din faţă îţi tăia în permanenţă respiraţia. Unchiul Bill o îndemnase să le vopsească în verde. Mama spunea că ar fi trebuit să fie albastre. Dar Bee insistase întotdeauna că o casă albă n-avea sens fără obloane negre.

Nu am reuşit să văd dacă liliacul era în floare sau dacă rododendronii erau la fel de bogaţi cum mi-i aminteam, dacă marea era agitată sau nu. Totuşi, şi pe întuneric, casa mi se părea efervescentă şi scânteietoare, neatinsă de timp.

1 Referire la celebrul tramvai, reprezentativ pentru oraşul San Francisco (n.red.)

— Am ajuns, a spus Bee, frânând atât de brusc încât a trebuit să mă ţin bine. Ştii ce-ar trebui să faci?

Mi-am dat seama din prima ce voia să-mi spună.

— Ar trebui să intri cu picioarele în apă, a spus ea, arătând spre plajă. Ţi-ar face bine.

— Mâine, i-am răspuns, zâmbind. Acum nu vreau decât să intru-n casă şi să mă cuibăresc pe canapea.

— Bine, scumpo, mi-a spus ea, dându-mi după ureche o şuviţă de păr blond. Mi-a fost dor de tine.

— Și mie, am răspuns, strângându-i mâna.

Mi-am luat valiza din portbagaj şi am urmat-o pe aleea de cărămidă ce ducea spre casă. Bee locuia acolo dinainte să se mărite cu unchiul Bill. Părinţii ei muriseră într-un accident de maşină, când era la facultate, şi o lăsaseră singură, copil unic, cu o avere cu care făcuse o singură achiziţie semnificativă: reşedinţa Keystone, un conac vechi cu opt dormitoare, care era părăsit de ani de zile. În anii ’40 lumea se tot întreba care fusese cea mai mare excentricitate a lui Bee: să cumpere casa aceea enormă sau s-o renoveze, o singură dată, pe interior şi pe exterior.

Strâmtoarea se putea vedea aproape din fiecare cameră, prin ferestrele mari, cu oberliht, care zăngăneau în nopţile vântoase. Mama susţinuse întotdeauna că era o casă mult prea mare pentru o femeie care n-avea copii. Cred că era doar invidioasă, fiindcă ea locuia într-o căsuţă cu trei camere.

Când am intrat, uşa din faţă a scârţâit.

— Hai, mi-a spus ea. Fac focul şi îţi aduc ceva de băut.

Am urmărit-o în timp ce punea buştenii în şemineu. M-am gândit că ar fi trebuit să fac eu asta, dar mă simţeam prea obosită ca să mă mişc. Mă dureau picioarele. Mă durea totul.

— E ciudat, am spus, clătinând din cap. Am stat atâta timp în New York şi nu ţi-am făcut niciodată o vizită. Sunt o nepoată groaznică.

— Îţi stătea mintea la altceva, a spus ea. Şi apoi,

soarta ştie cum să te aducă înapoi atunci când vine vremea.

Mi-am amintit cuvintele ei de pe cartea poştală. Într-un fel, Bee definea soarta ca şi cum ar fi fost similară cu eşecul meu, dar avea intenţii bune.

Am privit în jur şi am suspinat.

— Lui Joel i-ar fi plăcut aici, am spus eu. Dar nu l-am putut convinge niciodată să renunţe la muncă suficient de mult timp încât să facem o excursie.

— Mai bine, a spus ea.

— De ce?

— Fiindcă nu cred că ne-am fi înţeles.

Am zâmbit.

— Poate că ai dreptate.

Bee nu punea mare preţ pe aparenţe, iar pentru Joel ele erau un mod de viaţă.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre barul aflat în acel colţ al camerei pe care îl numea *lanai.* Spaţiul respectiv era înconjurat aproape complet de ferestre, cu excepţia unui perete unde atârna un tablou mare. Mi-am adus aminte de pânza pe care o pusesem în valiză înainte să plec din New York. Voiam s-o întreb despre ea, dar încă nu sosise momentul, învăţasem cu multă vreme în urmă că, la fel ca multe alte subiecte din viaţa ei, arta lui Bee era un subiect tabu.

Mă gândeam la noaptea aceea de la cincisprezece ani, când împreună cu verişoara mea Rachel m-am furişat spre *lanai,* la dulapul cu uşi din lemn de trestie, şi am băut fiecare câte patru păhărele cu rom, în timp ce adulţii jucau cărţi într-o cameră alăturată. Îmi amintesc că-mi doream să nu se mai învârtă încăperea cu mine. A fost ultima dată când am băut rom.

Bee s-a întors cu două cocktailuri Gordon Green, un amestec de lămâie verde şi castravete cu gin, sirop şi un strop de sare de mare.

— Să auzim, a spus ea, întinzându-mi un pahar.

Am sorbit din el, dorindu-mi să am ce să-i povestesc lui Bee. Orice. Am simţit din nou un nod în gât şi, când am

deschis gura să spun ceva, am rămas fără cuvinte, aşa că am coborât privirea. Bee a dat din cap ca şi cum m-aş fi făcut înţeleasă pe deplin.

— Știu, a spus ea. Ştiu.

Am rămas în tăcere, privind flăcările hipnotice ale focului, până ce mi-am simţit pleoapele grele.

2 *martie*

Nu ştiu ce m-a trezit în dimineaţa următoare: valurile care se spărgeau de ţărm, cu atâta putere încât păreau că se întind să bată la uşă, sau mirosul micului dejun din bucătărie: clătite, cum nu mai mânca nimeni, cel puţin nu adulţii, cel puţin nu adulţii din New York. Sau poate că m-a trezit telefonul, care se auzea de undeva dintre pernuţele de pe canapea. Nu reuşisem să ajung în camera de oaspeţi în noaptea precedentă. Oboseala mă doborâse. Sau epuizarea emoţională. Sau amândouă. Am dat la o parte pătura, gândindu-mă că Bee trebuia să mă fi învelit după ce adormisem, şi am început să caut telefonul.

Era Annabelle.

— Bună, am spus eu încet.

— Bună, a răspuns ea, uimindu-mă cu veselia ei. Voiam să mă asigur că ai ajuns cu bine. E totul în regulă?

Drept să spun, voiam să fiu ca Annabelle şi să pot să mă descarc. Voiam să plâng în hohote. Dumnezeu ştie că aveam nevoie. Annabelle locuia la mine în acea lună, din cauză că vecinii ei de deasupra se apucaseră să înveţe să cânte la trompetă.

— Vreun telefon? am întrebat, ştiind că Annabelle va înţelege cu exactitate la cine mă refeream. Ştiam că era jalnic din partea mea să întreb asta, însă de mult timp ne dăduserăm voie să fim jalnice una cu cealaltă.

— Îmi pare rău, Em, niciun telefon.

— Sigur, am răspuns. Logic. Deci, ce mai e nou?

— Ei bine, mi-a spus ea, în dimineaţa asta am dat peste Evan la cafenea.

Evan e fostul iubit al lui Annabelle, cel cu care nu se

căsătorise fiindcă nu-i plăcea jazzul şi… şi din alte motive. Să vedem… Sforăia. Şi mânca hamburgeri, ceea ce era o problemă, fiindcă Annabelle e vegetariană. Şi mai era numele. Evan nu e un nume bun pentru căsătorie.

— Aţi vorbit?

— Oarecum, a spus ea. Dintr-odată, vocea ei mi s-a părut distantă, ca şi cum făcea două lucruri deodată. Dar a fost ciudat.

— Ce-a spus?

— Păi mi-a prezentat-o pe noua lui prietenă, *Vivien.*

A rostit numele Vivien de parcă termenul s-ar fi referit la vreo boală periculoasă, la vreo erupţie sau infecţie.

— Vreun pic de gelozie, Annie? Nu uita că *tu* te-ai despărţit de *el.*

— Știu, a răspuns ea. Şi nu-mi pare rău.

N-am crezut-o.

— Annie, îl cunosc pe Evan şi ştiu că dacă l-ai suna acum şi i-ai spune ce simţi cu adevărat, ar fi al tău. Încă te iubeşte.

Annabelle tăcea, ca şi cum părea că se gândeşte la ceea ce-i spusesem.

— Annie, am repetat. Mai eşti acolo?

— Da, a răspuns ea. Scuze, a trebuit să las puţin telefonul. A venit curierul şi a trebuit să semnez pentru un pachet. Tot timpul primeşti atâta corespondenţă?

— Deci n-ai auzit nimic din ce ţi-am spus?

— Scuze, a spus ea. Era important?

— Nu, am suspinat eu.

Deşi se considera o romantică incurabilă şi în pofida tuturor cercetărilor ei, când era vorba de dragoste, Annabelle stăpânea ca nimeni alta arta deosebită a sabotării relaţiilor.

— În fine, să mă suni când vrei să vorbim, a spus ea.

— O să te sun.

— Ai grijă.

— Și tu ai grijă şi nu te apropia de crema mea hidratantă de la Laura Mercier, i-am spus pe jumătate în

glumă, pe jumătate în serios.

— Cred că o să mă descurc *dacă* îmi promiţi că o să mai lucrezi la chestiunea cu lacrimile.

— S-a făcut.

Când am intrat în bucătărie, am fost surprinsă că n-am găsit-o pe Bee lângă sobă. Mă aşteptau în schimb o farfurie cu clătite, câteva fâşii de bacon aşezate într-o grămăjoară şi un borcan cu dulceaţă de zmeură făcută în casă. Lângă ele se afla un bilet.

Emily.

A trebuit să plec până în oraş cu nişte treburi şi n-am vrut să te trezesc. Ţi-am lăsat o farfurie cu clătitele tale preferate şi bacon (încălzeşti la microunde, patruzeci şi cinci de secunde la putere mare). Mă întorc după-amiază. Ţi-am pus lucrurile în dormitorul de la capătul holului. Fă-te comodă. Ar trebui să faci o plimbare după micul dejun. Strâmtoarea arată minunat astăzi.

Cu dragoste.

Bee

Am pus biletul la loc pe masă şi am privit pe fereastră. Avea dreptate. Apa gri petrol şi malul nisipos şi stâncos erau uluitoare. Am simţit nevoia să mă duc afară imediat şi să scotocesc după scoici sau să caut crabi pe după stânci, ori să mă dezbrac şi să înot până la geamandură, aşa cum făceam în copilărie. Voiam să mă cufund în acele ape mari, frumoase, misterioase. Pentru o secundă, gândul m-a făcut să mă simt vie din nou, dar a durat doar o clipă. Aşa că mi-am uns clătitele cu gemul de zmeură al lui Bee şi am mâncat.

Masa era aşa cum mi-o aminteam, acoperită cu o muşama galbenă cu ananaşi, pe care se găseau un suport de şerveţele decorat cu scoici şi un teanc de reviste. Bee citeşte fiecare număr din *The New Yorker* din scoarţă-n scoarţă, iar apoi decupează articolele care-i plac cel mai mult, le lipeşte notiţe cu comentariile ei şi mi le trimite, indiferent de câte ori i-am spus că n-ar trebui să se

deranjeze, fiindcă am şi eu abonament la revista respectivă.

După ce mi-am pus farfuria în maşina de spălat vase, m-am îndreptat spre hol şi am băgat capul în fiecare cameră până ce am găsit-o pe cea în care îmi pusese bagajele. Niciodată nu mai pusesem piciorul în camera *aceea,* în toţi anii în care o vizitasem. De fapt, nici măcar nu-mi aminteam de încăperea respectivă. Însă Bee obişnuia să ţină anumite camere încuiate, din motive pe care eu şi sora mea Danielle nu le înţeleseserăm niciodată.

Da, am decis, mi-aş fi amintit de această cameră. Pereţii erau vopsiţi în roz, ceea ce era ciudat, fiindcă Bee ura această culoare. Lângă pat se aflau o măsuţă de toaletă, o noptieră şi un dulap mare. Am privit pe fereastra ce dădea spre ţărmul de vest al insulei şi mi-am amintit de sugestia lui Bee de a face o plimbare. Am hotărât să despachetez mai târziu şi să mă îndrept spre plajă. Eram prea slabă ca să mai pot rezista magnetismului ei.

Capitolul 3

Nu m-am deranjat să-mi schimb hainele sau să mă pieptăn, gesturi pe care le-aş fi făcut cu siguranţă la New York. Am luat pe mine un pulover şi în picioare o pereche de cizme verzi de cauciuc pe care Bee le păstra în debara şi am ieşit din casă. Mersul prin nisipul nămolos îmi făcea bine, iar scârţâitul pe care-l auzeam sub tălpi îi semnala creierului meu că era în regulă să se relaxeze pentru o clipă. Asta am făcut în dimineaţa aceea. Şi nici nu m-am mustrat atunci când mi-a venit în minte imaginea lui Joel, laolaltă cu mii de amintiri aleatorii din trecut. Am strivit cu cizma o carapace goală de crab, făcând-o mii de bucăţele.

Am ridicat o piatră şi am aruncat-o în apă cât de puternic şi cât de departe am putut. La naiba. De ce a trebuit să se termine totul aşa? apoi am luat altă piatră şi alta, şi alta, pe care le-am aruncat cu violenţă în strâmtoare, până ce m-am prăbuşit pe un buştean din

apropiere. Cum putuse să facă aşa ceva? Cum putusem să fac eu aşa ceva? În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, o părticică din mine încă îl voia înapoi şi mă uram pentru asta.

— Pietrele tale n-or să sară niciodată pe apă dacă le arunci aşa.

Am tresărit auzind vocea unui bărbat. Henry se îndrepta încet spre mine.

— Ah, bună, am spus revenindu-mi în fire. Oare îmi urmărise izbucnirea? De câtă vreme? Nu voiam decât…

— Să faci broasca pe apă cu pietricele, a spus el, dând din cap. Dar tehnica ta, draga mea, e complet greşită.

S-a aplecat şi a ridicat o pietricică netedă şi subţire, pe care a ridicat-o în bătaia soarelui, verificând-o cu atenţie din fiecare unghi.

— Da, a spus într-un final. E bună. Apoi s-a întors spre mine. Ţine piatra aşa şi când o arunci lasă-ţi braţul să taie aerul de parcă ar trece un cuţit prin unt.

A aruncat-o spre mal, iar piatra a zburat pe deasupra apei, unde a sărit de vreo şase ori înainte să se cufunde în adâncuri.

— La naiba! a exclamat el. Mi-am pierdut îndemânarea. Şase e groaznic.

— Serios?

— Cam da. Recordul meu e paisprezece.

— Paisprezece? Nu se poate.

— Pe cuvântul meu de onoare, a spus el, făcându-și o cruce deasupra inimii, aşa cum ar face un copil de unsprezece ani sau un cercetaş. Eram odinioară campion la broasca pe apă.

Nu mă simţeam în stare să râd, dar nu m-am putut abţine.

— Există astfel de concursuri?

— Sigur că da. Acum încearcă şi tu.

M-am aplecat, căutând o piatră netedă.

— Ia să vedem, am spus eu luându-mi avânt şi apoi aruncând piatra. Piatra a lovit suprafaţa apei şi s-a

scufundat brusc. Vezi? Nu mă pricep deloc.

— Nu-i adevărat, a spus el. Ai nevoie de exerciţiu.

Am zâmbit. Chipul lui era îmbătrânit şi ridat, ca o carte veche. Dar ochii lui… ochii lui îmi spuneau că undeva, în spatele zâmbetului, se ascundea un bărbat tânăr.

— Pot să-ţi ofer o ceaşcă de cafea fierbinte? a întrebat el, arătând spre o căsuţă albă de deasupra digului. Ochii îi străluceau.

— Da, am răspuns eu, ar fi minunat.

Am urcat treptele de beton care duceau spre o alee acoperită de muşchi. După ce am păşit pe şase pietre de pavaj, am ajuns în faţa casei lui Henry, care se adăpostea la umbra a doi cedri bătrâni.

Bătrânul a deschis uşa paravan. Scârţâitul ei rivaliza cu cel al câtorva pescăruşi care părăsiseră, protestând, acoperişul pentru a se întoarce spre apă.

— Am tot zis că repar uşa asta, a spus el, lăsându-şi cizmele pe terasă.

I-am urmat exemplul. Obrajii mi s-au încălzit de la focul care duduia şi trosnea în living.

— Fă-te comodă, mi-a spus el. O să prepar cafeaua.

Am încuviinţat din cap şi m-am apropiat de şemineul pe a cărui policioară de mahon se găseau scoici, pietricele strălucitoare şi fotografii alb-negru, cu rame simple. Una dintre imagini mi-a atras atenţia. Protagonista ei avea părul blond, ondulat şi pieptănat aproape lipit de cap, aşa cum obişnuiau femeile în anii 1940. Emana eleganţă, asemenea unui fotomodel sau unei actriţe, cum stătea pe plajă, cu vântul lipindu-i rochia de corp şi evidenţiindu-i conturul sânilor şi talia subţire. Pe fundal se întrezărea o casă, casa lui Henry şi cei doi cedri, mult mai mici, dar inconfundabili. M-am întrebat dacă era soţia lui. Poza prea cochet ca să-i fie soră.

Indiferent cine era, Henry o adora. Eram sigură.

Bătrânul s-a apropiat cu două căni mari de cafea.

— E foarte frumoasă, am spus eu luând fotografia şi aşezându-mă pe canapea cu ea în mână, pentru a o privi

mai bine. E soţia dumitale?

A părut surprins de întrebarea mea, iar apoi mi-a răspuns simplu:

— Nu.

Mi-a întins o cană, apoi s-a ridicat şi şi-a mângâiat bărbia cu degetele, aşa cum procedează bărbaţii când sunt confuzi sau nesiguri în legătură cu ceva.

— Îmi pare rău, am spus, punând repede fotografia la loc pe şemineu. N-am vrut să fiu indiscretă.

— Nu, nu, a răspuns el, zâmbind subit. Cred că nu prea are sens. Au trecut mai bine de şaizeci de ani. Ar trebui să pot vorbi despre ea.

— Despre ea?

— Era logodnica mea, continuă el. Urma să ne căsătorim, dar… lucrurile n-au prea mers. A făcut o pauză, ca şi cum se răzgândea în legătură cu ceva. Probabil că n-ar trebui…

Am ridicat amândoi privirea atunci când am auzit o bătaie în uşă.

— Henry? Era o voce de bărbat. Eşti acasă?

— Ah, e Jack, a spus Henry, întorcându-se spre mine.

I-a rostit numele cu familiaritate, ca şi cum ar fi trebuit să-l cunosc.

L-am urmărit din living cum deschidea uşa şi poftea înăuntru un bărbat brunet, cam de vârsta mea. Era înalt, atât de înalt încât a trebuit să se aplece puţin când a intrat în casă. Purta blugi şi un pulover de lână gri şi, deşi nu era nici măcar ora prânzului, uşoara umbră vizibilă pe obraji arăta că încă nu se răsese şi nici nu făcuse duş.

— Bună, a spus el destul de timid, în timp ce privirea lui a întâlnit-o pe a mea. Eu sunt Jack.

Henry a răspuns în locul meu:

— Ea e Emily. Ştii, nepoata lui Bee Larson.

Jack s-a uitat la mine, după care înapoi la Henry.

— *Nepoata* lui Bee?

— Da, a răspuns Henry. A venit în vizită.

— Bine ai venit, a spus Jack, trăgându-se de gulerul puloverului. Îmi pare rău, n-am vrut să vă întrerup. M-am

apucat de gătit şi pe la jumătatea reţetei mi-am dat seama că nu mai am ouă. Ai cumva două ouă?

— Sigur că da, a spus Henry, îndreptându-se către bucătărie.

După plecarea lui Henry, privirea mea a întâlnit-o pe cea a lui Jack, dar am evitat rapid contactul vizual. El îşi frecă fruntea; iar eu am început să-mi fac de lucru cu fermoarul puloverului. Tăcerea era densă şi apăsătoare, ca nisipul întunecat de pe plajă.

De afară s-a auzit un plescăit. Am tresărit, lovind cu piciorul marginea măsuţei, şi am văzut neputincioasă cum vaza mică albă, aflată deasupra unui teanc de cărţi, a căzut pe podea, unde s-a spart în patru bucăţi.

— O, nu, am spus clătinând din cap, îngrijorată atât pentru că spărsesem una dintre comorile lui Henry, cât şi pentru că mă făcusem de râs în faţa lui Jack.

— Stai, am să te ajut să ascunzi dovezile, a spus el zâmbind.

Mi-a plăcut imediat de el.

— Sunt cea mai neîndemânatică femeie de pe planetă, am spus eu, îngropându-mi faţa în palme.

— E bine, a răspuns el, ridicându-şi mâneca puloverului pentru a-mi arăta o vânătaie proaspătă. Eu sunt cel mai neîndemânatic bărbat.

A scos o pungă de plastic din buzunar şi a cules cu atenţie ce mai rămăsese din vază.

— Putem s-o lipim la loc, a spus el.

Eu am zâmbit.

Henry s-a întors cu un carton de ouă pe care i l-a dat lui Jack.

— Scuze, a trebuit să mă duc până la frigiderul din garaj.

— Mulţumesc, Henry, a spus Jack. Îţi rămân dator.

— Nu mai rămâi?

— Nu mai pot, a răspuns el privind spre mine. Trebuie să plec, dar îţi mulţumesc. S-a întors către mine şi a adăugat complice: Mi-a părut bine să te cunosc, Emily.

— Și mie, am răspuns eu, dorindu-mi să nu

trebuiască să plece atât de repede.

Eu şi Henry l-am privit îndepărtându-se pe plajă.

— Jack e un tip ciudat, a spus el. În sufrageria mea stă cea mai frumoasă fată de pe insulă şi el nici măcar nu rămâne la cafea.

Eram sigură că roşisem.

— Ești mult prea amabil, am spus eu. Uită-te la mine. Abia m-am dat jos din pat.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Să ştii că vorbesc serios.

— Ești un drăguţ, am adăugat eu.

Am sporovăit şi am mai băut încă o ceaşcă, însă m-am uitat la ceas şi mi-am dat seama că eram plecată de aproape două ore.

— Probabil ar trebui să plec, Henry. Bee o să se întrebe ce s-a întâmplat.

— Sigur, a răspuns el.

— Ne vedem pe plajă, am spus eu.

— Te rog să mai treci pe la mine când eşti prin zonă.

Refluxul scosese la iveală un strat secret al vieţii de pe mal. Aşa că pe drumul de întoarcere am cules scoici şi bucăţi mari de alge verzi ca smaraldul. O piatră sclipea în bătaia soarelui şi m-am aplecat s-o ridic. Atunci am auzit paşi în urma mea. Paşi de animal şi apoi strigăte.

— Russ, vino aici, băiete!

M-am întors şi, instantaneu, m-am trezit aproape răsturnată de un golden retriever uriaş.

— Au! am ţipat, ştergându-mă pe faţă unde tocmai mă linsese.

— Îmi pare rău, a spus Jack. A scăpat pe uşa din spate. Sper că nu te-a speriat. E inofensiv, chiar dacă are cincizeci şi ceva de kilograme.

— Sunt bine, am răspuns eu zâmbind, scuturându-mi nişte nisip de pe pantaloni, înainte să mă aplec ca să salut namila aşa cum se cuvine. Tu trebuie să fii Russ, am adăugat. Îmi pare bine, băiete. Eu sunt Emily. Apoi l-am privit din nou pe Jack. Mă întorceam la Bee.

Jack a prins lesa de zgarda lui Russ.

— Fără alte năzbâtii, băiete, a spus el, înainte să se uite la mine. Te conduc, oricum mergeam în direcţia aceea.

A trecut un minut, poate chiar mai mult, înainte ca vreunul dintre noi să vorbească. Mă mulţumeam să ascult zgomotul făcut de cizmele noastre pe malul stâncos.

— Și locuieşti în Washington? a întrebat Jack într-un final.

— Nu, în New York.

— N-am fost niciodată acolo, a răspuns el.

— Glumești. N-ai fost niciodată în New York?

Jack a ridicat din umeri.

— Presupun că n-am avut niciodată un motiv ca să fac asta. Am locuit aici toată viaţa. Nu m-am gândit niciodată să plec.

Am încuviinţat din cap, privind întinderea neţărmurită a plajei.

— Acum că m-am întors pe insulă, am spus eu, făcând o pauză pentru a mă uita în jur, şi eu mă întreb de ce am plecat vreodată de aici. Nu mi-e deloc dor de New York.

— Deci ce te-a adus aici luna asta?

Nu-i spusesem deja că îmi vizitam mătuşa? Nu era o explicaţie suficientă? Nu aveam de gând să-i explic că fugeam de trecut sau că încercam să-mi desluşesc viitorul, sau, Doamne fereşte, că tocmai divorţasem. Am respirat profund şi am spus:

— Fac o cercetare pentru viitoarea mea carte.

— Ah, a spus el. Eşti scriitoare?

— Da, am spus eu, înghiţind în sec.

Uram importanţa tonului meu. Putea fi vorba cu adevărat despre o cercetare? Ca de obicei, atunci când am început să vorbesc despre cariera mea am început să mă simt vulnerabilă.

— Minunat, a spus el. Şi ce scrii?

I-am povestit despre *Chemând-o pe Ali Larson* şi a tresărit.

— Glumești?! S-a făcut şi un film, nu-i aşa?

— Dar tu? am întrebat eu, aprobându-l. Tu cu ce te ocupi?

— Sunt artist, a răspuns el. Sunt pictor.

Ochii mi s-au mărit.

— Fantastic, mi-ar plăcea să-ţi văd lucrările.

În clipa în care am deschis gura însă, obrajii mi s-au înroşit de jenă. Puteam să fiu mai nepricepută, mai seacă? Uitasem complet să vorbesc cu un bărbat?

În loc să-mi răspundă, Jack a surâs şi a dat cu piciorul în nisip, dezvelind o bucată de lemn.

— Vezi cum arată plaja în dimineaţa asta? a întrebat el, arătând spre gunoaiele împrăştiate de-a lungul malului. Trebuie să fi fost o furtună straşnică azi-noapte.

Iubeam plaja după furtună. Când aveam treisprezece ani, marea adusese pe plajă geanta unui bancher, care conţinea exact 319 dolari – ştiu asta fiindcă îi numărasem bancnotă cu bancnotă – şi un pistol. Bee sunase la poliţie, care descoperise că geanta şi pistolul proveneau dintr-un jaf asupra unei bănci, ce avusese loc în urmă cu şaptesprezece ani. *Şaptesprezece ani.* Strâmtoarea Puget este ca o maşină a timpului, ascunde lucruri şi apoi le aduce înapoi la mal unde şi când consideră ea de cuviinţă.

— Spui că ai locuit aici toată viaţa. Deci trebuie s-o cunoşti pe mătuşa mea.

— Se poate spune şi aşa.

Ne mai despărţeau câţiva paşi de casa lui Bee.

— Vrei să intri? am întrebat eu. Ai putea s-o saluţi pe Bee.

Jack a ezitat, ca şi cum se gândea la ceva sau la cineva.

— Nu, a spus el, privind cu atenţie spre ferestre, ar fi mai bine să nu intru.

Mi-am muşcat buza.

— În regulă. Atunci ne mai vedem.

Asta a fost, mi-am spus, îndreptându-mă către uşa din spate. De ce părea că se simte atât de nelalocul lui?

— Așteaptă, Emily, m-a strigat Jack de pe plajă peste câteva clipe.

M-am întors.

— Scuze, a adăugat el. Mi-am cam pierdut exerciţiul.

Şi-a dat la o parte de pe frunte o şuviţă de păr, însă vântul a suflat-o înapoi. Mă întrebam dacă ţi-ar plăcea să luăm cina la mine acasă. Sâmbătă seara la şapte?

Am rămas nemişcată, privindu-l, aşteptând să deschid gura. A durat câteva clipe, dar mi-am regăsit vocea şi mintea.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

— Ne vedem atunci, Emily, a spus el, zâmbind cât se poate de larg.

Observasem că Bee ne privea de la fereastră, dar când am intrat în casă am găsit-o pe canapea.

— Văd că l-ai cunoscut pe Jack, a spus ea, cu ochii pironiţi în integramă.

— Da, am spus eu. Am fost la Henry astăzi.

— La Henry? a întrebat Bee privindu-mă. Ce-ai căutat acolo?

— Am făcut o plimbare de dimineaţă şi ne-am întâlnit pe plajă, am răspuns eu ridicând din umeri. M-a invitat la o cafea.

Bee părea îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

A lăsat creionul jos şi m-a privit.

— Ai grijă, a spus ea misterioasă, mai ales cu Jack.

— Să am grijă? De ce?

— Oamenii nu sunt întotdeauna cine par a fi, a spus ea, punându-şi ochelarii de citit în husa de catifea albastră de pe măsuţă.

— Ce vrei să spui?

Mi-a ignorat întrebarea în stilul ei inconfundabil.

— S-a făcut deja douăsprezece şi jumătate? a suspinat Bee. E timpul să mă culc.

Şi-a turnat o jumătate de păhărel de sherry.

— Medicamentul meu, a adăugat făcându-mi cu ochiul. Ne vedem mai târziu, draga mea.

Cu siguranţă se întâmplase ceva între Bee şi Jack. Putusem s-o citesc pe faţa lui şi s-o aud în vocea ei. M-am întins pe canapea şi am căscat. Atrasă de perspectiva unui somn scurt, m-am dus în dormitorul de oaspeţi şi m-am

cuibărit în patul mare, pe cuvertura roz, plină de volane. Am luat romanul pe care-l cumpărasem în aeroport, dar după ce am frunzărit vreo două capitole, l-am aruncat pe podea.

Mi-am dat jos ceasul – nu pot să dorm cu bijuterii – şi am deschis sertarul noptierei. Însă atunci când am pus înăuntru ceasul, am observat ceva.

Era un fel de jurnal. L-am luat şi mi-am trecut mâna pe cotor. Era vechi, iar coperta de catifea roşie, uzată şi ferfeniţită, m-a intrigat. L-am atins şi am simţit instantaneu un sentiment de vinovăţie. Dacă era un jurnal vechi al lui Bee? M-am cutremurat şi l-am pus cu grijă la loc în sertar. Dar au trecut câteva clipe şi m-am trezit din nou cu jurnalul în mâini. Era prea irezistibil. Doar o privire la prima pagină, atât.

Se vedea că trecuse o grămadă de timp peste paginile îngălbenite şi firave. Am căutat un indiciu pe prima pagină şi l-am găsit în colţul din dreapta jos, unde erau tipărite cu cerneală neagră cuvintele *Caiet de exerciţii,* împreună cu obişnuitele notaţii ale editurilor. Mi-am amintit de o carte pe care o citisem în urmă cu multă vreme, în care un personaj de la începutul secolului XX folosise un astfel de caiet pentru a scrie un roman. Să fie schiţa unui roman sau un jurnal personal? Fascinată, am întors foaia, curiozitatea nestăpânită alungându-mi sentimentul de vinovăţie. Încă o pagină şi îl pun la loc. Cuvintele de pe pagina următoare, scrise cu cea mai frumoasă caligrafie pe care o văzusem vreodată, mi-au făcut inima să bată nebuneşte. „Povestea a ceea ce s-a întâmplat într-un orăşel insular, în 1943”.

Bee nu scrisese niciodată nimic, cel puţin nu din câte ştiam eu. Unchiul Bill? Nu, scrisul era cu siguranţă al unei femei. De ce s-ar fi aflat aici, în camera *roz?* Cine şi-ar lăsa în urmă amintirile şi de ce?

Am respirat adânc şi am întors foaia. „Ce rău aş face dacă aş citi câteva rânduri?” După ce am citit primul alineat, nu am mai putut rezista.

*

N-am intenţionat niciodată să-l sărut pe Elliot. Nu aşa se poartă femeile măritate, cel puţin nu femeile măritate ca mine. Nu a fost ceva cuviincios. Însă marea era agitată, sufla o briză rece, iar braţele lui Elliot mă înconjurau ca un şal cald şi mă mângâiau în locuri pe care nu ar fi trebuit să le atingă. Nu mă puteam gândi la altceva. Aşa fusesem odinioară. Şi, chiar dacă acum eram măritată, chiar dacă circumstanţele se schimbaseră, inima mea reuşise să rămână neclintită în timp, stană de piatră, ca şi cum ar fi aşteptat această clipă, clipa în care eu şi Elliot am regăsit drumul către locul acesta. Bobby nu m-a îmbrăţişat niciodată aşa. Sau poate că a făcut-o, dar atingerea lui nu a provocat acest gen de pasiune, această vâlvătaie.

Da, nu am intenţionat niciodată să-l sărut pe Elliot în acea noapte rece de martie şi nici nu am plănuit lucrurile de nespus care s-au întâmplat după aceea, lanţul de evenimente care avea să mă distrugă, să ne distrugă. Însă acestea au fost întâmplările din martie 1943, evenimente ce aveau să schimbe pentru totdeauna viaţa mea şi viaţa celor din jurul meu. Mă numesc Esther, iar aceasta este povestea mea.

*

Am ridicat privirea. Esther? Cine e Esther? Să fie un pseudonim? Un personaj fictiv? Am auzit o bătaie în uşă şi am ridicat instinctiv cuvertura, pentru a ascunde ceea ce citeam.

— Da? Am spus.

Bee a deschis uşa.

— Nu pot să dorm, a spus ea, frecându-şi ochii. Ce zici dacă mergem până la piaţă?

— Sigur, am răspuns eu, deşi în realitate voiam să rămân să citesc în continuare.

— Ne vedem afară, când eşti gata, a spus ea,

privindu-mă parcă prea îndelung.

Începeam să am senzaţia că toţi oamenii de pe insulă aveau un secret important, unul pe care nimeni nu avea intenţia să mi-l împărtăşească.

Capitolul 4

Piaţa era la niciun kilometru de casa lui Bee. Când eram mică mă duceam acolo cu sora sau cu verişorii mei sau, câteodată, singură şi culegeam de pe drum foi mov de trifoi, până ce strângeam un buchet mare şi rotund care mirosea a miere. Înainte de plimbare, le ceream întotdeauna celor mari douăzeci şi cinci de cenţi şi ne întorceam cu buzunarele pline de gumă de mestecat roz Bazooka. Dacă vara avea vreun gust, acela era gustul de gumă roz.

Eu şi Bee am mers în tăcere pe drumul şerpuit, până în oraş. Frumuseţea unui Volkswagen vechi e aceea că, dacă n-ai chef să vorbeşti, nu trebuie s-o faci. Motorul zumzăie liniştitor, acoperind tăcerea neplăcută.

Bee mi-a întins lista de cumpărături.

— Trebuie să mă duc să vorbesc cu Leanne la brutărie. Poţi să începi să te ocupi de lista asta, draga mea?

— Sigur, am răspuns zâmbind.

Ştiam că puteam să mă descurc prin piaţă, chiar dacă ultima dată când fusesem acolo aveam numai şaptesprezece ani.

Cu siguranţă că familia Otter Pop încă avea taraba pe culoarul al treilea, iar tipul drăguţ de la produsele agricole era probabil şi el acolo, cu mânecile tricoului suflecate pentru a-şi expune bicepşii. M-am uitat pe lista lui Bee: somon, orez, praz, creson, haşmă, vin alb, rubarbă, smântână pentru frişcă. Deci cina avea să fie un deliciu. M-am hotărât să încep cu vinul, fiindcă era cel mai aproape.

Raionul de vinuri din piaţă semăna mai degrabă cu pivniţa unui restaurant de prim rang decât cu un magazin

obişnuit. Ascunsă sub un şir scurt de trepte, camera slab luminată adăpostea sticle prăfuite, care păreau să atârne fragile pe pereţi.

— Vă pot ajuta?

Am ridicat privirea, puţin speriată, şi am observat că un bărbat care avea aproximativ vârsta mea se apropia de mine. M-am dat repede în spate şi aproape că am răsturnat o vitrină cu vin alb.

— Dumnezeule, îmi cer scuze, am spus eu, îndreptând o sticlă care se bălăngănea ca un popic.

— Nicio problemă, a răspuns el. Căutaţi un vin alb de California sau poate un produs local?

Camera nu era bine luminată, aşa că nu i-am putut recunoaşte chipul, cel puţin nu din prima.

— În realitate, nu voiam decât să…

Chiar atunci, când s-a apropiat de mine şi s-a întins după o sticlă de pe raftul de sus, i-am văzut faţa şi am rămas cu gura căscată:

— Dumnezeule, tu eşti, *Greg?*

M-a privit, clătinând din cap neîncrezător.

— Emily?

Mă simţeam emoţionată, entuziasmată şi, totodată, jenată. În faţa mea, purtând un şorţ de vânzător, se afla marea mea iubire din adolescenţă. Chiar dacă nu-l văzusem de aproape douăzeci de ani, chipul lui mi-era la fel de familiar ca atunci când îl lăsasem să-mi dea jos sutienul de plajă cu Superwoman şi să-mi mângâie sânii. Eram sigură că asta însemna că mă iubeşte şi că într-o zi aveam să ne căsătorim. Eram atât de sigură încât am scrijelit, cu o agrafă, „Emily + Greg = Love”, pe spatele suportului de şerveţele de hârtie din toaleta femeilor de la piaţă. Însă apoi vara s-a terminat, iar eu am plecat acasă. Timp de cinci zile am verificat zilnic cutia poştală, dar n-am primit nicio scrisoare. Niciun telefon. În vara următoare, când m-am întors la Bee, am traversat plaja pentru a ajunge la el acasă şi i-am bătut la uşă. Sora lui mai mică, de care nu mi-a plăcut niciodată, m-a informat că plecase la facultate şi că avea o iubită nouă. Spunea că

o cheamă Lisa.

Greg încă era incredibil de chipeş, dar acum era mai bătrân, mai ofilit. M-am întrebat dacă eu păream *ofilită.* I-am privit instinctiv mâna stângă, ca să văd dacă avea verighetă. Nu.

— Ce faci aici? L-am întrebat. Încă nu-mi dădusem seama că aici lucra. Îmi imaginasem întotdeauna că Greg avea să devină pilot sau pădurar, oricum ceva mai îndrăzneţ, mai măreţ, mai asemănător personalităţii sale. Dar vânzător la băcănie? Nu se potrivea.

— Aici lucrez, a răspuns el, zâmbind mândru. Mi-a arătat ecusonul cu numele lui şi apoi şi-a trecut mâna prin părul nisipiu. Mă bucur să te văd, a continuat. Cât a trecut… cincisprezece ani?

— Da, am răspuns eu. Poate chiar *mai mult.* Mi se pare imposibil.

— Arăţi minunat, a spus el, ceea ce m-a făcut să devin atentă la persoana mea.

— Mulţumesc, am răspuns, aranjându-mi gulerul.

Mi-am privit picioarele. Dumnezeule. Cizmele de cauciuc. Toată fetele visează să se întâlnească cu foştii iubiţi purtând rochii ameţitoare de petrecere, iar eu afişam un pulover vechi de lână, din fundul dulapului lui Bee. Ups! Chiar şi aşa, Greg, care arăta la fel de bine ca în tinereţe şi ai cărui ochi aveau aceeaşi culoare gri petrol ca strâmtoarea într-o zi furtunoasă, mă făcea să mă simt foarte bine.

— Și ce te-a adus înapoi pe insulă? A întrebat el zâmbind, sprijinindu-şi cotul de perete. Credeam că eşti mare scriitoare în New York.

Am râs.

— Am venit în vizită la Bee luna asta.

— Serios? O mai văd pe aici la cumpărături din când în când. Am tot vrut s-o întreb ce mai faci. A făcut o pauză. Dar cred că mereu mi s-a făcut teamă.

— Teamă?

S-a scărpinat pe frunte.

— Nu ştiu, a spus el. Cred că, în adâncul sufletului,

toţi rămânem la şaisprezece ani, nu? Şi în plus tu te-ai despărţit de mine, nu-i aşa?

— Nu, tu ai plecat la facultate, am răspuns zâmbind.

Avea o anumită căldură, o energie care-mi plăcea.

— Și de ce te-ai întors aici, acum, după atâţia ani?

Am suspinat.

— E cam complicat.

— Pot înţelege.

Mi-am frecat degetul unde se aflase odinioară verigheta mea.

— Am venit fiindcă…

Am făcut o pauză şi i-am căutat privirea pentru a citi în ea aprobare sau dezaprobare. Era o prostie, nu avea de ce să-mi pese ce credea iubitul meu de acum un milion de ani despre starea mea civilă. Apoi am izbucnit:

— Am venit fiindcă tocmai am divorţat şi trebuia să scap odată de New York.

M-a mângâiat pe umăr.

— Îmi pare rău.

A spus-o ca şi cum într-adevăr o credea. Mi-am dat seama că-mi plăcea de Greg cel adult mult mai mult decât de cel adolescent.

— Mă simt bine, am răspuns eu, rugându-mă să nu se pricea să citească gândurile.

A clătinat din cap neîncrezător.

— Nu te-ai schimbat deloc.

N-am ştiut ce să răspund, aşa că i-am mulţumit. Greg nu spunea decât ceea ce spune orice persoană cuiva cu care a avut odată o relaţie, dar stima mea de sine a crescut ca după o doză de epinefrină. Mi-am netezit nervoasă părul şi mi-am amintit că trebuia să-l tund de-acum trei luni.

— Și eu pot spune acelaşi lucru despre tine. Arăţi minunat. Ce-ai mai făcut? Am întrebat după o pauză. Mai mult noroc la căsătorie ca mine?

Nu ştiu de ce, dar mi-l imaginasem pe Greg având o căsnicie fericită şi o viaţă frumoasă pe insula Bainbridge. O casă minunată. O soţie drăguţă. Şase copii pe bancheta din spate a unei maşini bleumarin de familie.

— Noroc? A dat din umeri. Nu, nici vorbă. Dar sunt fericit. Sunt sănătos. Contează şi asta, nu?

— Sigur că da, l-am aprobat.

Trebuia să recunosc că mă simţeam bine ştiind că nu numai viaţa mea nu ieşise conform planului.

— Serios, eşti bine? Dacă ai nevoie să vorbeşti cu cineva, eu…

Şi-a luat prosopul care atârna de şorţ şi a început să şteargă de praf câteva sticle de vin roşu de pe un raft de jos. Poate că erau de vină luminile slabe sau prezenţa unei cantităţi atât de mari de vin, însă mă simţeam ciudat de în largul meu cu Greg.

— Da, am spus eu. Aş minţi dacă aş zice că nu e greu. Dar iau zilele una câte una. Azi? Azi mă simt bine. Ieri? Nu prea.

A dat din cap şi mi-a zâmbit din nou, privindu-mă afectuos, cu chipul luminat de amintiri.

— Mai ţii minte când te-am dus la concert în Seattle?

Am încuviinţat. Mi se părea că se întâmplase în urmă cu vreo sută de ani. Mama îmi interzisese, dar Bee, făcătoarea de minuni, o convinsese că era o idee bună să-l lase pe Greg să mă ducă la „simfonie".

— Aproape că n-am ajuns acasă în seara aceea, a spus el, cu ochii pierduţi în amintirile uitate ale tinereţii.

— Îmi amintesc că voiai să petrec noaptea cu tine în căminul în care stătea fratele tău la facultate, am adăugat eu, dându-mi ochii peste cap, aşa cum e posibil să fi făcut când eram adolescentă. Mama m-ar fi omorât!

A ridicat din umeri.

— Poţi învinui un băiat pentru că încearcă?

Încă mai avea scânteia aceea care mă atrăsese de la început. Greg a spart tăcerea incomodă reîndreptându-mi atenţia asupra vinului:

— Deci căutai o sticlă de vin?

— A, da, am răspuns eu. Bee m-a trimis să caut un vin alb. Care dintre Pinot-uri e alb?

Când e vorba de vinuri, sunt complet ignorantă.

A zâmbit şi şi-a trecut degetul pe marginea stelajului

cu vinuri, oprindu-se la jumătatea raftului. A scos o sticlă de vin cu precizia unui chirurg.

— Încearcă-l pe ăsta, a spus el. E unul dintre preferatele mele. Un Pinot gris produs în zonă, din struguri cultivaţi chiar aici, pe insulă. O sorbitură şi ai să te îndrăgosteşti.

Deodată am observat că un alt client apăruse în spatele lui Greg, însă înainte să se întoarcă să afle ce doreşte, m-a întrebat repede:

— Vrei să ieşim o dată la cină? O singură dată. O dată înainte să pleci?

— Sigur, am răspuns instinctiv, fără să mă gândesc prea mult, fiindcă dacă aş fi făcut-o aş fi zis probabil, ba chiar cu siguranţă, nu.

— Perfect, a spus el. A zâmbit dezvelind două şiruri de dinţi albi, strălucitori, care m-au făcut să-mi trec limba peste ai mei. O să te sun la mătuşa ta.

— Bine, am răspuns eu, puţin uimită.

Chiar se întâmplase aşa ceva? M-am îndreptat către raionul de legume ca să iau cresonul, când m-am întâlnit cu Bee.

— Ah, deci aici erai, a spus ea, făcându-mi cu mâna. Vino aici, draga mea, vreau să cunoşti pe cineva.

Lângă Bee se afla o femeie cam de vârsta ei, cu părul negru – sigur era vopsită – şi ochii la fel de negri. Nu mai văzusem niciodată ochi aşa de negri. Contrastau cu pielea ei albă ca laptele. Femeia aceasta nu-mi inspira deloc bătrâneţe, deşi avea bine peste optzeci de ani.

— Ea e Evelyn, a prezentat-o Bee cu mândrie. Una dintre cele mai dragi prietene ale mele.

— Îmi pare bine, am spus eu.

— Povestea mea şi a lui Evelyn e lungă, a explicat Bee. Suntem prietene din şcoala generală. De fapt, ai întâlnit-o când erai mică, Emily, dar s-ar putea să nu-ţi aminteşti.

— Îmi pare rău, nu-mi amintesc. Mi-e teamă că în verile acelea eram fixată doar pe înot şi pe băieţi.

— Îmi pare foarte bine să te văd din nou, draga mea,

a spus ea zâmbind, ca şi cum mă cunoştea deja.

Şi mie mi se părea ceva foarte familiar la ea, dar ce anume? Spre deosebire de Bee, care purta blugi şi un hanorac, Evelyn arăta ca un model de femeie în vârstă. Nu purta pantaloni cu talia înaltă sau pantofi cu talpă groasă, de cauciuc, ci o rochie mulată, modernă, şi balerini. Cu toate astea, părea autentică şi cu picioarele pe pământ, la fel ca Bee. Era logic să fie cele mai bune prietene. Mi-a plăcut instantaneu de ea.

— Stai aşa, îmi amintesc de tine! am spus eu brusc. Strălucirea ochilor ei şi lumina zâmbetului mă transportaseră imediat în vara anului 1985, când eu şi Danielle stătuserăm singure la Bee. Ni se spusese că părinţii noştri plecau într-o vacanţă, dar am aflat mai târziu că în vara aceea se despărţiseră. Tata o părăsise pe mama în iulie, dar în septembrie se împăcaseră. Mama slăbise vreo opt kilograme, iar tata îşi lăsase barbă. Păreau să se simtă incomod şi jenaţi unul în prezenţa celuilalt. Danielle îmi spusese că tata avea o iubită, dar eu nu credeam şi, chiar dacă aş fi crezut, nu l-aş fi putut învinui niciodată pentru asta sau pentru altceva, după toţi anii în care îndurase ţipetele şi şicanele mamei. Totuşi, tata avea o răbdare de martir. Însă la momentul respectiv nu îmi stăruia în minte despărţirea lor, ci grădina lui Evelyn. Bee ne dusese acolo când eram mici şi îmi veneau repede în minte toate imaginile: o lume magică de hortensii, trandafiri şi dălii şi prăjiturelele cu lămâie pe terasa lui Evelyn. Parcă ieri eu şi sora mea stăteam pe băncuţa de sub spalier, în timp ce Bee era aplecată deasupra şevaletului, imortalizând pe pânză florile din straturile luxuriante.

— Grădina ta, am adăugat. Îmi amintesc de grădina ta.

— Da, a răspuns Evelyn, zâmbind.

Am dat din cap, uluită de faptul că această amintire, îngropată atât de adânc în mintea mea, îmi venise în minte ca un fişier pierdut din subconştient. Ca şi cum insula o deblocase. Cum stăteam acolo, în raionul de legume, mi-

am amintit de crini şi de biscuiţii care aveau un gust dumnezeiesc. Apoi, s-a ridicat ceaţa. Eram aşezată pe o băncuţă veche, din lemn de tec gri, de pe terasa lui Evelyn şi purtam perechea de pantofi sport Keds din pânză albă, numai că nu erau cu adevărat Keds, ci o marcă obişnuită, cu o etichetă falsă pe toc. O pereche de Keds *adevăraţi* ar fi costat încă unsprezece dolari şi mi-i doream din tot sufletul. Îi promisesem mamei că aveam să fac curat în baie în fiecare sâmbătă, timp de o lună, să şterg praful şi să dau cu aspiratorul, chiar şi să calc cămăşile tatii, însă clătinase din cap şi se întorsese acasă cu o pereche de adidaşi de la un magazin de pantofi ieftini. Toate fetele pe care le cunoşteam aveau o pereche de Keds adevăraţi, cu eticheta aceea albastră inconfundabilă. Aşa că stăteam acolo, pe terasa lui Evelyn, luptându-mă cu eticheta albastră care se desprindea de pe spatele pantofului drept. Bee o plimba pe Danielle prin grădină, deşi aceasta nu era prea interesată, iar Evelyn se aşezase lângă mine.

— Ce te supără, draga mea?

— Nimic, am ridicat eu din umeri.

— E în regulă, a spus ea, strângându-mă de mână. Poţi să-mi spui.

Am oftat.

— Mi-e cam ruşine, dar ai cumva nişte lipici?

— Lipici?

I-am arătat pantoful.

— Mama nu vrea să-mi cumpere Keds, iar eticheta de pe spatele pantofilor mei se desprinde şi…

Am izbucnit în lacrimi.

— Gata, gata, m-a liniştit Evelyn, întinzându-mi o batistă. Când aveam vârsta ta, o fată a venit la şcoală purtând o pereche de pantofi roşii superbi. Străluceau ca rubinele. Tatăl ei era destul de bogat şi ne-a spus tuturor că i-i adusese de la Paris. Îmi doream o asemenea pereche mai mult ca orice.

— Și ai primit? am întrebat-o.

Evelyn a clătinat din cap.

— Nu. Şi ştii ce? încă aş vrea o pereche de pantofi

roşii. Deci, mi-ai cerut lipici, draga mea, dar nu ai prefera o pereche de… cum le-ai spus?

— Keds, am răspuns eu resemnată.

— A, da, Keds. Bine. Ce faci mâine?

Ochii mi s-au mărit de surpriză.

— Nimic.

— Atunci aşa rămâne. Mergem la Seattle cu feribotul şi luăm o pereche de Keds.

— Serios? m-am bâlbâit eu.

— Serios.

Nu am ştiut ce să spun, aşa că am zâmbit şi am desprins de pe pantof ce mai rămăsese din eticheta albastră. Nu mai conta. A doua zi aveam să am pantofii adevăraţi.

— Evelyn, a spus Bee privind căruciorul cu cumpărături, vrei să vii la noi la cină diseară?

— A, nu, a răspuns ea. Nu se poate. Emily abia a venit şi aveţi atâtea de vorbit.

— Ne-ar plăcea foarte mult să vii, am spus eu zâmbind.

— Bine atunci.

— Excelent, a spus Bee. Vino pe la şase.

— Ne vedem atunci, a spus ea, întorcându-se spre taraba cu cartofi.

— Bee, am şoptit eu. N-o să-ţi vină să crezi cu cine m-am întâlnit.

— Cu cine?

— Cu Greg, am spus încet. Cu Greg Attwood.

— Fostul tău iubit?

Am dat din cap.

— Cred că m-a invitat în oraş.

Bee a zâmbit ca şi cum totul făcea parte dintr-un plan. S-a aplecat după o ceapă roşie, a analizat-o şi apoi a scuturat din cap, aruncând-o la loc în grămadă. A mai făcut asta de câteva ori înainte să găsească una care i-a plăcut. A spus ceva încet, şi când am rugat-o să repete deja se îndepărtase şi punea praz într-o pungă. Am privit spre scările ce duceau către magazinul de vinuri şi am zâmbit în

gând.

Cu câteva clipe înainte de ora şase, Bee a scos trei pahare din dulap şi a desfăcut sticla de vin alb pe care ne-o alesese Greg.

— Vrei să aprinzi lumânările, draga mea?

M-am întins după chibrituri şi m-am gândit la toate cinele pe care le luasem în casa lui Bee când eram mică. Bee nu mânca niciodată seara fără lumânări.

— Pentru o cină adevărată e nevoie de lumina lumânărilor, ne spusese mie şi surorii mele în urmă cu mulţi ani.

Mie mi se părea elegant şi emoţionant, dar când am întrebat-o pe mama dacă putem adopta tradiţia, a refuzat.

„Lumânările sunt pentru zile de naştere”, spusese ea, „iar acelea sunt doar o dată pe an”.

— Superb, a spus Bee, aruncându-şi privirea deasupra mesei înainte de a se uita mai îndeaproape la vinul alb recomandat de Greg. Pinot gris, a rostit ea aprobator, privind eticheta.

— Bee, am spus aşezându-mă la masă, în timp ce ea tăia felii un praz, cu un cuţit mare de bucătărie. M-am gândit la ce-ai spus despre Jack. Care e povestea voastră?

M-a privit puţin surprinsă, iar apoi a scăpat brusc din mână cuţitul, care s-a lovit de mâna ei.

— Au, a spus ea. M-am tăiat.

— O, nu, am zis eu alergând spre ea. Îmi pare rău.

— Nu. Nu e vina ta. Mâinile astea bătrâne nu mai merg aşa cum mergeau odată.

— Stai, lasă-mă să tai eu, am spus, îndemnând-o pe Bee să se aşeze la masă.

Şi-a bandajat degetul, iar eu am terminat de tăiat prazul, apoi am amestecat în risotto, simţind cum aburul gustos se ridica din cratiţă înspre faţa mea.

— Bee, pur şi simplu nu are sens…

Am fost întreruptă de zgomotul paşilor lui Evelyn la uşa din faţă.

— Bună, fetelor! A spus ea, îndreptându-se spre bucătărie. Avea în mână o sticlă de vin şi un buchet de

liliac mov, învelit în hârtie maro şi prins uşor cu o sfoară.

— E superb, a spus Bee zâmbind. Unde Dumnezeu ai găsit liliac atât de devreme?

— În grădina mea, a răspuns ea, ca şi cum Bee tocmai o întrebase ce culoare are cerul. Liliacul meu înfloreşte mereu înaintea liliacului tău.

Replica a fost spusă cu un soi de competitivitate amicală, pe care nu o poate îndura decât o prietenie mai veche de şaizeci de ani.

Bee i-a pregătit un cocktail, ceva cu bourbon, şi apoi ne-a trimis în sufragerie, în timp ce ea făcea ultimele retuşuri.

— Mătușa ta e o figură, nu-i aşa? mi-a spus Evelyn când Bee nu avea cum să ne mai audă.

— E o legendă, am răspuns eu zâmbind.

— Așa e, a spus Evelyn.

Cuburile de gheaţă din cocktailul ei se ciocneau de marginea paharului, dar nu-mi dădeam seama dacă o *făcea* intenţionat sau dacă îi tremurau mâinile.

— Voiam să-i dau vestea în seara asta, a spus ea, întorcându-se spre mine, cu un ton obişnuit, ca şi cum vorbea despre o maşină nouă pe care şi-o cumpărase sau despre o vacanţă la care făcuse o rezervare. Apoi am observat lacrimi în ochii ei. Pe drum mă hotărâsem să-i spun azi, dar am văzut-o şi am văzut cât de bine se simte şi mi-am zis că nu e cazul să stric o seară perfectă.

— Ce trebuie să-i spui? am întrebat-o confuză.

— Am cancer, a dat ea din cap. În fază terminală.

Vorbea ca şi cum mi-ar fi spus că e răcită, cu simplitate şi onestitate, fără atitudinea tragică la care m-aş fi aşteptat într-o astfel de situaţie.

— Mai am o lună de trăit, poate chiar mai puţin, a adăugat ea încet. Ştiu de ceva vreme, de la Crăciun. Dar nu am reuşit să-i spun lui Bee. Cred că mă tot gândesc că ar putea să fie mai simplu dacă află despre asta după ce se întâmplă.

— Evelyn, îmi pare tare rău, am spus apucând-o de mână. Dar cum poţi să crezi că Bee n-ar vrea să ştie? Ţine

foarte mult la tine.

— Știu că ar vrea să ştie, a oftat Evelyn. Dar nu vreau ca prietenia noastră să se rezume la moarte, când mai avem atât de puţin timp. Aş prefera să beau bourbon şi să joc bridge şi să o necăjesc aşa cum am făcut mereu.

Am încuviinţat din cap. Nu eram de acord cu decizia lui Evelyn, dar o înţelegeam.

— Îmi pare rău, a spus ea. Este prima ta zi pe insulă, n-ar trebui să ţi-o amărăsc cu problemele mele. Să-mi fie ruşine.

— Nu mă deranjează, am spus eu. Sincer, este bine, măcar o singură dată, să nu vorbesc tot eu despre problemele *mele.*

A luat o gură mare de cocktail şi apoi a respirat adânc.

— Ce-ai face dacă ai fi în locul meu? I-ai spune celei mai bune prietene şi ai strica ultimele zile pe care le mai aveţi de petrecut împreună sau ai merge mai departe fericită, aşa cum ai făcut mereu, până se termină totul?

— Cred că eu aş spune adevărul, dar mai mult din motive egoiste. Aş avea nevoie de sprijinul prietenei mele.

Dar tu eşti atât de puternică, am adăugat eu cu respiraţia întretăiată. Îţi admir puterea.

Evelyn s-a aplecat spre mine.

— Puternică, eu? Prostii. Suport durerea mai greu ca un copil de patru ani. A râs şi apoi mi-a şoptit: Hai să bârfim. Ce pot să-ţi spun despre mătuşa ta, ceva ce tu nu ştii?

Prin minte mi-au trecut un milion de întrebări rămase fără răspuns, dar apoi m-am hotărât asupra unui subiect mai important: caieţelul misterios pe care-l găsisem în noptieră în ziua aceea.

— Ei bine, am spus eu, făcând o pauză până ce mi-am putut da seama dacă Bee încă era în bucătărie. Zgomotul unei tigăi m-a convins că era încă acolo. Ar fi *ceva.*

— Ce e, scumpo?

— Astăzi, am şoptit, am găsit un jurnal cu coperte de catifea roşie, în noptiera din camera în care stau eu. E

foarte vechi, cred că din 1943. N-am putut rezista şi am citit prima pagină şi am fost fascinată.

Pentru o clipă mi s-a părut că văd o scânteie de recunoaştere în ochii lui Emily sau poate o amintire, dar lumina a dispărut rapid.

— Mă tot întreb dacă l-a scris Bee, am continuat eu, tot în şoaptă. Dar nu ştiam că ar fi scris ceva vreodată şi mă gândesc că mi-ar fi spus, având în vedere cu ce mă ocup.

Evelyn a pus paharul pe masă.

— Poţi să-mi mai spui ceva despre jurnalul ăsta? Ce-ai citit până acum?

— Am citit numai prima pagină, dar începe cu un personaj pe nume Esther, am spus eu făcând o pauză, şi cu Elliot, şi…

Evelyn mi-a făcut repede semn să tac.

— Să nu vorbeşti despre asta cu Bee. Cel puţin nu deocamdată.

M-am gândit că era începutul unui roman pe care nu-l finalizase niciodată. Dumnezeu ştie că şi eu am scris destule înainte de publicarea cărţii. Dar de ce atâta anonimat? Nu avea sens.

— Evelyn, cine l-a scris?

Umbrele adânci de sub ochii ei păreau mai pronunţate acum decât mi se păruseră la piaţă. A respirat adânc şi s-a ridicat, punând mâna pe o stea de mare de pe şemineul lui Bee.

— Stelele de mare sunt creaturi enigmatice, nu ţi se pare? Nu au niciun os, sunt numai cartilaj, sunt fragile, dar tenace şi cu personalitate. Viu colorate. Adaptabile. Longevive. Ştiai că dacă i se răneşte unul dintre braţe, îi creşte altul la loc?

Evelyn a pus steaua de mare la loc pe şemineu.

— Bunicii tale îi plăceau foarte mult stelele de mare, a spus ea. La fel cum adora marea. A făcut o pauză, zâmbind amintirilor. Petrecea foarte mult timp pe mal, strângea bucăţele de sticlă şi visa la poveşti despre viaţa coloniilor de crabi de sub stânci.

— E foarte surprinzător, am spus eu. Aveam impresia că bunicii mele nu i-a plăcut niciodată strâmtoarea. Nu de asta ea şi bunicul s-au mutat la Richland? Ceva legat de aerul de mare şi de sinuzita ei?

— Da, dar… îmi pare rău, a spus Evelyn. M-am pierdut într-o amintire. S-a aşezat din nou şi s-a uitat la mine. Jurnalul acesta… Da, a găsit drumul spre tine. Trebuie să-l citeşti în continuare, Emily. Povestea e importantă şi ai să înţelegi de ce.

Am oftat adânc.

— Aș vrea ca totul să aibă mai mult sens.

— Deja ţi-am spus prea mult, draga mea. Nu sunt în măsură să-ţi povestesc totul. Dar meriţi să cunoşti povestea. Citeşte în continuare şi vei primi răspunsurile.

A părut pierdută în gânduri pentru o clipă, ca şi cum mintea ei se întorcea la anul în care începuse povestea lui Esther şi a lui Elliot.

— Și Bee? Cum pot să-i ascund asta?

— Trebuie să-i apărăm de anumite lucruri pe cei pe care-i iubim, a spus ea.

Am clătinat din cap, confuză.

— Nu înţeleg cum i-ar putea face rău acel caiet.

Evelyn a închis ochii pentru o clipă, apoi i-a deschis din nou.

— A trecut mult timp de când nu m-am mai gândit la asta şi, crede-mă, odată ne-a apăsat mult pe toţi. A fost o apăsare de care am fi vrut să scăpăm, dar nu reuşeam, însă timpul vindecă toate rănile, iar paginile acelea… le credeam pierdute sau poate chiar distruse. Totuşi, am sperat mereu că aveau să apară din nou dacă era cazul, în ce cameră spuneai că stai, draga mea? a întrebat după câteva clipe.

Am arătat spre hol.

— În camera roz.

— Da. Citeşte în continuare, draga mea. Şi ai să ştii când e momentul să vorbeşti cu Bee, dar să fii blândă cu ea când vei face asta.

Chiar atunci Bee a apărut de după colţ cu un platou

aburind în mână.

— Cina e gata, fetelor, a spus ea, şi ne aşteaptă o sticlă de vin alb de Bainbridge. Hai să umplem paharele.

Am ajuns în cameră aproape de miezul nopţii. Bee şi Evelyn mă captivaseră cu poveştile lor spirituale. O dată chiuliseră de la ora de franceză ca să bea gin împreună cu doi băieţi din echipa de fotbal, iar în altă zi îi furaseră pantalonii unui profesor de matematică foarte chipeş, în timp ce înota în piscină. Prietenia lor, atât de sinceră şi de încercată de vreme, m-a făcut să mă gândesc la Annabelle. Deja mi-era dor de ea, de conversaţiile noastre zilnice şi uneori chiar mai dese, chiar şi de mustrările ei.

Mi-am aranjat perna şi m-am urcat în pat, dar peste câteva clipe am început să scormonesc în valiză, căutând pictura pe care o adusesem cu mine de la New York. Am găsit-o sub un pulover şi am studiat-o din nou.

Cei doi îndrăgostiţi păreau foarte în largul lor împreună, chiar făcuţi unul pentru celălalt. Compoziţia era armonioasă: mâinile lor erau unite, valurile se spărgeau de mai, iar roza vânturilor completa peisajul. Ce va spune Bee când va vedea din nou tabloul? Era o fereastră dintr-un colţ îndepărtat al lumii lui Bee pe care nu-l prea cunoşteam. Am învelit din nou pictura în pulover şi am pus-o la loc.

Jurnalul mă chema din sertar şi, ascultătoare, l-am scos. M-am gândit la ce-mi spusese Evelyn, dar m-am gândit mai ales la Bee şi la acea poveste misterioasă de demult, o poveste care avea, cumva, legătură cu ea.

*

Bobby era un bărbat bun. Sincer şi muncitor. Când mi-a oferit inelul şi m-a rugat să mă mărit cu el, în ziua aceea blândă de ianuarie, pe feribotul dinspre Seattle, l-am privit în ochi şi am acceptat pur şi simplu. Nu aveam cum să-i răspund altceva. Aş fi fost o proastă dacă l-aş fi refuzat.

Era război, dar Bobby fusese scutit din motive

medicale. Era aproape orb şi armata nu l-ar fi primit nici măcar cu ochelari, care aveau lentilele atât de groase încât credeai că atârnă kilograme întregi, deşi Bobby îşi dorea cu disperare să lupte. Mă urăsc pentru că acum mă gândesc că, dacă s-ar fi dus la război, poate că niciunul dintre noi nu ar trece prin acest chin.

Însă Bobby a rămas acasă şi şi-a văzut de studii. Chiar dacă multă lume de pe insulă rămăsese şomeră, Bobby avea un serviciu bun în Seattle. Putea să aibă grijă de mine şi presupun că pe vremurile acelea orice femeie tânără îşi dorea asta.

Îmi amintesc cum arăta când i-am acceptat cererea în căsătorie, tot un zâmbet, cu mâinile băgate în buzunarele pantalonilor de catifea reiată maro, care mereu păreau să atârne nelalocul lor. Vântul îi sufla părul şaten, subţire şi drept într-o parte şi când mi-a luat mâna părea aproape chipeş. Aproape destul de chipeş.

Dintr-o ironie a sorţii sau a ghinionului, şi Elliot se afla pe feribot în ziua aceea, cu altă femeie. Elliot era mereu înconjurat de femei. Roiau în jurul lui precum albinele. De acea femeie îmi amintesc fiindcă purta o eşarfă de mătase albă în jurul gâtului şi o rochie roşie care-i îmbrăca trupul ca o mănuşă mulată.

Înainte ca feribotul să ajungă la ţărm, eu şi Bobby am trecut pe lângă locurile lor. Nu că femeia ar fi stat pe scaunul ei, era practic urcată pe Elliot.

— Bună, Bobby, Esther, a spus Elliot, făcându-ne cu mâna. V-o prezint pe Lila.

Bobby a spus ceva politicos. Eu doar am dat din cap.

— Să le spun eu sau le spui tu? a întrebat Bobby, întorcându-se spre mine.

Ştiam la ce se referea, dar, maşinal, mi-am ascuns degetul cu inelul în faldurile rochiei până ce am putut simţi piatra zgâriindu-mi pielea. Era, desigur, un inel frumos, de aur şi cu o piatră admirabilă, de jumătate de carat. Nu mă deranja inelul, ci povestea mea cu Elliot.

— Ne-am logodit! a izbucnit Bobby, înainte ca eu să pot interveni. Exclamaţia lui s-a auzit atât de tare, încât

mulţi dintre pasagerii din apropiere s-au întors să ne privească.

Am întâlnit privirea lui Elliot şi am putut vedea prevestirea unei furtuni: valuri de trădare sau poate de tristeţe mocnind în ochii aceia întunecoşi, pe care-i cunoşteam atât de bine. Apoi a privit în altă parte, s-a ridicat şi l-a bătut pe Bobby pe umăr.

— Ce zici de asta? Bobby a pus mâna pe cea mai frumoasă fată de pe insulă. Felicitări, prietene.

Bobby a zâmbit larg, iar Elliot s-a întors spre mine şi nu a spus nimic. Nu avea ce să-mi spună.

Lila a tuşit, dregându-şi vocea:

— Scuză-mă, Elliot? Cea mai frumoasă fată de pe insulă?

— După Lila mea, desigur, a adăugat Elliot, înconjurându-i talia cu braţul într-o manieră atât de sugestivă încât a trebuit să mă uit în altă parte.

Nu o iubea. Amândoi ştiam asta, aşa cum ştiam amândoi că Elliot îmi aparţinea mie, iar eu îi aparţineam lui Elliot. Îi puteam simţi inima sângerând şi sfâşiindu-se în clipa aceea, aşa cum se sfâşia şi inima mea. Însă îl acceptasem pe Bobby. Luasem o hotărâre. Peste două luni aveam să fiu doamna Bobby Littleton, chiar dacă îl iubeam pe Elliot Hartley.

*

Era aproape două dimineaţa şi, peste trei capitole, am pus jurnalul deoparte. Esther se măritase într-adevăr cu Bobby. Avuseseră împreună un copil, o fetiţă. Elliot plecase la război în Pacificul de Sud, la treisprezece zile de la nunta lor, la care participase din umbră şi îi privise făcându-şi jurămintele eterne. Când Bobby îi pusese verigheta pe deget, Esther se gândise la Elliot şi, când îşi spuseseră jurămintele, privise către partea din spate a bisericii, iar privirea ei o întâlnise pe cea a lui Elliot. Nimeni nu mai aflase nimic de el de când fusese recrutat, şi Esther se ducea în fiecare zi la primărie, cu copilul în

cărucior, să-i caute numele pe lista celor morţi.

Când am închis ochii m-am gândit la Bee. Trebuie să cunoşti dragostea şi durerea ca să poţi scrie aşa.

Capitolul 5

3 martie

— Emily, m-a strigat Bee de pe hol.

I-am auzit vocea apropiindu-se şi uşa s-a deschis cu un scârţâit. Am deschis ochii şi am văzut chipul lui Bee.

— Scuze, draga mea, nu mi-am dat seama că încă dormi. E aproape zece dimineaţa. Şi e *Greg* la telefon.

Zâmbetul ei era pe jumătate încurajator, pe jumătate ironic.

— Bine, am răspuns eu încă adormită. Vin imediat.

M-am ridicat şi m-am întins, mi-am luat pe mine halatul de lână verde şi m-am dus în living, unde mă aştepta Bee, cu telefonul în mână.

— Uite, a spus ea, în şoaptă. Pare nerăbdător să vorbească cu tine.

— Sst, i-am făcut semn să tacă.

Nu voiam ca Greg să aibă impresia că de-abia aşteptam să sune, fiindcă nu era deloc aşa. În plus, încă nu-mi băusem cafeaua, iar răbdarea mea se afla undeva sub nivelul mării.

— Alo?

— Bună, Emily.

— Bună, am spus eu, încălzindu-mă instantaneu când i-am auzit vocea. Avea efectul unui espresso dublu.

— Știi, mi-a spus, încă nu-mi vine să cred că te-ai întors pe insulă. Mai ţii minte când am găsit leagănul acela cu funie pe la plaja domnului Adler?

— Da, am răspuns eu zâmbind, amintindu-mi culoarea slipului lui: verde, cu o dungă albastră.

— Și ţi-era teamă să-l testezi, a spus el, dar ţi-am promis că o să te aştept în apă ca să te prind.

— Da, însă nu mi-ai spus că asta implica şi o cădere pe burtă.

Amândoi am râs şi atunci am înţeles că nimic şi, totuşi, totul se schimbase.

— Ce faci în seara asta? m-a întrebat el, pe un ton puţin mai altruist decât al acelui Greg Attwood pe care-l cunoscusem în vara lui 1988. Poate că îşi pierduse din încredere sau poate că, mai curând, câştigase un soi de umilinţă. Nu eram sigură care variantă era cea corectă.

— Păi nimic, am spus.

— Mă gândeam că poate, dacă vrei, putem lua cina la Cuibul lui Robin. Un prieten de-al meu a deschis restaurantul anul trecut şi trebuie să-ţi spun că nu se compară cu standardele din New York, dar pe insulă e considerat destul de bun. Are o listă de vinuri minunată.

— Fantastic, am răspuns eu zâmbind larg. Simţeam privirea lui Bee aţintită asupra mea.

— OK, a spus el. E bine la şapte? Vin să te iau.

— E în regulă. O să te aştept.

— Perfect.

— Pa, Greg.

Am lăsat jos receptorul şi m-am întors către Bee, care ascultase conversaţia noastră de la masa din bucătărie.

— Ei?

— Ei, ce?

Bee m-a privit scrutător.

— Ieșim. În seara asta.

— Bravo.

— Nu ştiu ce să zic, am spus strâmbându-mă puţin. Mă simt *ciudat.*

— Nu fi fraieră, a spus Bee, împăturindu-şi ziarul. Ce altceva ai de făcut în seara asta?

— Ai dreptate, am răspuns eu, băgând mâna într-un borcan de pe măsuţa de cafea unde se afla o colecţie impresionantă de scoici mici. Numai că, în fine, mai întâi Greg, apoi Jack… Am cam uitat cum se face asta.

Când am rostit numele lui Jack, Bee a privit pe fereastră, aşa cum obişnuia să facă atunci când un subiect

o deranja prea tare ca să-l abordeze. Aşa proceda de fiecare dată când cineva aducea vorba despre soţul ei decedat, Bill, sau când cineva o întreba despre picturile ei.

— În fine, am spus eu, întrerupând tăcerea, dacă nu vrei să vorbeşti despre asta, e în regulă. Dar dacă nu eşti de acord cu Jack, nu vrei să-mi spui măcar de ce?

A clătinat din cap şi şi-a trecut degetele prin părul cărunt. Îmi plăcea că avea o tunsoare bob şi nu căzuse pradă tentaţiei de a-şi tăia părul scurt, aşa cum făceau toate femeile de peste şaptezeci de ani. Tot ce avea legătură cu mătuşa mea era impresionant, chiar şi numele ei. Când eram mică o întrebasem de ce o botezaseră Bee şi mi-a spus că era ca o albină: dulce, dar cu o înţepătură groaznică.

A oftat.

— Îmi pare rău, draga mea, a spus ea cu voce distantă. Nu e vorba că nu sunt de acord cu el. Vreau doar să ai grijă cu inima ta. Şi eu am fost, odată, rănită profund, aşa că, după toate lucrurile prin care ai trecut, n-aş vrea să te văd suferind din nou.

Precauţia lui Bee părea rezonabilă. Venisem la Bainbridge ca să scap de durerea apăsătoare şi omniprezentă în New York, nu ca să-mi asum riscurile ce m-ar fi putut face să devin vulnerabilă. Da, o parte a scopului călătoriei mele, aşa cum mă îndemnase Annabelle, consta în a lua viaţa ca atare, în a nu mai pune întrebări, în a nu mă mai corecta, aşa cum făceam de fiecare dată când mă aşezam la calculator şi scriam o propoziţie mediocră. În acea lună de martie, viaţa mea avea să fie o compunere liberă.

— Vreau doar să-mi promiţi că o să ai grijă, a rostit Bee cu blândeţe.

— O să am, am răspuns, sperând că îmi voi putea respecta promisiunea.

Greg a întârziat douăzeci de minute. Mi-am amintit de verile îndepărtate în care nu sosea la leagăn, la cinema sau pe plajă la ora stabilită. Pentru o clipă chiar am sperat că nu *avea* să sosească. Era o situaţie mai mult decât

ridicolă. Ieşeam în oraş cu un iubit din liceu. „Cine face aşa ceva?” m-am speriat. „Ce naiba fac?” Apoi am văzut o pereche de faruri apropiindu-se de casă. Conducea repede, ca şi cum încerca să recupereze fiecare secundă pierdută.

Am pus mâna pe clanţă şi am respirat adânc.

— Distracţie plăcută, mi-a urat Bee, făcându-mi cu mâna.

Am ieşit pe terasă şi am privit cum intra cu maşina pe alee. Conducea acelaşi Mercedes din 1980, albastru-deschis, cu patru uşi, ca în liceu. Vremea nu fusese la fel de blândă cu el pe cât fusese cu Greg.

— Îmi pare rău că am întârziat, a spus el, sărind din maşină. Şi-a băgat mâinile în buzunare, apoi le-a scos din nou, nervos. Lucrurile s-au aglomerat la magazinul de vinuri chiar înainte să mi se termine tura. A trebuit să ajut o clientă să găsească o sticlă de Chiteauneufdu-Pape. I-a luat o *veşnicie* să se hotărască între cel din optzeci şi doi şi cel din optzeci şi şase.

— Și ce a ales?

— Optzeci şi şase.

— Un an foarte bun, am spus eu, ironică.

Ieşisem odată cu un bărbat care redusese băutul vinului la o ştiinţă. Adulmeca şi-şi umfla nările, şi fiecare primă sorbitură era urmată de replici precum „un vin vechi de primă clasă” sau „un buchet mirific”. Din acest motiv nu-i mai răspunsesem la telefon.

— Chiar a fost un an bun, a spus Greg, zâmbind ştrengăreşte. A fost anul în care ne-am cunoscut.

Nu-mi venea să cred că-şi amintea. Eu aproape că nu-mi mai aminteam. Dar când mi-am amintit, mi-am amintit *totul.*

Aveam paisprezece ani, părul blond şi sârmos şi sâni aproape deloc. Greg era student în anul doi, era bronzat şi chipeş, iar hormonii îi *clocoteau* în sânge. Locuia la câteva case distanţă de Bee. Nu a fost chiar dragoste la prima vedere, cel puţin nu pentru Greg. Însă înainte să se termine vara începusem să mă machiez şi purtam sutiene cu burete, mulţumită verişoarei mele Rachel, aşa că Greg

m-a remarcat pentru prima dată.

— Bună lovitură, a spus atunci când m-a văzut într-o zi pe plajă, aruncând cu un frisbee către Rachel.

Am fost atât de uimită încât n-am scos o vorbă. Un *băiat* tocmai vorbise cu mine. Un băiat *drăguţ.* Rachel a lăsat jos discul şi a fugit lângă mine, înghiontindu-mă cu cotul.

— Mulţumesc, am îngăimat într-un final.

— Greg, a spus el, întinzând mâna. Nu i-a spus nimic lui Rachel, ceea ce, la momentul respectiv, mi s-a părut nemaivăzut. Băieţii o remarcau pe ea prima întotdeauna şi, dintr-un motiv bizar, Greg se uita la mine. *Numai la mine.*

— Emily, am spus eu, aproape în şoaptă.

— Vrei să vii pe la mine în seara asta? a întrebat, aplecându-se spre mine. Mirosea a loţiune de plajă Banana Boat. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, aşa că abia i-am auzit următoarele cuvinte: Vin nişte prieteni pe la mine. Facem un foc de tabără.

Nu ştiam exact ce anume era un foc de tabără. Mi s-a părut că suna ilegal, a ceva ce se făcea în timp ce se fuma marijuana. Însă am acceptat oricum. Aveam să-l urmez pe acest băiat oriunde, chiar şi la un eventual *foc de tabără* ilegal, însoţit de droguri.

— Bine, a spus el. Îţi păstrez un loc. Chiar lângă mine, a adăugat făcându-mi cu ochiul.

Era semeţ şi sigur pe el, ceea ce m-a făcut să-l plac chiar şi mai mult. Apoi s-a întors să plece spre casa lui încântător de dărăpănată, iar eu şi Rachel l-am urmărit cu gura căscată, văzând cum muşchii de pe spate i se încordau la fiecare pas.

— Ei bine, a spus ea, părând foarte jignită, pare un necioplit.

Am privit-o cu ochi mari, prea uluită ca să vorbesc. *Un tip frumos tocmai mă invitase la o întâlnire.* Dar dacă aş fi putut să deschid gura, aş fi spus că mi se părea desăvârşit.

Greg mi-a deschis uşa de la maşină.

— Sper că ţi-e foame, a spus el zâmbind. O să-ţi placă

la nebunie restaurantul.

Am dat din cap şi m-am urcat în maşină, care nu arăta prea bine. Înainte să mă aşez am dat la o parte un vestigiu care mi s-a părut a fi fost, pe vremuri, un cartof prăjit. Maşina mirosea la fel ca acel Greg pe care mi-l aminteam: a păr nespălat, a ulei de motor şi un iz de parfum.

Când a pus mâna pe schimbătorul de viteze, a atins-o pe a mea.

— Scuze, mi-a spus.

Nu am zis nimic, dar speram să nu fi văzut că mi se făcuse pielea de găină.

Restaurantul se afla la mai puţin de un kilometru şi trebuie să fi fost foarte cunoscut pe insulă, fiindcă parcarea era plină de maşini. L-am urmat pe Greg pe panta abruptă care conducea spre o casă sofisticată, urcată pe un deal de deasupra strâmtorii. Am deschis poşeta şi am băgat discret în gură două aspirine.

— E drăguţ, nu-i aşa? m-a întrebat Greg, privind în jur, în timp ce se apropia o chelneriţă.

— Da, am spus eu, întrebându-mă dacă fusese o idee bună să ies cu Greg.

I-a spus ceva chelneriţei, care a scos două meniuri şi ne-a condus la o masă din partea de vest a restaurantului.

— Mă gândeam că putem prinde apusul, a spus Greg, zâmbind.

Nu-mi mai aminteam de când nu văzusem un apus. M-am gândit că asta fac oamenii de pe insula Bainbridge, că cei din New York au uitat cum arată un apus. I-am zâmbit lui Greg şi am văzut cum două raze portocalii se iţeau din spatele norilor.

Chelneriţa ne-a adus o sticlă de vin roşu aleasă de Greg şi am privit cum ne umplea paharele. În atmosferă se simţea un soi de încordare tăcută. O anxietate, cum i-ar fi spus Annabelle. Vinul care curgea în fiecare pahar se auzea neobişnuit de tare.

— Mai doriţi altceva? a întrebat chelneriţa.

— Nu, am spus eu, în timp ce Greg răspunsese

afirmativ.

Am râs. El şi-a cerut scuze. Era jenant.

— Am vrut să spun că da, e totul în regulă, a zis el, aranjându-şi gulerul.

Amândoi am luat paharele cu vin.

— Deci îţi pare bine că te-ai întors, Emmy?

M-am relaxat puţin. Nu-mi mai spusese Emmy din 1988. Îmi făcea bine să-l aud spunându-mi aşa.

— Da, îmi pare bine, am spus eu întinzând un strat gros de unt pe o chiflă.

— Este ciudat, nu m-am gândit că te voi mai vedea vreodată.

— Știu, am spus eu, privindu-l ceva mai mult, acum că vinul îmi pătrunsese în sânge. Şi cum a mers cu Lisa? am întrebat după altă sorbitură îndelungată.

— Lisa?

— Da, Lisa, fata aceea cu care ieşeai în facultate. Sora ta mi-a vorbit de ea când am venit să te caut pe plajă, vara următoare.

— A, *Lisa.* A durat cam cât primul curs de engleză.

— Bine, am spus eu, zâmbind ironică, tot ai fi putut să dai un telefon.

— Nu te-am sunat?

— Nu.

— Sunt sigur că te-am sunat.

Am clătinat din cap, prefăcându-mă supărată.

— Nu m-ai sunat.

A încercat să schiţeze un zâmbet.

— Când te gândeşti că, dacă te-aş fi sunat, acum am fi fost căsătoriţi. Un cuplu căsătorit pe insula Bainbridge.

Dorise să fie doar o glumă, dar n-a râs niciunul dintre noi. După o pauză tensionată, Greg a mai turnat vin în pahare.

— Scuze, a spus el, nu pot să cred că am zis asta după tot ce ţi s-a întâmplat în căsnicie.

Am dat din cap.

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze. Serios.

— E bine, a răspuns el, părând uşurat. Însă trebuie

să-ţi spun că, aşa cum stăm aici împreună, într-un fel aş vrea să dau timpul înapoi şi să fac lucrurile cum trebuie. Şi să rămânem împreună.

Nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Vorbește vinul.

— Speram să-ţi pot arăta ceva în seara asta, a spus Greg privindu-şi ceasul după ce chelneriţa ne-a adus nota. Nu e prea târziu pentru un drum rapid, nu-i aşa?

— Nu, sigur că nu.

A scos cârdul înainte ca eu să pot spune ceva. M-am simţit vinovată. Chiar dacă nu mai scrisesem o carte de ani de zile, ştiam că el câştiga cu siguranţă mult mai puţin ca mine. Dar nu conta. Nu pe insula Bainbridge. Aici eram doar Emmy, nepoata lui Bee şi, sinceră să fiu, preferam să fiu această persoană decât scriitoarea expirată, divorţată, cu probleme. Am pus poşeta la loc, iar Greg a achitat nota cu mândrie.

A condus aproape doi kilometri către ceea ce părea a fi o parcare. Greg a oprit maşina şi s-a întors spre mine.

— Ai o jachetă?

Am clătinat din cap.

— Am doar puloverul ăsta.

— Poftim, a spus întinzându-mi o haină de lână bleumarin. O să ai nevoie de asta.

Poate că arătam ciudat în haină de lână şi cu tocuri, dar nu mă deranja. Oricum, nu aici. Nu cu el. L-am urmat pe o cărare pietruită care era atât de abruptă încât l-am luat de mână ca să mă pot ţine pe picioare, iar el mi-a înconjurat talia cu celălalt braţ pentru a mă putea sprijini şi mai bine.

Am străbătut cărarea în întuneric până ce ne-am apropiat de mai, de unde am putut vedea strălucirea lunii pe apă şi am putut auzi legănatul valurilor blânde şi firave, care parcă aveau grijă să nu-i trezească pe locuitorii insulei.

Când am ajuns pe plajă, tocurile mi-au intrat în nisip.

— De ce nu ţi-i dai jos? a sugerat Greg, privind spre încălţările mele.

Mi-am scos pantofii cu toc cui şi i-am şters de praf, iar Greg i-a băgat cu grijă în buzunarele hainei lui.

— Aici, a spus el, arătând spre un obiect îndepărtat, cufundat în întuneric.

Am mai făcut câţiva paşi, afundându-mi din ce în ce mai mult degetele în nisip. Chiar dacă nu erau mai mult de şase grade, îmi plăcea senzaţia.

— Am ajuns.

Era o piatră, de fapt un bolovan de mărimea unei căsuţe, în mijlocul plajei. Bolovanul semăna perfect cu o inimă.

— Să înţeleg că aici îţi aduci toate cuceririle, am spus eu sarcastică.

Greg a scuturat din cap.

— Nu, a spus el cu seriozitate, apropiindu-se de mine, iar eu m-am dat înapoi. N-am mai fost aici de la şaptesprezece ani, a adăugat arătându-mi ceva cu degetul. Eu am scris *asta.*

S-a aplecat lângă piatră, a aprins o lanternă mică şi a luminat o inscripţie.

O *iubesc pe Emmy pentru totdeauna. Greg*

Am rămas tăcuţi amândoi. Doi observatori contemporani care trăgeau cu ochiul la propriul trecut.

— Hm, am spus eu într-un final. Tu ai scris asta?

Greg a încuviinţat.

— Ţi se pare ciudat să vezi asta acum, nu?

— Poţi să-mi dai lanterna?

Mi-a întins-o, iar eu am plimbat lumina de-a lungul inscripţiei.

— Cum ai făcut-o?

— Cu un desfăcător de sticle. După destul de multe beri.

Am mărit fasciculul de lumină şi am observat sute de inscripţii. Numai declaraţii de dragoste. Am ascultat şoaptele iubirii, răspândite în generaţii întregi.

Greg s-a întors spre mine şi nu am putut rezista atunci când s-a aplecat să mă sărute ferm, hotărât. I-am înconjurat gâtul cu braţele şi m-am lăsat pradă îmbrăţişării

lui, încercând să ignor vocea interioară care-mi spunea să mă opresc şi să mă retrag. După sărut, am rămas acolo pentru o clipă, încătuşaţi într-o îmbrăţişare stingheră, de parcă eram Clopoţica şi Hulk Hogan încercând să danseze vals.

— Îmi pare rău, eu… s-a bâlbâit Greg, făcând un pas în spate. N-am vrut să o iau prea repede.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu-ţi cere scuze.

I-am atins cu degetul buzele pline şi moi. L-a sărutat uşor, apoi mi-a luat mâinile într-ale lui.

— Îngheţi. Hai să ne întoarcem.

Vântul nu era impresionat de puloverul meu, iar picioarele îmi erau nu numai reci, ci complet amorţite. Ne-am întors spre cărare şi am încălţat din nou pantofii cu toc, ignorând nisipul întărit între degete. Urcarea nu a fost aşa de grea cum mă aşteptam, nici măcar pe tocuri. Peste câteva minute ne aflam din nou în parcare, în maşina lui Greg.

— Mulţumesc pentru seara asta, a spus Greg după ce a oprit maşina în curtea lui Bee.

Şi-a odihnit capul pe umărul meu, sărutându-mi clavicula şi făcându-mă să mă topesc pe scaun.

Mă bucuram să mă aflu acolo, în Mercedesul acela vechi, care mirosea a mucegai, în faţa casei lui Bee. Vântul pătrundea pe la chederele maşinii, şuierând a singurătate. Lipsea ceva. Simţeam asta în suflet, dar nu eram gata să accept. Nu încă.

I-am strâns mâna.

— Mulţumesc, am spus. Mă bucur că am făcut asta.

Era adevărat.

Era târziu. Bee se culcase deja. Mi-am scos puloverul şi mi-am privit mâinile goale. Poşeta mea? Unde mi-era poşeta? Am refăcut traseul în minte. Maşina lui Greg, stânca, restaurantul. Da, restaurantul. Trebuie să fi rămas sub masă.

Am privit pe fereastră. Greg plecase de mult, aşa că am luat din bucătărie cheile lui Bee. Nu-mi plăcea să n-am

telefonul la mine. M-am gândit că nu se va supăra dacă-i voi împrumuta maşina. Dacă mergeam repede, puteam să ajung înainte să se închidă restaurantul.

Volkswagenul mergea la fel ca atunci când eu eram în liceu, cu zvâcnete şi opintiri când schimbam vitezele, dar am reuşit să ajung teafără la restaurant. Când am deschis uşile şi am intrat, am observat un cuplu în vârstă care pleca. „Ce drăguţ”, m-am gândit. Braţul drept al bărbatului înconjura talia fragilă a femeii şi o îndruma la fiecare pas. În ochii amândurora strălucea dragostea. Sufletul meu a ştiut de îndată ce i-a văzut că acesta era felul de dragoste după care tânjeam.

Când am trecut pe lângă ei, bărbatul şi-a scos pălăria în faţa mea, iar femeia a zâmbit.

— Noapte bună, le-am spus în timp ce ieşeau din restaurant.

Şefa de sală m-a recunoscut imediat.

— Poșeta dumneavoastră, a spus ea, ţinând în mână geanta mea albă Coach. Aici aţi lăsat-o.

— Mulţumesc, am răspuns eu, mai recunoscătoare că asistasem la o asemenea manifestare adorabilă de dragoste decât că-mi recuperasem poşeta.

Când am ajuns înapoi la Bee, m-am dezbrăcat şi m-am strecurat sub pături, nerăbdătoare să citesc în continuare povestea de dragoste din jurnalul cu coperte de catifea roşie.

*

Foarte mulţi oameni primeau scrisori de la rudele plecate în armată. Amy Wilson primea cel puţin trei scrisori pe săptămână de la logodnicul ei. Betty de la salon se lăuda cu scrisorile lungi şi înzorzonate primite de la un soldat pe nume Allan, care se afla în Franţa. Eu nu am primit nicio scrisoare – nu că m-aş fi aşteptat să primesc. Totuşi, mă asiguram că eram acasă în fiecare zi, la două şi un sfert, când ne vizita poştaşul. Poate, mă gândeam. Poate că va scrie. Dar nimeni nu aflase nimic de Elliot. Nici

mama lui. Nici Lila. Nici altă femeie cu care se întâlnise după mine, şi fuseseră destule. Aşa că am fost şocată atunci când a ajuns scrisoarea. Era o după-amiază întunecată de martie, mai rece şi mai posomorâtă ca de obicei, chiar dacă brânduşele şi lalelele scoseseră capul din pământul îngheţat, nerăbdătoare să vestească primăvara. Totuşi, bătrâna iarnă refuza să renunţe la tron.

Poştaşul a apărut la poarta mea cu o scrisoare recomandată pentru mine. Am rămas nemişcată în capotul bleu, pe terasa din faţă, plină de vase cu flori – panseluţe, preferatele lui Bobby – şi am simţit un nod în gât. Plicul era ponosit şi zdrenţuit, ca şi cum îndurase o călătorie chinuitoare ca să ajungă la mine. Când am văzut la expeditor „Sublocotenent Elliot Hartley”, m-am rugat ca poştaşul să nu observe cu ce mâini tremurânde am semnat de primire.

— Vă simţiţi bine, doamnă Littleton? a întrebat el.

— Da, am spus eu. Sunt puţin ameţită astăzi. Prea multă cafea. Copilul m-a ţinut trează toată noaptea.

Aş fi spus orice numai să plece.

A zâmbit şi mi-a dat de înţeles că-şi dăduse seama. Toată lumea din oraş ştia de mine şi de Elliot, chiar şi poştaşul.

— La revedere, a salutat el.

Am închis uşa şi am fugit la masă. Copilul se foia în camera lui, dar nu m-am dus la el. Eram capabilă să fac doar un singur lucru la momentul respectiv, şi anume să rup plicul pentru a citi scrisoarea.

Dragă Esther.

Aici, în Pacificul de Sud, s-a lăsat amurgul. Soarele apune şi, aşa cum stau la umbra unui palmier, trebuie să-ţi mărturisesc ceva: nu pot să nu mă gândesc la tine.

M-am gândit mult dacă să-ţi scriu sau nu şi am ajuns la o concluzie. Viaţa e prea scurtă ca să te îngrijorezi în legătură cu eventualele consecinţe atunci când iubeşti pe cineva aşa cum te iubesc eu pe tine. Îţi scriu, aşadar, această scrisoare aşa cum ar face-o un soldat, fără teamă,

fără întrebări, fără să ştiu dacă nu cumva va fi ultima.

A trecut aproape un an, nu-i aşa? Mai ţii minte Ziua aceea când ne-am întâlnit pe feribotul dinspre Seattle? Am ştiut că am citit ezitare în ochii tăi atunci când Bobby a anunţat logodna. Spune-mi că asta a fost, fiindcă m-am tot chinuit în ultimele luni întrebându-mă de ce nu am rămas împreună, de ce nu te-ai căsătorit cu mine în locul lui Bobby. Esther, din ziua în care ne-am scrijelit numele pe Stânca Inimii, atunci când aveam şaptesprezece ani, am ştiut că locul nostru era împreună, pentru totdeauna.

*

M-am ridicat în capul oaselor şi am lăsat jurnalul. Stânca Inimii? Nu era piatra la care mă dusese Greg în seara respectivă? M-am simţit bizar de legată de paginile acelea, aşa că am continuat lectura.

*

Trebuia să-ţi fi spus toate astea acum multă vreme, înainte să se întâmple totul. Înainte să te îndoieşti de mine. Înainte de Bobby. Înainte de ziua aceea îngrozitoare din Seattle. Voi fi mereu bântuit de aceste gânduri. Nu ştiu dacă ne vom mai vedea. Asta e realitatea războiului şi, presupun, şi realitatea iubirii. Indiferent de ce se va întâmpla, vreau să ştii că dragostea mea va rămâne nestrămutată. Inima mea e şi va fi pentru totdeauna a ta.

Elliot

Nu ştiu câtă vreme am rămas la masă, holbându-mă la scrisoare, citind-o de mii de ori, căutând indicii, căutând orice. Apoi am observat data poştei: 4 septembrie 1942. Fusese trimisă în urmă cu aproape şase luni. Fie sistemul poştal din armată funcţiona cu viteza melcului, fie – Doamne ferește – Elliot putea fi... Am înghiţit în sec şi nu am lăsat gândul să se dezvolte.

Nu ştiu cât timp am lăsat copilul să plângă, câteva minute sau câteva ore, dar atunci când a sunat telefonul,

m-am ridicat, mi-am netezit rochia şi am răspuns.

— Alo, am spus eu, ştergându-mi lacrimile.

— Draga mea?

Era Bobby.

— Te simţi bine? Pari supărată.

— Nu am nimic, am minţit eu.

— Voiam doar să-ţi spun că în seara asta iar am de lucru până târziu. Vin cu feribotul de opt.

— Bine, am spus eu fără emoţie.

— Sărută îngeraşul din partea mea.

Am închis telefonul şi am pornit radioul. Muzica avea să mă ajute. Muzica avea să-mi aline durerea. Am stat la masă, uitându-mă în gol, când a început *Body and Soul.* Era cântecul pe care dansaserăm eu şi Bobby la nunta noastră. Mă gândisem la Elliot la fiecare pas, fiindcă fusese cântecul nostru. Iar acum, aşezată în sufragerie, dansam singură şi lăsam muzica să mă aline, fiindcă Elliot n-o putea face:

Tristeţe şi singurătatea-i în inima mea.
Tânjeşte după tine, după atingerea ta…

De la al doilea vers, cântecul mi s-a părut de neîndurat, chiar crud. Aşa că am oprit radioul, am băgat scrisoarea în buzunarul rochiei şi m-am dus la fetiţă. Am legănat-o până ce a adormit din nou şi, între timp, m-am tot gândit ce tragedie e să fii măritată cu bărbatul nepotrivit.

*

Voiam să citesc mai mult. Voiam să ştiu ce se întâmplase, la început, între Esther şi Elliot de se ajunsese la această situaţie. Şi voiam să ştiu, aşa cum voia şi Esther, dacă bărbatul iubit mai era în viaţă. Mă îngrijoram şi în legătură cu Bobby, bunul şi decentul Bobby, şi în legătură cu copilul. Esther avea să-i părăsească dacă Elliot se întorcea de la război? *Avea* să se întoarcă Elliot de la

război? Dar fusese o zi lungă şi mi se închideau ochii.

Capitolul 6

4 martie

— A sunat mama ta aseară, a spus Bee la micul dejun, cu atenţia concentrată la *The Seattle Times.* Chipul ei era inexpresiv, aşa cum fusese întotdeauna când vorbea despre mama.

— A sunat mama... aici? am întrebat, ungându-mi pâinea prăjită cu un strat generos de unt. E ciudat. De unde ştie unde sunt?

Eu şi mama nu eram apropiate, nu în sensul tradiţional. Sigur, vorbeam la telefon şi îi vizitam pe ea şi pe tata în Portland destul de des, dar existase întotdeauna o anumită parte a ei care îmi păruse distantă şi închisă. Relaţia noastră era impregnată cu o dezaprobare nerostită, pe care n-o putusem înţelege niciodată. Fusese răvăşită atunci când alesesem literatura ca specializare în facultate.

„Literatura e un drum nefericit, îmi spusese. Chiar vrei să faci asta?”

La momentul respectiv n-o băgasem în seamă. Ce ştia mama despre viaţa literară? Totuşi, cuvintele mă bântuiseră încet şi cu perseverenţă, ani întregi, până ce începusem să mă întreb dacă nu cumva avea dreptate. Şi în timp ce eu mă luptam cu cenzura mamei, relaţia ei naturală cu Danielle, care era cu doi ani mai mică decât mine, nu putea trece neobservată. Când m-am logodit cu Joel, am întrebat-o dacă puteam să port la nuntă voalul bunicii Jane, cel pe care mi-l prinsesem în păr de sute de ori în joacă, atunci când eram mică. Mama scuturase din cap.

„Nu, nu cred că voalul se potriveşte cu faţa ta”, argumentase ea. „În plus, e rupt”.

Am fost rănită, dar şi mai rănită m-am simţit peste

trei ani, când Danielle a păşit spre altar purtând voalul de dantelă, perfect călcat şi reparat.

— Te-a sunat la tine acasă, iar prietena ta Annabelle i-a spus că eşti aici, a spus Bee. După tonul vocii ei mi-am dat seama că se bucura că mama nu ştia prin ce trecusem.

— N-a spus dacă e ceva important?

— Nu, a spus Bee, întorcând o pagină a ziarului. Vrea doar s-o suni înapoi când poţi.

— Bine, am spus eu sorbind puţină cafea. Am făcut o pauză şi am privit-o atentă. Bee, ce se întâmplă între tine şi mama?

Ochii i s-au mărit. Ştiam că o prinsesem nepregătită. La urma urmei, n-o mai întrebasem niciodată chestiuni familiale. Era un teritoriu nou pentru amândouă, dar ceva legat de locul în care mă aflam şi de întâmplările prin care trecusem mă făcuse mai îndrăzneaţă.

A lăsat ziarul pe masă.

— La ce te referi?

— Am simţit o oarecare tensiune de-a lungul anilor, am spus. M-am întrebat întotdeauna de ce nu vă plăceţi una pe cealaltă.

— O iubesc foarte mult pe mama ta, mereu am iubit-o.

Am strâmbat din nas.

— Pur şi simplu nu are sens. Atunci de ce abia vorbiţi?

— E o poveste lungă, a suspinat Bee.

— Îmi ajunge versiunea scurtă, am spus eu apropiindu-mă de ea şi încleştându-mi mâinile pe genunchi.

— Mama ta venea să stea la mine când era mică, a adăugat Bee. Şi mie, şi unchiului tău Bill ne făcea mare plăcere. Până într-o zi, când lucrurile s-au schimbat.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, a spus ea, alegându-şi cu grijă cuvintele, mama ta a început să pună întrebări despre familia ei.

— Despre ce anume?

— Voia să afle mai multe despre mama ei.

— Despre bunica Jane?

Bee a privit pe fereastră. Bunica Jane murise în urmă cu vreo zece ani. Bunicul fusese devastat şi mama la fel, deşi avusese o relaţie complicată cu mama ei. Pe mine moartea bunicii mă lăsase oarecum indiferentă, însă ştiu că asta pare groaznic. Nu era vorba că fusese rea cu mine. De ziua mea, în fiecare an, chiar şi după ce terminasem facultatea, îmi trimitea o felicitare cu urări scrise cu cea mai frumoasă caligrafie cursivă, atât de elegantă că aveam nevoie de ajutorul tatii ca s-o descifrez. Pe şemineu avea fotografii cu mine şi cu sora mea. Totuşi, lipsea ceva în legătură cu bunica Jane. Ceva ce nu putusem desluşi niciodată.

Ea şi bunicul meu au părăsit insula atunci când mama era tânără şi s-au mutat în Richland, un oraş din Washingtonul de Est care e la fel de fascinant ca un broccoli fiert. Am auzit-o odată pe Bee spunându-i unchiului Bill că „se ascundeau" acolo de prea multă vreme, că bunica Jane nu voia să-l lase pe bunicul să se întoarcă acasă, pe insulă.

În fiecare an mergeam la Richland de Crăciun, dar mie nu-mi plăcea. Îl iubeam pe bunicul, dar bunica, ei bine, era ceva forţat în legătură cu ea, ceva ce putea observa chiar şi un copil, privirile cu coada ochiului pe care mi le arunca la masă ori felul în care se uita la mine atunci când vorbeam. Odată, când aveam unsprezece ani, mama şi tata ne-au lăsat pe mine şi pe sora mea la Richland pentru un weekend, cât s-au dus ei într-o excursie. Bunica ne-a pus la dispoziţie o cutie cu haine vechi, din 1940 şi, desigur, eu şi Danielle ne-am bucurat nevoie mare să le putem proba. Dar când am luat pe mine o rochie roşie, cu dantelă în jurul bustului, bunica m-a privit îngrozită, încă mi-o amintesc stând în pragul sufrageriei şi clătinând din cap.

— Nu-ţi vine bine roşul, draga mea.

M-am simţit jenată şi stingheră. Mi-am scos mănuşile albe şi am desfăcut închizătoarea rochiei, încercând să-mi înghit lacrimile.

Apoi bunica s-a îndreptat spre mine şi m-a luat de

umeri.

— Știi de ce ai nevoie?

— De ce anume? am scâncit eu.

— De o coafură nouă.

un permanent! Fă-i un permanent! a spus Danielle.

— Nu, nu permanent, a zâmbit bunica. Emily are nevoie de o culoare nouă. Da, mereu mi te-am imaginat brunetă, a spus ea ţinându-mă de bărbie şi dând din cap aprobator.

Am urmat-o maşinal pe bunica în baie, de unde a scos o cutie cu vopsea de păr şi m-a pus să stau pe un scăunel de mătase de lângă cadă.

— Stai cuminte, a spus ea, împărţindu-mi părul în secţiuni şi aplicând metodic o pastă neagră care mirosea a amoniac.

Peste două ore, buclele mele blonde erau atât de închise la culoare încât am plâns când m-am uitat în oglindă.

Amintirea m-a înfiorat.

— Tu ai crescut cu bunica Jane, nu-i aşa, Bee?

— Da, a spus ea. Şi cu bunicul tău. Aici, pe insulă.

— Deci ce i-ai spus despre bunica, de a plecat mama?

Bee părea pierdută în gânduri.

— Mama ta a avut un proiect foarte ambiţios când era tânără, a spus ea. Când eforturile ei au eşuat, s-a hotărât că nu voia să mai facă parte din familie, cel puţin nu aşa cum fusese până atunci. Nu a mai venit pe insulă. Au trecut opt ani până am văzut-o din nou. Când te-ai născut tu. Am fost la Portland ca să te văd la spital, dar mama ta deja se schimbase.

Bee s-a oprit din nou, cufundându-se în amintiri, dar am fost rapidă.

— Cum adică *se schimbase?*

— Nu ştiu cum să descriu, nu pot decât să spun că era ca şi cum viaţa fusese stoarsă din ea. Se vedea în ochii ei. Se schimbase.

Am dat din cap nedumerită. Voiam să pot vorbi cu bunicul. De ani de zile locuia într-un azil de bătrâni din

Spokane şi am simţit un fior de regret în inimă când mi-am dat seama că trecuseră cel puţin doi ani de când nu-l mai vizitasem. Ultima dată când îl vizitase mama, spusese că n-o recunoscuse pe ea, pe propria lui fiică. Spusese că i se tot adresa pe alt nume şi că-i spusese ceva ca s-o facă să plângă. Chiar şi aşa, am simţit subit nevoia să-l văd.

— Bee, am început eu cu grijă, ce proiect a avut mama?

Bee a clătinat din cap.

— După ce mama ta a plecat, Bill m-a pus să promit că nu vom mai vorbi despre asta, de dragul ei şi de dragul nostru, al tuturor.

— Deci n-o să-mi spui? m-am încruntat.

— Îmi pare rău, draga mea, a răspuns Bee încleştându-şi mâinile cu hotărâre. Totul e îngropat acum.

— Nu încerc decât să înţeleg, am spus eu, simţindu-mi obrajii îmbujorându-se de neputinţă. În toţi acei ani, în toate verile când veneam în vizită, de-asta nu prea vorbea mama cu tine?

— Sincer, nu prea mai ştiu. Nimeni nu rămâne la fel. Dar totuşi, v-a adus pe voi, pe fete, aici. Mereu o voi aprecia pentru asta. Ştia cât de mult iubeaţi verile petrecute pe insulă, aşa cum le iubise şi ea. Indiferent de resentimentele ei faţă de mine, cred că a reuşit să le lase deoparte de dragul tău şi al lui Danielle.

Am oftat şi am privit pe fereastră. Strâmtoarea părea supărată. Valurile se înfoiau şi se agitau, apoi se năpusteau asupra digului de ciment cu asemenea ferocitate încât apa sărată ricoşa pe ferestre. Nu mi se părea corect ca Bee să-mi ascundă aceste lucruri. Chiar dacă era o poveste dureroasă, nu meritam să cunosc adevărul despre familia mea?

— Îmi pare rău, draga mea, a spus ea, bătându-mă uşor pe mână.

Am oftat şi am privit în altă parte. Bee fusese întotdeauna încăpăţânată şi învăţasem în urmă cu multă vreme să fiu atentă la indiciile pe care mi le dădea şi să nu deschid anumite subiecte.

Bee a clătinat din cap, ca şi cum îşi amintea ceva, poate ceva neplăcut. I-am studiat chipul, sperând să pot desluşi ceva din mintea ei. Lumina care pătrundea pe fereastră amplifica ridurile adânci care îi brăzdau fruntea. Mi-am amintit ceva ce uitam destul de des: Bee îmbătrânea. Era foarte bătrână. Acum mi s-a părut evident, pentru prima dată, că mătuşa purta o greutate, un necaz mare, şi m-am îngrijorat, oarecum obscur.

I-am spus lui Bee că mă duceam la plajă ca să am puţină linişte. Nu-i spusesem însă că luasem jurnalul cu mine. Am mers pe mal până ce am găsit un copac de care să mă sprijin. Nu era o canapea confortabilă, dar în jurul lui creştea suficientă iarbă încât să-mi poată servi drept pernă. Am simţit briza rece a mării, aşa că mi-am închis până la gât puloverul şi am deschis jurnalul la pagina la care rămăsesem, nerăbdătoare să reiau lectura. Atunci mi-a sunat telefonul. M-am uitat la ecran şi am văzut că era Annabelle.

— Bună, a spus ea, mă gândeam că ai o aventură pe insulă sau că ai murit.

— Sunt bine, am spus eu. Scuze că nu te-am sunat. Cred că m-am cam încurcat cu o problemă.

— Printr-o problemă te referi la un membru al sexului masculin?

— Cam aşa ceva, am chicotit eu.

— Dumnezeule, Emily, povesteşte-mi!

I-am povestit despre Greg şi despre Jack.

— Mă bucur că, măcar o dată, nu vorbeşti de Joel.

Am simţit un nod în gât, aşa cum simţeam de fiecare dată când cineva îi rostea numele.

— De ce a trebuit să spui asta? am întrebat-o.

— Ce anume?

— De ce a trebuit să aduci vorba de ei?

— Scuze, Em. Bine, schimbăm subiectul. Cum merg lucrurile pe-acolo?

— Minunat, am oftat eu. Locul ăsta are ceva special.

Pescăruşii forfoteau şi cârâiau deasupra capului meu, şi mă întrebam dacă ea îi putea auzi.

— Știam că o să fie mai frumos decât la Cancún; a spus ea.

— Ai avut dreptate. Asta e fix ceea ce aveam nevoie.

I-am povestit despre sărutul cu Greg şi a fost uimită.

— De ce nu m-ai sunat la trei dimineaţa ca să-mi povesteşti asta?

— Fiindcă ai fi ţipat la mine că te-am trezit.

— Da, aş fi ţipat, a recunoscut ea. Dar tot aş fi vrut să ştiu.

— Bine, am spus eu. După următorul sărut, dacă va mai exista vreunul, te voi suna. Mulţumită?

— Da, a răspuns ea. Şi o să vreau detalii.

— Pot să-ţi dau detalii.

— Mai ai vreo trei săptămâni de petrecut acolo, nu?

Mi se părea puţin. M-am simţit, instantaneu, ca un copil care se agită când începe să vadă, încă din iulie, la televizor, reclame privind întoarcerea la şcoală: *Lumea asta nu ştie că mai sunt două luni întregi până începe şcoala*?

— Am multe de pus la punct înainte să mă întorc acasă, am spus eu.

— O să te descurci, Em, a spus ea. Ştiu sigur că o să te descurci.

— Nu ştiu, am senzaţia că s-a întâmplat ceva foarte important aici, ceva care are legătură cu mătuşa şi cu familia mea. Un secret de familie. Şi am găsit un jurnal în camera de oaspeţi.

— Un jurnal? Părea intrigată.

— Un jurnal vechi ţinut de cineva, din 1943, sau poate începutul unui roman. Nu sunt foarte sigură. Sincer, mă simt cam ciudat să-l citesc, dar am senzaţia chinuitoare că aşa trebuie să fie, că l-am găsit cu un motiv. Ţi se pare ciudat?

— Nu, a răspuns repede Annabelle. Nu mi se pare deloc ciudat. Odată am dat peste jurnalul din liceu al mamei şi l-am citit din scoarţă-n scoarţă. În orele acelea în care citeam sub pătură cu lanterna, am aflat mai multe despre mama decât am aflat în cei treizeci şi trei de ani de

când o ştiu. Cine ziceai că a scris jurnalul? Bee?

— Tocmai asta e problema. Nu ştiu. Dar nu m-a mai captivat aşa de mult o carte de ani de zile.

— Poate că într-adevăr trebuie să-l citeşti atunci, a spus Annabelle. Stai, n-ai zis că ai o întâlnire cu un tip mâine-seară?

— Ba da, iau cina cu Jack, la el acasă. Deci da, poţi spune că e o întâlnire.

— Emily, dacă un bărbat găteşte pentru o femeie, este cu siguranţă o întâlnire, scumpa mea.

— Bine, cred că ai dreptate. Şi tu? Vreo noutate despre Evan?

— Nimic, a spus ea. Cred că s-a dus de tot. O să-l aşteptăm pe Edward cu multă răbdare.

Amândouă ştiam că, potrivit cercetărilor lui Annabelle, Edward este numele celui mai de încredere şi longeviv soţ.

— Apropo, Annabelle, am spus eu, de curiozitate, ce spun cercetările tale despre numele Elliot?

— De ce? Așa-l cheamă cumva pe tipul misterios cu numărul trei?

— Nu, nu, am râs eu. Am cunoscut pe cineva cu numele ăsta şi eram curioasă.

Am auzit-o cotrobăind prin birou.

— Am găsit, gata. Elliot, da, ei bine, e un nume *foarte* bun. Durata medie a căsătoriilor pentru cei pe care-i cheamă Elliot este cam de patruzeci şi doi de ani. Nu-l bate pe Edward, cu patruzeci şi patru, dar Elliot este aproape perfect.

— Mulţumesc, am răspuns eu zâmbind.

Când am închis telefonul, mi-am dat seama că uitasem s-o întreb de numele Jack şi Greg. Dar, cine ştie din ce motiv, nu mă interesau la fel de mult ca Elliot. Voiam să ştiu asta, pentru Esther. Şi eram sigură că Esther ar fi fost mulţumită de răspuns.

*

Bobby a ajuns acasă la nouă fără zece, aşa cum mă anunţase. Bobby venea întotdeauna la timp. Şi-a scos sacoul albastru şi l-a atârnat în dulap, apoi a intrat în bucătărie şi m-a salutat cu un sărut.

— Mi-a fost dor de tine.

Asta îmi spunea mereu.

Apoi i-am reîncălzit cina şi am stat lângă el la masă, privindu-l cum mânca şi ascultând ce se mai întâmplase la serviciu.

Aşa se desfăşurau întotdeauna serile noastre.

Apoi ne-am dus la culcare şi, fiindcă era miercuri, Bobby s-a apropiat de mine şi şi-a făcut de lucru cu dantela cămăşii mele de noapte. Bobby voia mereu să facem dragoste miercurea.

În seara respectivă nu m-am încordat. N-am mai numărat până la şaizeci, rugându-mă să se termine mai repede. Am închis ochii şi am început să-mi închipui că sunt cu Elliot.

Cu trei ani înainte să mă mărit cu Bobby, eram logodită cu Elliot şi, pentru ceva timp, totul a mers bine. Îmi amintesc de aerul răcoros din ziua târgului de scoici. Atunci nu ştiam, dar se prefigura începutul sfârşitului.

Frances, una dintre cele mai bune prietene ale mele, mi-a sugerat să port mănuşi. Dar cealaltă prietenă a mea, Rose, m-a apărat:

— Și să ascundă inelul ăla? a spus ea. Prostii. Nu poţi acoperi un asemenea inel. Ar fi un sacrilegiu.

Am râs, ne-am machiat şi ne-am pudrat nasurile. Peste o oră ne îndreptam, braţ la braţ, spre evenimentul sezonului, cel care atrăgea fiecare bărbat, fiecare femeie sau copil pe plaja din Eagle Harbor. Malul era înţesat de mese de picnic şi focuri de tabără unde se frigeau scoici şi crabi proaspăt culeşi, lângă oale cu supă proaspătă. Pe stâlpii de pe plajă fuseseră montate şiruri mici de globuri luminoase albe şi, aşa cum se obişnuia la târgul de scoici, era şi muzică şi se şi dansa. Toate trei ne-am bucurat când la difuzor s-a auzit *Serenada lunii,* cântecul nostru preferat de la Glenn Miller. Am început să mă mişc în ritmul muzicii

şi am simţit braţele puternice ale lui Elliot în jurul meu. M-a sărutat pe gât.

— Bună, draga mea, mi-a şoptit, conducându-mă spre ringul de dans.

Trupurile noastre se mişcau la unison, în timp ce luna ne scălda în lumină.

Când s-a terminat cântecul ne-am întors la banca unde Frances rămăsese singură.

— Unde e Rose? am întrebat-o.

Frances a ridicat din umeri.

— Probabil s-a dus să-l caute pe Will.

Mi s-a părut îndurerată, aşa că i-am dat drumul lui Elliot şi am luat-o pe ea de mână.

— Hai să mergem să ne distrăm, ce ziceţi, fetelor? a spus Elliot.

Ne-a oferit fiecăreia câte un braţ şi noi am acceptat. Frances s-a înveselit imediat.

Will şi Rose ni s-au alăturat pe pătura pe care Elliot o întinsese pe plajă. Am băut bere şi am mâncat scoici din castroane de metal şi ne-am bucurat de frumuseţea nopţii răcoroase şi înstelate. Elliot a scos din husa verde aparatul foto şi s-a jucat puţin cu bliţul înainte să-mi facă semn să fiu atentă la el.

— Nu vreau să uit cum arăţi în seara asta, a spus el făcând unul, apoi două, apoi trei instantanee.

Elliot nu se despărţea niciodată de aparatul de fotografiat. Putea capta o scenă alb-negru cu o asemenea claritate încât te făcea să te înfiori.

Privind în urmă, mi-aş dori să nu-l fi lăsat pe Elliot să plece în seara aceea. Aş fi vrut să pot opri timpul în loc. Însă cu puţin timp înainte de ora zece, s-a întors spre mine şi mi-a spus:

— Trebuie să plec la Seattle în seara asta. Am ceva treabă. Ne vedem mâine-seară?

Nu voiam să plece, dar am dat din cap şi l-am sărutat.

— Te iubesc, i-am spus, prelungind momentul câteva secunde, după care el s-a ridicat, s-a scuturat de nisip şi s-

a îndreptat spre pontonul feribotului fluierând, aşa cum obişnuia.

A doua zi, împreună cu Frances şi cu Rose, am luat un feribot de dimineaţă către Seattle, ca să facem cumpărături. Rose voia să meargă la Frederick & Nelson ca să-şi ia o rochie pe care o văzuse în ultimul număr din *Vogue.* Frances avea nevoie de pantofi noi. Eu doar mă bucuram să pot pleca de pe insulă. Îmi plăcea oraşul. Cred că-i spusesem de sute de ori lui Elliot că visam la un apartament mare în oraş, cu ferestre îndreptate către strâmtoare. Pereţii aveau să fie mov, iar draperiile crem, cu eşarfe mici care să le depărteze de ferestre, aşa cum văzusem în reviste.

Apoi, pe trotuar pe Marion Street, ieşind din hotelul Landon Park, o clădire mare de cărămidă cu două coloane enorme în faţă, l-am văzut pe Elliot. Era cu cineva, dar nu mi-am dat seama cine era persoana decât peste câteva clipe, după ce s-a mai domolit traficul. Era o femeie înaltă şi blondă, aproape la fel de înaltă ca Elliot. L-am văzut înconjurând-o cu braţele, într-o îmbrăţişare ce a durat o eternitate. Eram suficient de aproape să le aud conversaţia, de fapt doar frânturi din ea, însă mi-a fost suficient.

— Poftim cheia apartamentului, a spus femeia întinzându-i ceva, iar el a băgat-o imediat în buzunar.

I-a făcut cu ochiul, iar eu m-am cutremurat. Cunoşteam acel gest.

— Ne vedem diseară? a întrebat-o.

Nu am auzit ce a răspuns, din cauza zgomotului făcut de un camion care trecea pe stradă. Apoi a ajutat-o să se urce într-un taxi şi i-a făcut cu mâna.

„Ne vedem diseară?” M-am gândit instantaneu la un roman pe care-l citisem în urmă cu câţiva ani. Niciodată nu-mi mai vorbise o eroină a unei cărţi aşa cum vorbea Jane din *Anii de graţie.*

*

Am făcut ochii mari. *Anii de graţie!* Am scuturat din cap uluită înainte de a relua lectura.

*

Faptul că Jane, măritată cu Stephen, se îndrăgostise de alt bărbat, în asemenea măsură încât căzuse pradă pasiunii dragostei şi îşi trădase într-un fel jurămintele matrimoniale, o determinase pe mama să spună că romanul era „o porcărie”. Îi spusesem că romanul câştigase premiul Pulitzer şi că profesoara mea de literatură din liceu mi-l recomandase, dar degeaba. Astfel de romane, din punctul ei de vedere, erau pline de idei fanteziste, periculoase pentru o femeie tânără, aşa că m-am văzut obligată să-l ţin ascuns sub saltea.

Cum rămăsesem acolo pe trotuar, mi-a năvălit totul în minte: povestea lui Jane, înlănţuită cu a mea într-un mod atât de dureros. Vocea lui Elliot era tandră când vorbea cu această femeie. M-am gândit la lucrurile care ne uneau, la jurămintele pe care le făcusem şi care, iată, erau încălcate. Dacă Jane îi putea oferi mâna ei lui Stephen şi, totuşi, putea iubi pe altul, şi Elliot putea să-mi dea cuvântul lui şi, totuşi, să se îndrăgostească de altcineva. Era posibil. În carte totul părea poetic, dragostea lui Jane pentru André şi dragostea pentru Jimmy, o dragoste adultă, însă acum, văzând-o în faţa mea, din exterior, totul mi se părea greşit. Oare chiar nu se putea iubi o singură persoană pentru toată viaţa? Oare promisiunile chiar nu puteau fi respectate? Elliot putea avea orice femeie îşi dorea şi, până în clipa aceea, crezusem că mă voia doar pe mine. Nu mă mai înşelasem niciodată într-un asemenea hal.

Scrisoarea. Îmi aminteam de scrisoarea şocantă pe care o primise Jane de la André, la mai mulţi ani de când îşi declaraseră dragostea. Totul era detaliat în roman. Îi frânsese inima atunci când se hotărâse să se ducă în Italia în loc să se întoarcă la Chicago după ea. De-asta fusese de acord să se mărite cu Stephen, iar lucrurile luaseră o întorsătură care avea să le schimbe vieţile pentru

totdeauna. De-asta îi scrisese scrisoarea aceea rece, aspră, cu puţin timp înainte să înceapă războiul, eliminând complet orice posibilitate de împlinire a iubirii lor, chiar dacă dragostea încă avea să o tortureze în anii următori. „Când ai ucis totul”, spusese Jane, răspunzând hotărâtă la acţiunile lui André, „ai făcut-o cu rapiditate”. Şi în acea clipă am ştiut ce trebuia să fac.

Rose şi Frances stăteau tăcute lângă mine, ţinându-mă de mâini, ca să mă calmeze sau să mă împiedice să traversez strada sau poate din ambele motive. Însă m-am eliberat din strânsoarea lor şi am fugit, fără să-mi pese dacă mă va lovi vreo maşină, către locul unde se afla Elliot, în faţa unei gherete de ziare. Mi-am scos de pe mâna stângă inelul pe care mi-l dăduse în urmă cu o lună, cu un diamant enorm, în formă de pară, montat între două rubine roşii. Era mult prea extravagant şi îi spusesem asta, dar voia ca eu să am parte de ce era mai bun, chiar dacă asta însemna să se îndatoreze pentru tot restul vieţii. Cred că asta şi făcuse, dar nimic nu mai conta acum, că-l văzusem cu altă femeie şi-l auzisem rostind acele cuvinte incriminatoare.

— Bună, Elliot, i-am spus cu răceală, când am ajuns pe celălalt trotuar.

A părut deopotrivă uimit şi în largul lui, ca şi cum n-avea de ascuns nimic şi, totuşi, se ascundea. Am simţit cum îmi năvălea sângele în obraji.

— Cum ai putut face asta?

Am putut citi confuzie pe chipul lui, apoi a clătinat din cap.

— Nu, nu, ai avut o impresie greşită, a spus el. Este doar o prietenă.

— O prietenă? am întrebat. Atunci de ce m-ai minţit şi mi-ai spus că aveai treabă? Asta numai treabă nu e.

Elliot a privit în jos.

— E doar o veche prietenă, Esther. Îţi jur.

Am apucat strâns în mână medalionul pe care-l aveam la gât. Era o steluţă de mare aurie, care atârna de un lănţişor simplu. O câştigasem la un târg ambulant în

urmă cu mai mulţi ani şi devenise amuleta mea. Aveam nevoie atunci de tot norocul din lume, fiindcă ştiam că minţea. Văzusem cum îl privise femeia aceea, cum flirtase cu el, cum se îmbrăţişaseră. Mâinile lui îi atinseseră talia într-un mod destul de necuvenit. Era mai mult decât o prietenă. Orice idiot putea vedea asta. Am regretat ceea ce aveam să fac chiar înainte de a o face, dar, totuşi, nu am pregetat. Am aruncat inelul cât de departe am putut, spre stradă. Am văzut amândoi cum s-a rostogolit pe trotuar şi apoi a sărit într-o gură de canalizare.

— S-a terminat, i-am spus. Te rog să nu mai vorbeşti vreodată cu mine. Nu cred că aş îndura.

Le-am văzut pe Rose şi pe Frances privindu-ne îngrozite de pe celălalt trotuar. Am traversat strada pentru a mă întoarce la ele cu eforturi supraomeneşti. Ştiam că părăseam pentru totdeauna viaţa pe care puteam să o am împreună cu el.

— Așteaptă, Esther! a strigat de pe partea cealaltă a străzii. Aşteaptă, lasă-mă să-ţi explic! Nu pleca aşa!

Dar mi-am spus că trebuia să merg în continuare. Trebuia să fac asta. Pur şi simplu trebuia.

Capitolul 7

Am citit încă o oră, incapabilă să mă desprind de pagini, chiar şi atunci când se auzeau semnale de feribot sau lătratul câinilor ce-i însoţeau pe cei care se plimbau de pe plajă. Esther şi-a ţinut promisiunea şi nu l-a iertat pe Elliot. El i-a scris luni de zile, dar ea i-a aruncat la gunoi toate scrisorile şi nu a deschis niciuna. Rose s-a măritat cu Will şi s-a mutat în Seattle. Frances a rămas pe insulă unde, spre disperarea lui Esther, a început o prietenie curioasă cu Elliot.

M-am uitat la ceas şi mi-am dat seama că fusesem plecată mai mult decât prevăzusem. Am pus jurnalul în geantă şi m-am grăbit înapoi spre casa lui Bee.

Când am deschis uşa dinspre hol, am auzit paşii lui

Bee.

— Ce bine că te-ai întors, a spus ea, apărând în prag în timp ce eu mă descălţam de cizmele pline de nisip. Nu ştiu cum de-am uitat de diseară, a continuat ea. De anul trecut am asta în cap.

— Ce anume, Bee?

— Târgul de scoici, a spus ea, fără să-mi dea mai multe explicaţii. A făcut o pauză şi a căzut pe gânduri. Este posibil să nu fi mers niciodată la vreun târg de scoici aici pe insulă?

Pe lângă vizitele ocazionale din vacanţă, fusesem pe insulă doar vara. Nostalgia pe care o simţeam nu se datora unor amintiri personale, ci felului în care povestea Esther despre seara aceea magică.

— Nu, dar am auzit de el, am spus eu.

Bee părea zăpăcită.

— Să vedem, a spus ea punându-şi mâinile în şold. O să ai nevoie de o haină călduroasă. O să luăm cu noi pături şi vin. Avem nevoie de vin. Ne întâlnim acolo cu Evelyn, la şase.

Scena de pe plajă era exact aşa cum o descrisese Esther. Focurile de tabără. Luminile pâlpâitoare. Păturile întinse pe nisip. Ringul de dans şi cerul înstelat de deasupra.

Evelyn ne-a făcut cu mâna de pe plajă. Puloverul nu părea capabil să-i protejeze pielea fragilă de vântul răcoros, aşa că am scos o pătură din coşul lui Bee şi am înfăşurat-o în jurul siluetei ei subţiri.

— Mulţumesc, mi-a spus ea, ca de pe altă lume. Eram rătăcită în amintiri.

Bee m-a privit cunoscătoare.

— Soţul ei a cerut-o în căsătorie pe plaja asta, în urmă cu mulţi ani, în seara târgului de scoici, mi-a spus.

Am pus coşul jos.

— Așezaţi-vă şi faceţi-vă comode. Eu vă voi aduce mâncarea.

— Scoici cu mult unt, a spus Bee. Şi pâine de mălai.

— Sparanghel şi scoici cu lămâie, draga mea, a

adăugat Evelyn.

Le-am lăsat acolo înconjurate de amintiri şi am luat-o spre coada la mâncare, trecând pe lângă ringul de dans, unde câteva adolescente timide sporovăiau într-un colţ, aruncând ocheade tinerilor de pe partea opusă. A urmat un adevărat meci al privirilor. Apoi, acoperind zgomotul valurilor de seară ce se ondulau pe mal, a început să se audă muzică din difuzoare, *When I Fall in Love* de la Nat King Cole.

M-am legănat pe ritmurile melodiei, lăsându-mă purtată de reveria ei, până ce am auzit o voce în spatele meu.

— Bună.

M-am întors şi în spatele meu se afla Jack.

— Bună, am răspuns.

— Primul târg de scoici?

— Da, am…

DJ-ul de pe punte ne-a întrerupt:

— Ia să vedem pe cine avem aici, şi-a început el discursul din seara respectivă.

Asistentul său centrase asupra noastră lumina unui reflector. Mi-am acoperit ochii cu mâna, pentru că mă orbea strălucirea.

— O tânără pereche va începe dansul din seara asta!

M-am uitat la Jack şi el s-a uitat la mine. Se auzeau aplauze din toate părţile.

— Cred că nu avem de ales, a spus el, căutându-mi mâna.

— Așa se pare, i-am răspuns, zâmbind nervoasă în timp ce el se apropia de mine. Poţi să crezi asta? l-am întrebat, cu ochii mari.

Jack m-a învârtit pe ringul de dans ca un profesionist.

— Nu, a spus el. Dar am putea să facem spectacol.

Am dat din cap.

Felul cum mă ţinea era foarte natural. M-a învârtit în Jurul ringului şi am zărit mai multe chipuri privindu-ne cu atenţie. Un cuplu în vârstă. Copii. Adolescenţi. Şi Henry. Henry era acolo, zâmbindu-ne de pe margine. Am vrut să-i

fac cu mâna când Jack m-a învârtit din nou, dar dispăruse într-o clipită. Când muzica s-a oprit şi a izbucnit o altă rundă de aplauze, mi-am dorit să putem dansa în continuare. Însă Jack a făcut semn spre plajă şi mi-am dat seama că era atent la altceva.

— Mă aşteaptă nişte prieteni, mi-a spus el. Poţi să vii la noi.

M-am simţit stupidă pentru că transformasem clipa într-una romantică.

— Nu, i-am spus, nu pot. Am venit cu Bee şi cu Evelyn, prietena noastră. Le-am promis că le voi aduce mâncarea, aşa că ar cam trebui să plec şi eu. Dar ne vedem mâine la tine?

Chipul i s-a întunecat pentru o clipă, ca şi cum uitase de invitaţia pe care mi-o făcuse pe plajă.

— Da, la cină, a spus el. Ne vedem atunci.

Iar apoi a dispărut.

Peste zece minute, cărând o tavă plină cu mâncare, m-am întors la Bee şi la Evelyn, care stăteau cuibărite sub pătură. Am băut vin şi am mâncat tot, până ce corpurile noastre amorţite au cedat în faţa frigului. Pe drumul spre casă m-am gândit la Jack şi la clipele petrecute împreună în seara aceea, însă n-am ajuns la nicio concluzie. Mă simţeam bine să-mi las gândurile să zboare.

— Deci? m-a întrebat Bee înainte să mă duc la culcare.

— Mi-a plăcut foarte mult, i-am răspuns.

— A fost un dans frumos, mi-a spus.

Nu crezusem că văzuse dansul din locul în care stătea. I-am zâmbit.

— Chiar aşa a fost, nu?

— Noapte bună, a spus ea, mângâindu-mi obrazul.

— Noapte bună, Bee.

5 *martie*

Cina cu Jack. Doar la asta m-am gândit în ziua următoare. În timp ce spălam vasele după micul dejun, cu

mâinile cufundate în apa plină de clăbuci, m-am întrebat dacă şi el se gândise la dansul nostru din noaptea precedentă. Şi el simţise scânteia pe care o simţisem eu? O bulă mare de săpun a pocnit când am clătit o farfurie şi am pus-o pe suportul de vase. Mă implicam oare prea mult? Mă despărţisem de puţină vreme de Joel aşa că, în timp ce ştergeam tacâmurile cu o cârpă de bucătărie, m-am gândit că poate starea mea civilă mă făcuse să-l percep pe Jack într-un mod eronat.

Mai târziu în seara aceea, am cotrobăit prin valiză, căutând ceva potrivit cu care să mă îmbrac. Cina cu Greg fusese una obişnuită – mă întâlnisem cu un prieten vechi într-un loc public. Deşi momentele fugitive petrecute pe plajă cu Jack fuseseră cu siguranţă plăcute, acest bărbat era înconjurat de suficient mister pentru ca nervozitatea mea să crească.

În plus, mă invitase nu la restaurant, ci la el acasă, aşa că am ales ceea ce aleg tot timpul când nu ştiu cu ce să mă îmbrac: un pulover mulat, cercei lungi şi perechea mea preferată de blugi. Mi-am tras decolteul puţin mai jos, apoi am clătinat din cap şi l-am ridicat din nou.

Mi-am dat cu peria prin părul care avea nevoie disperată să fie coafat şi mi-am dat cu puţin rimei şi fard de obraz. M-am privit dezaprobatoare în oglindă înainte de a stinge lumina. Nu aveam ce face mai mult.

— Arăţi foarte bine, mi-a spus Bee, intrând în cameră. Nu-mi dădusem seama că era acolo şi speram că îmi amintisem să ascund jurnalul. M-am uitat spre pat şi am observat, cu uşurare, că îl ascunsesem.

— Mulţumesc, i-am spus, luându-mi geanta şi încălţând o pereche de balerini potriviţi pentru drumul pe plajă spre casa lui Jack.

Bee părea că vrea să-mi facă o confidenţă, dar era de fapt un avertisment.

— Ar fi bine să nu stai prea mult, draga mea. Marea va fi agitată în noaptea asta. Să nu ai probleme să te întorci acasă. Ai grijă.

Dar amândouă ştiam că vorbele ei aveau două

sensuri.

După ce mersesem mult timp de-a lungul malului mi-am dat seama că ar fi trebuit să-mi iau o jachetă sau poate chiar un pardesiu. Briza de martie se simţea mai mult ca un vânt polar şi speram că nu mai era prea mult de mers până la casa lui Jack. Mi-a sunat telefonul în poşetă şi am răspuns, deşi pe ecran era afişat un număr de New York pe care nu-l recunoşteam.

— Alo? am spus.

În fundal se auzeau zumzete şi maşini, claxoane şi zgomotele specifice traficului, ca şi cum cineva ar fi mers pe trotuar pe o stradă aglomerată.

Am înghiţit în sec.

— Alo? am repetat.

Nu am primit niciun răspuns, aşa că am ridicat din umeri şi am pus telefonul la loc în geantă.

Luna în creştere strălucea pe cer. Am privit întinderea de plajă din spatele meu. Puteam să mă întorc. Puteam să pornesc înapoi. Dar apoi vântul s-a înteţit din nou, şfichiuindu-mă ca un pahar de apă rece azvârlit în faţă. Şi m-am simţit obligată să merg mai departe. Răspundeam cumva unei voci care şoptea în vânt? Unui sentiment? Nu eram sigură, dar am mers, pas cu pas, până ce am ajuns la căsuţa lui Jack. Era exact aşa cum o descrisese, cu ţigle de culoare gri şi o terasă mare în faţă.

La fel ca toate casele din acea zonă a plajei, locuinţa era veche şi, probabil, avea etaj. M-am gândit la cuplurile care admiraseră amurgul de pe terasa aceea în ultimul secol şi jumătate şi inima mi-a bătut puţin mai repede. Dar abia când am văzut roza vânturilor fluturând pe acoperiş a început să bată cu adevărat. *Oare asta era casa din tabloul lui Bee?*

Lumina caldă de la fereastră m-a condus pe aleea ce dădea înspre casă. Am văzut o undiţă aruncată pe treptele din faţă, lângă o pereche de bocanci. M-am apropiat de uşa care era deschisă.

— Bună, am spus cu atenţie, păşind înăuntru. Se auzea muzică – jazz – şi ceva fierbea pe sobă.

— Bună, intră, te rog, a strigat Jack din altă cameră, cel mai probabil din bucătărie. Imediat termin.

Mirosea a usturoi, unt şi vin, cea mai delicioasă combinaţie de gusturi din lume. Am simţit căldura pe care o oferă de regulă primele sorbituri de vin. Adusesem o sticlă de Pinot Noir din raftul de vinuri al lui Bee. Am pus-o pe măsuţa de la intrare, lângă un inel cu chei şi o scoică mare, plină cu mărunţiş.

De acolo, de la intrare, am privit în jur. În sufragerie mi-au atras atenţia pereţii vopsiţi în mov-închis şi masa mare, din lemn de stejar. M-am întrebat dacă, având o asemenea masă, Jack dădea multe petreceri. La câţiva paşi spre stânga se afla livingul, unde tronau două canapele capitonate şi o măsuţă de cafea din lemn de culoare gri. Mobila erau solidă şi masculină, însă totul arăta lustruit, ca paginile unui catalog comercial. Chiar şi revistele de pe măsuţă păreau dezordonate în mod studiat. M-am apropiat de şemineu şi m-am uitat la fotografiile expuse. Una mi-a atras atenţia: fotografia unei femei cu ochelari de soare, un costum de baie roşu şi o ţesătură delicată înfăşurată în jurul taliei subţiri. Se afla pe plajă şi se uita cu adoraţie la fotograf. Oare era Jack? Din senin, m-am simţit o intrusă ridicolă, fiindcă femeia putea să fie sora lui.

— Bună, a spus Jack intrând în camera de zi. Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, dar pentru sosul bechamel timpul trebuie să se oprească în loc.

Jack avea în mână două pahare pline şi mi-a oferit unul.

— Sper că-ţi place Chardonnay?

— La nebunie.

— Perfect.

Părea calm şi liniştit, ca un feribot vechi, ceea ce nu făcea decât să-mi accentueze nervozitatea. Speram să nu fi observat.

— Hai să stăm jos, a adăugat, arătându-mi canapeaua îndreptată spre şemineu. Mă bucur că ai putut veni în seara asta.

Era mai chipeş decât îmi aminteam. Periculos de

chipeş, cu părul acela negru, ondulat şi privirea ameţitoare.

— Te-ai simţit bine aseară? m-a întrebat el.

— Da, i-am răspuns. A fost o seară minunată.

M-am rugat ca nu cumva să roşesc, deşi ştiam că eram îmbujorată.

— Îmi pare rău că a trebuit să plec aşa de repede, a spus el, părând preocupat.

— Ah, nu e nicio problemă, am spus privind în jurul meu în încăpere, dornică să schimb subiectul.

Mi-au atras atenţia câteva fotografii alb-negru înrămate pe perete, mai ales o fotografie veche a unui feribot.

— Ai o casă minunată.

Cum am putut spune o asemenea banalitate?

— Și cum merge povestea?

— Povestea mea?

Mă gândisem imediat la povestea lui Esther şi mă întrebam de unde ştia Jack de ea.

— Cartea ta, a spus el. Cea pentru care făceai cercetări.

— A, da. Iese. Încet, dar sigur.

— Bainbridge e locul perfect pentru un scriitor, pentru orice fel de artist. Nu trebuie decât să iei în mână stiloul sau pensula şi poveştile sau picturile vor veni la tine.

Am încuviinţat din cap.

— Da, are efectul ăsta, am spus gândindu-mă mai degrabă la povestea din paginile jurnalului decât la vreo scriere de-a mea.

Jack a zâmbit şi a sorbit îndelung din vin.

— Ţi-e foame?

— Foarte foame.

L-am urmat în sufragerie şi m-am aşezat la masă, în timp ce el a adus o salată cu rucola, fenicul şi parmezan ras, un platou cu halibut şi sparanghel stropit cu sos bechamel şi chifle proaspăt scoase din cuptor.

— Poftă bună, a spus el, umplându-mi din nou

paharul.

un bărbat care găteşte aşa ceva… sunt chiar impresionată, am spus eu, luând un şervet.

Jack a rânjit.

— Asta era şi ideea.

Am vorbit întruna, în timp ce lumânările pâlpâiau pe masă. Mi-a povestit că odată mersese în somn în tabăra de vară şi când s-a trezit a descoperit cu stupoare că încercase să se strecoare în patul supraveghetoarei. Eu mi-am adus aminte cum mestecasem capătul unui stilou în gimnaziu şi nu-mi dădusem seama că mă mânjisem pe toată faţa, iar buza superioară am avut-o pătată timp de două zile.

I-am povestit şi despre Joel, dar nu într-un stil plângăcios, de văicăreală.

— Pur şi simplu nu înţeleg, a spus el, clătinând din cap după ce îi povestisem detalii despre divorţ pe care nu i le-aş fi împărtăşit dacă n-aş fi băut. Vinul alb îmi dezleagă limba. Nu înţeleg de ce te-a lăsat să pleci.

Am simţit că roşeam din nou.

— Și tu? Ai fost căsătorit vreodată?

Jack a părut jenat pentru o clipă.

— Nu, a spus el. Nu l-am avut decât pe Russ.

Mi-am adus aminte de golden retrieverul de pe plajă.

— Russ! a strigat Jack.

Peste câteva secunde s-a auzit un pocnet, urmat de zgomotul a patru labe care au coborât alene scările, îndreptându-se spre mine. Mai întâi mi-a adulmecat picioarele, apoi mâinile, după care s-a aşezat fix pe piciorul meu.

— Îi place de tine, a spus Jack.

— Serios? După ce-ţi dai seama?

— Stă pe piciorul tău, nu-i aşa?

— Da.

Nu eram sigură dacă era normal sau dacă era o trăsătură a lui Russ.

— Nu face asta decât atunci când îi place cineva.

— Mă bucur că am aprobarea lui, am spus eu,

surâzând în timp ce câinele îşi îngropa capul în poala mea, lăsându-mi o grămadă de fire de păr pe pulover. Nu-mi păsa.

Jack a strâns masa, refuzând oferta mea de a-l ajuta, şi apoi m-a condus spre uşa din spate.

— Aș vrea să vezi ceva.

Am străbătut curtea din spate, un pătrăţel de gazon ordonat cu o alee pietruită, către o clădire micuţă care semăna cu un şopron.

— Atelierul meu, a anunţat Jack. Acum câteva zile, pe plajă, ai spus că vrei să-mi vezi picturile.

Am dat din cap curioasă. Locul mi se părea sacru. Jack mă lăsa să pătrund în lumea lui secretă. Era ca şi cum eu l-aş fi invitat să-mi citească una dintre primele ciorne. Iar eu nu lăsam pe nimeni să-mi citească ciornele, nici măcar o propoziţie.

Înăuntru era plin de pânze montate pe şevalete şi sprijinite pe perete. Marea majoritate erau superbe peisaje marine, însă mi-a atras atenţia singurul portret din încăpere: portretul unei tinere minunate, cu părul blond, până la umeri, care privea strâmtoarea. Chipul ei avea o anumită nelinişte, un soi de tristeţe. Tabloul era diferit de alte lucrări din atelier. I-am privit mai îndeaproape ochii seducători, dar singuratici şi am observat că semăna oarecum cu femeia din fotografia de pe şemineul lui Henry, deşi imaginea de acum nu mi se părea deloc demodată. *Cine era?* Voiam să-i cunosc povestea şi cum de ajunsese Jack să-i facă portretul, dar nu mi s-a părut că era cazul să-l întreb. Mi se părea un subiect intangibil.

M-am concentrat asupra celorlalte lucrări şi am fost uluită.

— Tușele pensulei, lumina… sunt fantastice, am spus într-un final, încercând să nu privesc din nou către femeia misterioasă de pe şevalet. Absolut toate. Eşti deosebit de talentat.

— Mulţumesc, a răspuns Jack.

Se făcuse întuneric, dar lumina lunii pătrundea prin ferestrele atelierului. Jack a luat un caiet şi s-a apropiat de

mine, cu buzele strânse.

— Te rog să stai aici, a spus el, arătând spre un scaun din colţ.

I-am urmat instrucţiunile.

Jack şi-a tras alt scaun, s-a aşezat, apoi s-a ridicat, privindu-mă cu atenţie maximă. Mi-am aranjat părul şi puloverul, iar el a lăsat jos caietul şi s-a apropiat încet de mine, până ce a ajuns fix în faţa mea. Era atât de aproape încât îi puteam mirosi pielea.

Apoi a întins mâna şi mi-a apucat cu blândeţe bărbia, înclinându-mi faţa în lumina lunii. Mâinile lui au coborât pe gâtul meu până au ajuns la marginea puloverului, provocându-mi furnicături în braţe. Mi-a tras în jos anchiorul până ce mi s-a văzut clavicula. Am simţit aerul rece pe piele, dar nu am tremurat. Poate că Jack făcuse aceeaşi mişcare cu toate femeile pe care le adusese la el acasă – cina, câinele, portretul –, dar ne-am abţinut de la un asemenea cinism.

— Perfect, a spus el. Acum nu te mişca.

Mă simţeam neputincioasă şi slăbită, dar am reuşit să rămân nemişcată în timp ce Jack desena cu repeziciune. Apoi s-a ridicat şi mi-a arătat schiţa.

— Oh, am spus. Chiar e bun, e aşa de… real.

Când eram mică, un artist de stradă din Portland îmi făcuse portretul. Nasul îmi părea strâmb, iar gura prea mare. Însă Jack mă desenase *pe mine.*

A desprins cu atenţie schiţa din caiet şi a aşezat-o pe un şevalet.

Ne-am întors acasă, unde în şemineu licăreau flăcări mocnite. Jack a pornit CD playerul.

— Pentru că a trebuit să plec aşa de repede aseară, mă gândeam că putem continua dansul în seara asta, a spus el căutându-mi mâna.

Am fost fermecată instantaneu de gestul lui, desprins parcă din alte vremuri. Ultima dată când fusesem invitată la dans – desigur, în afară de bal – aveam şaptesprezece ani şi ieşeam cu un tip cu doi ani mai mare, care era chitaristul principal al unei trupe de punk rock ce cânta

într-un garaj. Am dansat pe Ramones preţ de cinci minute incredibil de romantice, până ce tatăl lui a venit acasă de la serviciu.

Jack a împins la o parte măsuţa de cafea, conducându-mă spre centrul livingului. O orchestră a început să cânte cea mai frumoasă melodie.

— E o înregistrare veche a unuia dintre cântecele mele preferate de jazz, mi-a spus el, apropiindu-mă. Îl ştii?

Am ezitat.

— *Body and Soul,* a spus el. E unul dintre cele mai frumoase cântece de dragoste scrise vreodată.

Mi s-a făcut pielea de găină.

— Îl ştii? a întrebat el, observându-mi reacţia.

Am dat din cap. *Body and Soul?* Cântecul lui Esther şi al lui Elliot? Nu eram sigură dacă-l mai auzisem înainte şi totuşi, melodia, versurile… l-am recunoscut imediat. Sigur că era cântecul lor. Era chinuitor şi deopotrivă dătător de speranţă. Era făcut pentru ei.

Jack mă ţinea aproape de el, atât de aproape încât îi puteam simţi respiraţia pe gâtul meu şi îi puteam simţi fermitatea muşchilor. Mi-a atins fruntea cu buzele, în timp ce trupurile noastre se mişcau în ritmul muzicii.

— Nu apar în fiecare zi pe plaja asta femei ca tine, a şoptit el când s-a încheiat melodia.

Am privit amândoi spre plajă, unde valurile se spărgeau de mai, iar Jack a părut îngrijorat.

— Marea e tot mai neliniştită, a spus el. Ar fi bine să te conduc acasă.

Am confirmat din cap, mascându-mi dezamăgirea. Nu voiam să plec. Nu încă. Atunci când am ajuns la uşa casei lui Bee, mi-a zâmbit şi mi-a spus:

— Trebuie să mă duc la Seattle, dar mă întorc peste câteva zile. Te sun.

Am încercat să nu caut un sens ascuns în cuvintele lui.

— Noapte bună, i-am spus.

Şi asta a fost tot.

M-am dus la culcare îmbufnată, deşi eram conştientă

că nu aveam niciun motiv. Fusese o seară minunată. Îmi spusese că eram deosebită. *Deosebită.* La ce mă aşteptasem? La o declaraţie de dragoste? Ridicol, mi-am spus. Am scos jurnalul din noptieră, dar mă simţeam complet epuizată, aşa că l-am pus la loc. Am avut pentru o clipă impresia că o părăseam pe Esther, că o lăsam singură între paginile caietului, să-şi rezolve singură problemele, să se descurce pe cont propriu şi să le desluşească. Şi eu însă trebuia să îmi desluşesc noua poveste.

Capitolul 8

6 *martie.*

— Vrei să mergi azi la Seattle? m-a întrebat Bee la micul dejun.

Aşa vorbeau despre Seattle oamenii de pe insula Bainbridge, ca despre o experienţă cu totul şi cu totul deosebită.

— De ce n-o inviţi pe Evelyn să meargă cu noi? i-am sugerat.

Mai era puţin timp, deşi Bee nu ştia. Bee i-a dat azi telefon.

— Vrei să mergi azi cu noi în Seattle? Luăm feribotul de zece şi ne ducem la cumpărături. Ne-ar face mare plăcere să vii şi tu.

Peste două clipe se hotărâse totul. Ne-am întâlnit cu Evelyn la feribot. Terminalul semăna cu o gară, oferea o imagine panoramică a apei şi adăpostea o gheretă de cafea unde mi-am satisfăcut pofta de mocaccino. Locuitorii din Bainbridge îşi lăsau maşinile în parcare şi urcau pe jos pe feribot. Pentru că vasul îi lăsa pe pasageri în mijlocul oraşului, nu aveau nevoie de o maşină, chiar dacă localitatea era una deluroasă. Nici măcar femeile de optzeci de ani nu renunţau la o plimbare prin oraş de dragul unui taxi.

Evelyn purta pantaloni sport, un pulover negru cu

guler amplu şi balerini simpli.

— Mulţumesc că m-ai salvat de la o altă zi anostă cu pisicile, mi-a spus ea.

I-am zâmbit. Nu mi se părea că arăta ca o persoană cu o boală terminală. Încă avea păr. Oare era o perucă?

Obrajii nu îi erau palizi, însă asta putea să se fi datorat machiajului. Totuşi, cel mai important lucru era că nu *arăta* bolnavă. Deşi cancerul îi distrusese trupul, Evelyn nu-l lăsa să-i răpească şi spiritul.

— Deci care e planul pentru astăzi? am întrebat în timp ce urcam pe feribot. Am fost printre primele la îmbarcare, aşa că ne-am ales locuri adăpostite chiar în faţă, de unde puteam observa perfect cerul din Seattle.

— Păi, a început Bee, aşezându-se confortabil pe banca de vinilin, mergem la Westlake Center, desigur, iar apoi la bistroul acela drăguţ de pe Marion Street unde am putea să luăm prânzul.

Marion Street. Nu asta era strada din jurnal, unde Esther pusese capăt relaţiei cu Elliot? M-am gândit la superbul inel pe care-l aruncase într-o gură de canal şi am scuturat din cap. Mi se părea o mare risipă, o impulsivitate exagerată. Şi totuşi, avusese motivele ei.

Mi-am amintit de hotelul Landon Park, locul unde avusese loc scena tragică. Poate că Bee sau cine-o fi fost autorul adevărat folosise puncte de referinţă. Eram curioasă să aflu dacă vechiul hotel încă mai exista sau dacă existase vreodată.

— Vrea cineva supă de scoici? a întrebat Bee.

Mereu comanda supă de scoici pe feribot, indiferent cât era ceasul, indiferent dacă drumul nu dura mai mult de o jumătate de oră.

— Eu nu, a spus Evelyn.

— Eu aş vrea, dacă te duci la cafenea, am spus eu.

Bee a încuviinţat şi a plecat.

De îndată ce Bee nu ne mai putea auzi, m-am întors către Evelyn.

— Cum te simţi?

— M-am simţit şi mai bine.

— Îmi pare rău, i-am spus, simţindu-mă brusc vinovată pentru că invitaţia mea o priva pe Evelyn de odihnă.

— Prostii, a spus ea. Nu-ţi face griji. Prefer să-mi fie rău în Seattle cu voi două decât acasă, în pat.

Am dat din cap.

— Când o să-i spui?

— Curând, a răspuns Evelyn preocupată.

— Îmi fac griji pentru cum o să primească vestea.

Evelyn şi-a privit mâinile, atât de încleştate încât îi observam cu uşurinţă venele albastre.

— Și eu îmi fac griji, draga mea.

M-am uitat pe fereastră şi apoi m-am întors din nou spre Evelyn.

— Problema e că, din câte ştiu eu, eşti singura prietenă adevărată pe care o are Bee.

A confirmat în tăcere.

— Mai citeşti jurnalul?

— Da, am răspuns eu. Nu pot să-l las din mână.

S-a uitat cu coada ochiului spre culoar, ca să vadă dacă se întorcea Bee.

— Nu avem prea mult timp la dispoziţie, mi-a spus. N-o să mai fiu pe aici multă vreme. Dar trebuie să ştii ceva: povestea pe care o citeşti ascunde multe secrete, care ar putea schimba vieţi. Viaţa ta. Viaţa mătuşii tale. Viaţa altora.

— Aș vrea să-mi poţi spune despre ce e vorba, i-am spus eu, sperând că nu păream prea nerăbdătoare.

— Îmi pare rău, draga mea. E călătoria ta.

Cum pluteam pe apele liniştite, am simţit că timpul se oprise în loc.

— Evelyn, i-am spus, privind pe fereastră. Ai cunoscut-o pe bunica mea?

Mi-a studiat chipul înainte de a-mi răspunde:

— Da, draga mea, am cunoscut-o.

— Atunci poate ştii ce i-a spus Bee mamei mele despre bunica Jane de a provocat o asemenea vâlvă în familie.

Evelyn a încuviinţat.

— I-a spus mamei tale adevărul uluitor despre bunica ta.

— Uluitor?

— Da, a răspuns ea. Dar, Emily, lucrurile nu trebuie să se încheie aşa pentru familia ta.

— Evelyn, ce vrea să însemne asta?

— Tu poţi repara situaţia, Emily, mi-a spus ea. Tu îi poţi oferi acestei poveşti finalul de care are nevoie.

Mi-am trecut degetele prin păr şi am oftat.

— E ca şi cum încerc să reconstruiesc un puzzle, dar toată lumea îmi ascunde piesele.

— Ai răbdare, a rostit Evelyn încet. O să găseşti răspunsurile în timp. Aşa procedează insula.

Am văzut-o pe Bee întorcându-se spre locurile noastre.

— Poftim, a spus ea aşezându-se. O supă de scoici pentru tine.

— Mulţumesc, i-am răspuns, deschizând un pachet de grisine şi băgând una în supa cremoasă şi aburindă.

— Evelyn, a spus Bee, ce-i cu pofta ta de mâncare? Tot timpul mâneai supă pe feribot.

Am privit-o pe Evelyn ca şi cum aş fi vrut să-i spun că era momentul potrivit pentru a-i mărturisi lui Bee adevărul, însă aceasta şi-a păstrat aparenţa imperturbabilă.

— Am mâncat mult în dimineaţa asta. Cred că stomacul ăsta bătrân nu mai e cum era odată.

— Ei, a răspuns Bee, peste câteva ore mâncăm de prânz, aşa că n-o să mori de foame. Deci, a continuat ea, întorcându-se atentă către mine. Cum a fost aseară la Jack?

Chipul lui Evelyn s-a luminat.

— Jack Evanston?

— Da, Jack Evanston, am răspuns eu.

Evelyn şi Bee au schimbat între ele o privire plină de înţelesuri.

— Suntem două femei bătrâne care n-au mai avut o

întâlnire de zeci de ani, Emily, a spus Evelyn. Povesteşte-ne şi nouă.

— Mi-a pregătit cina, am continuat eu. Puteţi să credeţi asta? Un bărbat care ştie să gătească. Şi mi-a arătat picturile lui.

Bee s-a strâmbat şi s-a uitat la apă, pe fereastră, dar Evelyn a ignorat-o.

— Pare că a fost o seară de vis. Te-ai simţit bine?

— Da, am răspuns. Însă mă întrebam de ce nu l-am cunoscut niciodată pe Jack, deşi am venit de atâtea ori pe insulă când eram mică. Nu l-am văzut niciodată pe plajă.

Evelyn a deschis gura ca să-mi explice, dar Bee a întrerupt-o:

— Și cu Greg ce mai e? m-a întrebat ea.

— Dumnezeule, a spus Evelyn, umblă doi bărbaţi după tine?

— Într-adevăr, a răspuns Bee.

Evelyn a murmurat cu nostalgie:

— Ah, tinereţe…

Chiar atunci s-a auzit semnalul feribotului anunţând sosirea la Seattle. Însufleţite de nerăbdarea de a debarca a celorlalţi călători, am parcurs rapid culoarul şi scările care conduceau către trotuarul plin de taxiuri, cerşetori şi porumbei care căutau firimituri.

Când am ajuns în stradă, Evelyn a inspirat adânc.

— Ah, a spus ea. Mi-era dor de parfumul acesta.

Era acelaşi miros de oraş marin şi motor de feribot pe care ajunsesem să-l iubesc, însă în Seattle era accentuat de mirosul de peşte prăjit care venea de la restaurantele de pe faleză.

— Îţi pare rău că te-ai mutat înapoi pe insulă, Evelyn? a întrebat brusc Bee.

Evelyn m-a privit pe mine, nu pe Bee, ca să mă lămurească.

— Emily, acum zece ani, când a murit soţul meu, m-am întors la Bainbridge. Dar cât am fost măritată am locuit aici în oraş, ceva mai sus, pe colina Capitol.

— Îmi pare rău pentru soţul tău, am spus eu. Probabil

ai o mulţime de amintiri aici.

— Da, a spus ea. Dar insula a fost mereu căminul meu.

Am urcat în tăcere trei coline până ce am ajuns pe Marion Street. O ţineam de braţ pe Evelyn pentru a o susţine. Şi Bee ar fi făcut asta dacă ar fi ştiut de boala prietenei ei.

— Ah, a spus Bee. Am ajuns. Ne-a arătat un restaurant de pe cealaltă parte a străzii, numit Talulah. Hai să stăm jos. Mi-ar face bine să mă odihnesc după atâta mers.

Am dat din cap, iar Evelyn a fost de acord.

Restaurantul era vesel şi luminos, pereţii erau vopsiţi în galben, iar pe fiecare masă tronau vaze din sticlă groasă, pline cu narcise galbene. Cu excepţia unui bărbat care îşi bea cafeaua şi mânca un sandviş la o masă îndepărtată, eram singurele persoane din local.

Era ora unsprezece, cam devreme pentru prânz, dar perfect pentru un cocktail. Evelyn a comandat un rând. Când fiecare a terminat al doilea cocktail, eram fericite şi, mai ales, ne era foame. Deşi savurasem un castron plin cu supă de scoici, am comandat fără să mă simt vinovată un hamburger.

— Deci, a spus Bee după ce chelneriţa ne debarasase masa. Unde mergem acum?

M-am uitat pe fereastră, înspre Marion Street.

— Crezi că putem să ne învârtim puţin pe Marion Street înainte să o luăm spre Westlake Center?

— Sigur.

Bee a plătit şi am ieşit toate trei din restaurant. Trecând pe lângă fiecare clădire, căutam din priviri hotelul, cel unde Esther îl văzuse pe Elliot cu altă femeie. Cred că am trecut pe lângă vreo patruzeci de Starbucks-uri, dar nici urmă de hotelul Landon Park. Apoi ceva mi-a atras atenţia: o clădire de cărămidă, aşa cum o descrisese Esther, cu două coloane semeţe în faţă. În apropiere se afla un automat de ziare. Coincidenţă? apoi a urmat factorul declanşator: la câţiva metri se putea observa o gură de

canal. Am îngheţat pentru o clipă. Asta trebuia să fie *locul.* Trebuia să mă conving, fie că era ficţiune, fie că nu.

— Emily? a spus Bee, întorcându-se să vadă de ce stăteam acolo nemişcată, pe trotuar. De ce te-ai oprit? Ai văzut un magazin în care vrei să intri?

Am scuturat din cap fără să mă uit la ea.

— Nu vreau decât să mă uit la ziare, am minţit, traversând strada în fugă, gata să fiu lovită de o maşină gri.

Şoferul nemulţumit m-a claxonat. Pe cealaltă parte a drumului se afla clădirea. Aici trebuia să fie hotelul.

— Mă scuzaţi, am abordat un portar în vârstă. Aici este hotelul Landon Park?

Bătrânul a făcut ochii mari.

— Landon Park? a scuturat el din cap. Nu, aici este clubul Washington Athletic.

— Am înţeles, am spus. Sigur.

Am plecat, de data asta pe trotuar.

— Staţi aşa, domnişoară, a strigat portarul. Aici *a fost* hotelul Landon Park, dar până în anii cincizeci, când a avut loc incendiul.

— Serios? am întrebat eu zâmbind.

— Da, a confirmat. Aproape că a ars din temelii.

I-am mulţumit şi am privit peste stradă, unde mă aşteptau Bee şi Evelyn. Amândouă păreau nedumerite, mai ales Bee.

— Vin imediat, am strigat, prefăcându-mă că mă uitam la ziare, dar de fapt mă familiarizam cu locul unde începuseră necazurile lui Elliot şi ale lui Esther. Deodată povestea mi s-a părut mult mai adevărată, chiar dacă ar fi fost doar fragmente din imaginaţia cuiva din secolul trecut.

Am renunţat la cumpărături şi am luat feribotul de ora două. M-am prefăcut că mă durea capul, de dragul lui Evelyn. Îmi dădusem seama că nu se simţea bine.

Părea palidă şi obosită. Ştiam că avea nevoie de odihnă, dar ştiam şi că nu va recunoaşte în ruptul capului.

Bee s-a îndreptat spre dormitorul ei ca să tragă un pui de somn şi eu am făcut la fel. Dar nu intenţionam să

dorm.

*

Am auzit telefonul sunând în bucătărie. Eram ocupată, fiindcă-i făceam baie fetiţei şi am decis că apelantul putea să aştepte. Însă telefonul a sunat în continuare, până ce am terminat de spălat copilul şi l-am învelit într-un prosop albastru pe care ni-l făcuse cadou mama lui Bobby. Sperase să fie băiat.

— Alo? am răspuns într-un final, fără să-mi ascund enervarea din voce.

Era Frances.

— Esther, n-ai să crezi.

Vocea ei părea deopotrivă gâtuită, emoţionată şi agitată.

— Calmează-te şi spune-mi, i-am spus, aşezând copilul ca să pot ţine telefonul mai bine.

— E Elliot, a spus ea.

Când i-a rostit numele mi s-au înmuiat picioarele.

— Nu, nu, Frances, i-am spus. Nu-mi spune. N-aş putea îndura.

— Nu, a spus ea repede. Trăieşte. Este bine. Şi a venit acasă! S-a întors de pe front.

Lacrimile mi-au năvălit în ochi.

— De unde ştii asta?

A făcut o scurtă pauză, de parcă se gândea dacă să-mi spună adevărul complet sau doar parţial.

— Păi, a spus într-un final, a venit aici.

— Unde?

— La mine, a spus ea. Tocmai a plecat.

— Ce naiba a căutat acolo?

Am simţit că Frances se încordase şi inima a început să-mi bată mai repede. Nu-mi convenea prietenia lor şi nu ascunsesem asta.

— Frances, am continuat. Ce-a căutat la tine?

— Esther, nu ştiu ce vrei să sugerezi, a spus ea apărându-se. Ştie că îmi place fotografia, aşa că mi-a

dăruit un album cu fotografii făcute de el în Pacificul de Sud. Sunt superbe. Ar trebui să vii să le vezi: cocotieri, plaje, oameni pe care i-a întâlnit.

Mi-am încleştat mâna dreaptă.

— De ce ţi-ar face el ţie un cadou?

— Ce întrebare e asta? a spus Frances, părând jignită. Să nu uităm că suntem prieteni vechi, Esther. A fost doar un gest de amabilitate.

— Și eu? Cu mine nu e prieten?

— Esther, tu eşti măritată şi ai un copil, a spus ea pe un ton mai aspru decât m-aş fi aşteptat. Nu se simte chiar binevenit în casa ta.

Furia mă măcina şi agita ani de emoţii pe care încercasem să le ignor.

— Întotdeauna l-ai pus mai presus de prietenia noastră, i-am spus cu amărăciune. L-ai vrut mereu pentru tine.

Frances a tăcut.

— Îmi pare rău, am spus. N-am vrut să spun asta.

— Ba da, ai vrut.

— Nu, nu. M-am exprimat greşit. Poţi să mă ierţi?

— Trebuie să închid, Esther.

S-a auzit cum a lăsat jos receptorul şi apoi tonul.

A doua zi dimineaţa am scotocit prin dulap şi în sfârşit am scos rochia albastră mulată pe care o cumpărasem în Seattle în urmă cu un an. Avea o centură neagră şi un decolteu cu anchior, cu un bujor alb pe rever, la fel ca cele din magazinele de modă.

Am sunat-o pe Rose.

— Bună, i-am spus. Ai aflat noutăţile?

— Despre Elliot? a întrebat ea. Da.

— Sunt distrusă, am suspinat eu.

— De ce? Doar e viu.

— Știu, dar insula asta e prea mică pentru amândoi.

Rose ştia asta la fel de bine ca mine.

— Vrei să vin până la tine? Aş putea lua următorul feribot.

— Da, am răspuns. Putem să ne vedem la prânz? Pot

să ajung la Ray’s la prânz, chiar după ce termin cumpărăturile. O să fiu cu fetiţa, dar dacă am noroc o să doarmă în cărucior.

— Perfect, a spus ea.

De când Rose se mutase în Seattle, mă simţeam singură pe insulă. O aveam pe Frances, desigur, dar ne îndepărtaserăm în ultimul an, din motive pe care le înţelegeam, dar pe care nu voiam să le recunosc. Până acum.

— Rose, am întrebat-o, Frances este îndrăgostită de Elliot?

Mi se părea absurd ca una dintre cele mai bune prietene ale mele să fie îndrăgostită de bărbatul pe care-l iubeam, dar trebuia să întreb. Trebuia să aflu. Şi ştiam că Rose ştia răspunsul.

— Va trebui să o întrebi chiar tu, mi-a spus ea simplu.

Dar nu aveam nevoie. Undeva în inimă, ştiam prea bine.

La magazin, am intrat pe fiecare culoar şi mă uitam împrejur ca să văd dacă Elliot nu cumva era acolo. Însă în loc de el, am dat de Janice Stevens, vecina mea, care se foia pe la raionul de conserve. Era văduvă şi de asta încercam să nu mă enervez din cauza felului în care mă privea sau a lucrurilor pe care mi le spunea. Pregătea mereu prăjituri, torturi şi plăcinte şi evidenţia faptul că eu nu mă ocupam cu asta. Frances îmi spusese odată că Janice pusese ochii pe Bobby şi poate că aşa şi era. Aducea dulciuri făcute în casă şi spunea lucruri de genul: „Bietul de tine! Esther nu-ţi face niciodată vreo prăjitură, aşa că eu, ca vecină, am obligaţia să verific cât de bine eşti îngrijit”. Folosea mereu ruj roşu şi obişnuia să poposească pe la noi mai mult decât îmi convenea mie.

Chiar şi la liceu, aveam senzaţia că voia să ratez, că era mereu la pândă, gata să mă spulbere ca un vultur de îndată ce arătam vreun semn de slăbiciune. Acesta a fost unul dintre motivele pentru care m-am înarmat cu răbdare în dimineaţa aceea, când am văzut-o. M-a privit cu un zâmbet fals şi mi-a spus:

— Am auzit că s-a întors Elliot. L-ai văzut?

Janet ştia că simpla rostire a numelui Elliot avea să mă facă să tresar.

— Eu l-am văzut în dimineaţa asta, a spus ea.

M-am prefăcut interesată de o conservă de roşii.

— Serios?

— A venit foarte bronzat de pe front, a continuat ea. Arăta extraordinar de bine.

— Unde l-ai văzut? am întrebat-o în sfârşit, nemairezistând, chiar dacă ştiam că nu trebuia s-o fac.

— Era cu Frances la Ray’s, luau micul dejun. Nu ţi-a spus?

Am scăpat din mână conserva. Janet s-a aplecat să o ridice şi mi-a zâmbit cu şiretenie.

— Frances şi Elliot ar face împreună o pereche minunată, nu-i aşa?

— Pur şi simplu minunată, am spus, luându-i conserva din mâini înainte de a mă îndepărta.

— O, Esther, opreşte-te, mi-a spus Rose când ne-am aşezat la masă la Ray’s. Nu mai interpreta lucrurile.

— Să nu mai interpretez? Cum aş putea să n-o fac? De când s-a întors Elliot, sunt de nedespărţit.

Citeam pe chipul lui Rose că era dezamăgită de Frances, la fel ca mine, dar Rose nu lua niciodată partea nimănui.

— De ce nu discutaţi voi două despre asta? mi-a sugerat ea.

Am încuviinţat din cap. Însă mă întrebam despre ce discutaseră cei doi în dimineaţa respectivă. De ce Elliot era aşa de interesat de prietena mea de îndată ce se întorsese de pe front? Nu exista cumva vreo regulă nescrisă care spunea că nu ar trebui să te încurci cu prietenele fostei iubite?

Chiar atunci, chelnerul s-a apropiat de masa noastră, însă nu ca să ne ia comanda. M-a privit fix.

— Dumneavoastră sunteţi Esther?

— Da, am răspuns eu nedumerită.

— Mă bucur, a spus el. Ar fi trebuit să-mi dau seama

după felul în care v-a descris domnul. A spus că sunteţi cea mai frumoasă femeie din restaurant.

Apoi chelnerul a privit-o pe Rose, parcă cerându-şi scuze.

— Îmi pare rău. Şi dumneavoastră sunteţi frumoasă, domnişoară.

Însă Rose a zâmbit ca şi cum nu-i păsa şi ştiam că aşa era.

A scos de la spate o singură lalea, floarea mea preferată. O lalea albă, cu vârful fiecărei petale bătând în roşu. Nu mai văzusem niciodată o asemenea lalea şi aproape că mi s-a tăiat respiraţia.

— Pentru dumneavoastră, a spus el înmânându-mi floarea şi un plic alb. Numele meu era scris de mâna lui Elliot. Învăţasem cum făcea litera e şi cum înfrumuseţa fiecare's.

— Du-te să o citeşti singură, a spus Rose. Rămân eu cu copilul.

— Mulţumesc, i-am spus.

Ştia că trebuia să savurez fiecare cuvânt. Am ieşit în fugă pe trotuar şi m-am aşezat pe o bancă, după care am rupt repede plicul.

Scumpa mea Esther.

Ştiu că nu e bine să te caut aşa. Eşti măritată şi am înţeles că ai un copil. Însă trebuie să ştii ceva, ca să îndepărtăm orice neînţelegere. Ne *putem vedea în seara asta, pe plajă, în faţa casei mele? Te voi aştepta acolo şi voi spera că vei veni. Dacă vii, ştiu că suntem sortiţi să fim împreună. Dacă nu vei veni, ştiu că acesta va fi sfârşitul pentru noi, că trebuie să fac cumva să merg mai departe, să părăsesc insula, să îmi iau adio de la tine. Te rog să vii. Te rog să vii, orice s-ar fi întâmplat.*

Ştiu că îţi cer foarte mult, dar mă rog ca focul care mă mistuie pe dinăuntru să fie prezent şi în sufletul tău.

Te voi aştepta.

Al tău.

Elliot

Am strâns scrisoarea la piept şi o lacrimă mi-a curs pe obraz. Când am şters-o, am văzut cu coada ochiului o mişcare. Însă când m-am întors să văd cine sau ce era, dispăruse.

Capitolul 9

7 *martie*

Am petrecut cea mai mare parte a dimineţii următoare scriind sau cel puţin încercând să scriu. Povestea mă inspirase să aştern din nou cuvinte pe hârtie, însă nu reuşeam prea mare lucru. După exact o oră şi douăsprezece minute scrisesem cu mare chin două paragrafe introductive pentru un roman nou care, sincer, era sub orice critică.

Aşadar, atunci când Bee a bătut la uşă, aveam mare nevoie de o pauză.

— Ai chef de o plimbare? m-a întrebat ea, rezemându-se de tocul uşii. A, scuze, văd că scrii. N-am vrut să te deranjez, draga mea.

Am privit pe fereastră şi am văzut că soarele străpunsese norii. Plaja strălucea.

— Mi-ar plăcea tare mult să facem o plimbare, am spus eu, lăsând jos cana.

Mi-am luat puloverul şi mi-am tras în picioare o pereche de cizme, după care ne-am îndreptat spre mal. Dintotdeauna, după câte-mi aminteam eu, Bee o lua mereu spre stânga, nu spre dreapta. Acum ştiam de ce. Voia să evite casa lui Jack şi povestea pe care o aveau în comun.

— Te bucuri că ai venit aici? m-a întrebat.

— Da, i-am spus, strângându-i mâna.

— Și eu mă bucur.

S-a oprit şi s-a aplecat să analizeze o steluţă de mare portocalie, purtată încontinuu de valuri spre mal. Bee a

luat-o cu grijă şi a trimis-o înapoi acasă, în strâmtoare.

— Hai, micuţo, i-a spus. Du-te acasă.

Am mai mers puţin, până ce s-a oprit din nou şi s-a întors spre mine.

— Insula e un loc singuratic.

Niciodată n-o mai auzisem spunând aşa ceva. Unchiul Bill murise de cel puţin douăzeci de ani, poate chiar de mai mult timp, dar mereu crezusem că lui Bee îi plăcea singurătatea.

— De ce nu vii să mă vizitezi la New York? i-am sugerat. Ai putea să stai cu mine în aprilie.

— Locul meu e aici, a răspuns Bee clătinând din cap.

M-am simţit puţin rănită. Dacă se simte aşa singură, de ce îmi refuză compania?

— Scuze, draga mea, a început ea. Îmbătrânesc şi... vezi tu, când ai vârsta mea, să pleci de acasă începe să ţi se pară o călătorie aventuroasă, una pentru care mi-e teamă că nu mai am energie.

Am dat din cap ca şi cum înţelegeam, deşi nu prea înţelegeam. Speram că eu nu aveam să mă simt legată de casă la bătrâneţe, dar poate că era ceva inevitabil.

— Emily, mi-a spus ea. Trebuie să te întreb ceva. M-am tot gândit la viaţa ta şi la a mea şi m-am întrebat dacă ţi-ar plăcea vreodată să te muţi aici, să locuieşti aici, cu mine, pe insula Bainbridge.

M-a lăsat cu gura căscată. Pentru multă vreme acea insulă fusese locul meu secret, refugiul meu, însă... căminul meu?

— O, am făcut eu. Mă simt onorată de propunere...

— Emily, mi-a spus ea, întrerupându-mă înainte s-o pot refuza. Îţi las ţie casa prin testament. Casă, terenul, tot.

Am scuturat din cap neîncrezătoare.

— Bee, am spus, preocupată. E totul în regulă?

— Îmi place să fac planuri dinainte. Cred că voiam să ştii că e a ta casă, dacă vei vrea vreodată să te gândeşti la o viaţă aici. Poate chiar în curând.

Erau multe de digerat.

— O, Bee, eu…

— Nu trebuie să spui nimic. Trebuie doar să ştii că alegerea e a ta. Numai tu ai iubit locul ăsta. Mama ta l-ar fi ars din temelii. Iar sora ta l-ar fi vândut de îndată ce soţul ei ar fi găsit un cumpărător. Sigur, şi tu poţi să vinzi tot, dar ştiu că las casa pe mâini bune. A făcut o pauză pentru a privi un vultur care zbura deasupra noastră. Da, casa e a ta. Mă poţi considera o bătrână care ocupă unul dintre dormitoare. Poţi să vii să stai cât de mult vrei, oricând vrei. Şi nu uita de invitaţia mea de a te muta aici.

— O să mă gândesc, i-am spus, strângându-i din nou mâna.

Am auzit telefonul sunând în buzunarul jachetei şi când m-am uitat pe ecran am văzut că era un număr din zonă.

— Alo, am răspuns.

— Emily? Bună, sunt Greg.

Habar n-aveam cum făcuse rost de numărul meu de mobil, dar apoi mi-am dat seama că, după cât băusem la restaurant în seara aceea, îl mâzgălisem pe un şerveţel, pe care el îl băgase în buzunar. Grozav!

— Bună, i-am răspuns, amintindu-mi de Stânca Inimii, de sărutul nostru, de problemele rămase nelămurite.

— Voiam să ştiu dacă eşti liberă într-o seară. Mi-ar plăcea să vii la mine să bem ceva. Nu mă pricep la gătit, aşa că am putea să comandăm ceva sau să ieşim să mâncăm în oraş. Cum preferi.

— Mm, am răspuns, simţind că invitaţia lui mă lua pe nepusă masă. Sigur.

— Excelent, a spus el. Mi-l puteam închipui zâmbind. Mâine-seară la şapte e bine?

— Da, am răspuns. E… fantastic.

— Bine. Putem să luăm mâncare chinezească la pachet de pe drum. Ne vedem atunci.

Şi eu, şi Bee am ridicat privirea atunci când l-am văzut pe Henry făcându-ne cu mâna de pe terasă. Fumul care ieşea din coşul casei sale se amesteca cu ceaţa

subţire ce se ridica deasupra oceanului, creând un abur gros, în care te puteai face nevăzut.

— Bună dimineaţa, a strigat el spre noi.

Bee a făcut un gest din cap.

— Ne îndreptam spre casă, a spus ea fără prea mare interes.

— Dar cred că vă puteţi opri să bem o cafea, a intervenit el.

În seara în care sosisem o întrebasem pe Bee despre Henry. Răspunsul ei fusese direct, dar nu foarte clar. Îmi spusese că era doar un prieten foarte vechi, iar vorbele ei îmi stârniseră interesul. Bee a aprobat, iar eu am urmat-o spre casă. Mi s-a părut că ar fi făcut o pereche foarte nepotrivită. Nu păreau să se simtă în largul lor împreună şi mi-au dispărut toate bănuielile cum că ar fi fost vreodată îndrăgostiţi, deşi nu era exclus ca un bărbat scund şi o femeie înaltă să aibă o aventură explozivă.

— Chiar am poftă de o cafea, am spus eu zâmbind.

După ce am intrat, m-am aşezat în locul în care mă aşezasem şi atunci când intrase pe uşă Jack, în urmă cu o săptămână. Mi-am amintit subit de vază.

— Henry, am început, trebuie să îţi mărturisesc ceva. Vaza albă…

Mi-a făcut cu ochiul.

— Știu, a spus el, arătând spre vaza acum intactă, care se odihnea pe şemineu, cu o narcisă în ea. E ca nouă, a continuat el. Jack mi-a adus-o azi-dimineaţă.

Am zâmbit larg şi am întrebat şovăind:

— Azi-dimineaţă?

Henry a părut uimit.

— Da. Apoi, oprindu-se o clipă: S-a întâmplat ceva?

— Nu, nu. Nimic. Doar că îl credeam în Seattle. Spunea că va sta acolo câteva zile.

Nu spusese Jack că va fi plecat câteva zile? îşi schimbase planurile? Acea neconcordanţă a detaliilor mă rodea pe suflet.

Henry s-a dus să toarne cafeaua şi, în timp ce eu mă relaxam, Bee analiza camera ca un detectiv, examinând

fiecare obiect cu atenţie şi minuţiozitate.

— Nu prea se ocupă de casă, nu-i aşa?

— Presupun că ăsta e blestemul tuturor celibatarilor, am răspuns eu.

Apoi mi-am amintit de casa lui Jack, perfect organizată şi curată. Surprinzător de curată. Bee a ridicat din umeri şi s-a aşezat pe un scaun de lângă fereastră.

— A fost căsătorit vreodată? am întrebat-o în şoaptă, amintindu-mi de femeia din fotografia de pe şemineu.

Bee a clătinat din cap ca şi cum ideea ca Henry să se însoare cu cineva ar fi fost o nebunie.

— Nu, a răspuns ea.

Am privit în jurul micului living, cu pereţii îmbrăcaţi în lambriuri şi cu duşumele vechi, până ce ochii mi s-au oprit asupra şemineului. Am căutat expoziţia de rame şi pietre de mare, dar fotografia respectivă dispăruse.

— Stai, am spus eu nedumerită. Săptămâna trecută era aici o poză cu o femeie, poate o prietenă de demult. Ştii despre ce vorbesc?

— Nu, a răspuns Bee cu voce absentă. N-am mai fost pe aici de foarte mult timp.

— Ai recunoaşte-o dacă ai vedea-o, am spus eu. Era blondă şi frumoasă şi stătea fix în faţa casei lui Henry, acolo fusese făcută poza.

Bee a privit strâmtoarea pe fereastră, făcând o pauză aşa cum făcea mereu când cădea pe gânduri.

— A trecut aşa de mult timp, a spus ea. Nu-mi mai amintesc.

Peste câteva minute Henry s-a întors cu cafeaua, dar Bee părea stânjenită şi agitată în timp ce şi-a băut-o pe a ei. M-am întrebat ce anume o deranja.

Am vorbit pentru amândouă şi l-am determinat pe Henry să-mi ţină un monolog despre grădina lui. Bee nu a stabilit niciodată un contact vizual cu el, nici măcar o dată. Imediat după ce şi-a terminat cafeaua, a pus repede ceaşca pe farfurioară şi s-a ridicat.

— Emily, mi-e teamă că mă doare capul, a spus ea. Trebuie să mă duc acasă.

— Nu încă, a spus Henry, ridicând mâna în semn de protest. Nu înainte să vedeţi grădina. Vreau să vă arăt ceva.

Bee nu era prea convinsă, dar în cele din urmă am acceptat, aşa că am traversat bucătăria şi am ieşit pe uşa care dădea în curtea din spatele casei. Abia am păşit afară, când Bee a tresărit, arătând spre grădina din dreapta.

— Henry! a exclamat ea, uitându-se la pâlcul de frunzuliţe şi floricele lila, puţin mai închise la culoare în centru, care împodobeau parcela. Cum… de unde au ieşit?

Henry a încuviinţat din cap.

— Le-am observat acum două săptămâni. Pur şi simplu *au apărut.*

Bee s-a întors către mine şi, văzând că eram nedumerită, mi-a dat explicaţia.

— Sunt violete de pădure, a spus ea. Nu le-am mai văzut pe insulă de când…

— Sunt foarte rare, a intervenit Henry continuând propoziţia pe care Bee nu mai reuşise să o termine. Nu le poţi planta, fiindcă nu-ţi vor creşte. Trebuie să te *aleagă.*

Privirea lui Bee a întâlnit-o pe cea a lui Henry, iar ea i-a zâmbit. Era un zâmbet cald şi iertător. M-a bucurat să-i văd aşa.

— Evelyn are o teorie în legătură cu florile astea, a spus ea, făcând o scurtă pauză, ca şi cum căuta cu mare grijă o amintire prăfuită pe un raft din mintea ei. Da, a spus apoi, de parcă ar fi văzut-o aievea. Evelyn spunea că ele cresc unde e nevoie de ele, că prevestesc vindecare şi speranţă. Nu-i aşa, Henry, că e ridicol să crezi că violetele pot *şti?*

— Da, e destul de absurd, a fost el de acord.

— Și să le vezi înflorite, culmea, în martie…

— Știu, a aprobat Henry din nou.

Niciunul nu şi-a luat ochii de la petalele ce se aşterneau în faţa noastră: fragile, însă numeroase şi hotărâte. M-am dat puţin în spate şi i-am privit cum rămăseseră unul lângă altul, împărtăşind o clipă de reflecţie pe care eu nu o puteam înţelege. Atunci am ştiut

că era vorba de mult mai mult decât de nişte simple flori.

Eu şi Bee ne-am întors în tăcere acasă: ea cu secretele ei, eu cu ale mele. În timp ce Bee îşi făcea somnul de prânz, eu mi-am deschis laptopul şi mi-am spus că nu aveam voie să mă opresc înainte să scriu alte două paragrafe, dar n-am putut face altceva decât să privesc ceasul din partea de sus a ecranului. După opt minute, în care n-am avut nici pic de inspiraţie, am sunat-o pe Annabelle.

— Bună, a spus ea pe un ton bizar.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

O cunoşteam prea bine ca să o cred.

— Spune-mi, am insistat. Îţi cunosc vocea. S-a întâmplat ceva.

— Mi-am promis că n-o să-ţi spun asta, a oftat ea.

— Ce anume?

Nu mi-a răspuns.

— Annie?

— Bine, a spus ea. L-am văzut pe Joel.

Inima a început să-mi bată mai tare.

— Unde?

— La o cafea pe Fifth Street.

— Și?

— A întrebat de tine.

Aproape că nu mai puteam respira.

— Ce-a zis?

— Ţi-am spus că nu trebuia să-ţi spun.

— Acum mi-ai spus şi trebuie să termini de povestit.

— M-a întrebat ce mai faci.

— I-ai spus că sunt aici?

— Sigur că nu. Dar i-am spus că te vezi cu cineva.

— Annie, nu te cred!

— Ba da. Dacă el se joacă de-a căsătoria cu altă femeie, merită să ştie că şi tu ai depăşit momentul.

— Cum a reacţionat?

— Dacă vrei să-ţi spun că a început să-şi smulgă părul din cap în faţa mea, trebuie să te dezamăgesc. Dar

nici n-a părut prea încântat. I se vedea pe faţă.

— Ce anume, Annie?

— Că l-a durut să audă că te vezi cu altcineva, fraiero.

Am simţit un nod în gât. M-am aşezat. A *trebuit* să mă aşez. Mă simţeam slăbită şi mi-era puţin greaţă.

— Em, mai ești acolo?

— Da.

— Vezi? N-ar fi trebuit să-ţi zic. Acum o să-ţi afecteze procesul de vindecare. Nu uita, Joel te-a părăsit. Te-a trădat chiar, aş putea să spun.

Era la fel de adevărat, aşa cum era adevărat că aveam pistrui, însă m-a durut s-o aud pe Annabelle spunând asta din nou.

— Știu. Ai dreptate, am spus, îndreptându-mă de spate. O să fiu bine. Bine de tot.

— De câte ori putem să spunem „bine”?

Am râs.

— Bine. Mai ai alte bombe de aruncat?

— Nu, mi-a spus ea. Dar în apartamentul ăsta se întâmplă o tragedie.

— Ce tragedie?

— Ai rămas fără îngheţată.

Mi-am adus aminte de aventura pe care o avusesem cu îngheţata de cireşe de la Ben & Jerry, în noaptea dinaintea plecării pe insulă.

— Într-adevăr, o tragedie.

— Pa, scumpo, a spus ea.

Când mi-am pus telefonul mobil pe masă, a început să sune telefonul lui Bee. Am răspuns după ce sunase de patru ori.

— Alo?

— Emily, tu eşti?

— Mamă?

— Bună, draga mea. Ai auzit vestea cea minunată?

— Ce veste?

— Danielle, a spus ea cu voce sugrumată, e însărcinată!

Ar fi trebuit să spun că e foarte frumos sau că asistam din nou la miracolul vieţii, însă am ridicat din umeri şi am spus:

— Din nou?

Era al treilea copil al lui Danielle, dar, în ceea ce mă privea, putea să fi fost şi al treisprezecelea.

— Da, trebuie să nască în noiembrie, a exclamat mama. Nu e minunat?

Asta spunea ea, însă eu, de fapt, auzeam: „De ce nu poţi să semeni mai mult cu sora ta?” Am simţit că urma să înceapă o efuziune sentimentală faţă de Danielle, aşa că am schimbat repede subiectul.

— Deci, am spus. Bee a zis că m-ai sunat. Asta voiai să-mi spui?

— Cam da, dar, draga mea, am aflat de Joel. Sunt îngrijorată pentru tine. Cum te simţi?

I-am ignorat întrebarea.

— Cum *ai aflat?*

— O, draga mea, nu contează asta.

— Ba contează, mamă.

— Păi, a spus ea, făcând o mică pauză, sora ta mi-a spus, scumpo.

— De unde a aflat Danielle? N-am mai vorbit cu ea de luni de zile.

— Cred că a citit pe calculator că nu mai eşti măritată.

Mama era singura persoană de pe pământ care vorbea aşa despre internet, însă, într-un fel, era totuşi drăguţ. La Google îi spunea Google[2].

Mi-am adus aminte de pagina de Facebook. Da, îmi schimbasem starea civilă din profil la puţin timp după ce Joel făcuse acelaşi lucru. Era ceva ciudat aici, dintr-o mulţime de puncte de vedere. Propria mea mamă să afle de divorţ de pe Facebook…

— N-am ştiut că Danielle foloseşte Facebook, am spus eu, încă puţin uimită.

— Hm, a spus ea. Poate a găsit pe *Google.*

---

2 A se holba, în limba engleză

Am oftat.

— Ideea e că Danielle ştie. Tu ştii. Toată lumea ştie. Aveam de gând să-ţi spun până la urmă, mamă. Dar cred că nu eram pregătită să-mi înfrunt familia încă. N-am vrut să vă îngrijorez pe tine şi pe tata.

— O, scumpa mea, a spus ea. Îmi pare tare rău că treci prin asta. Eşti bine?

— Sunt bine.

— Bine, a spus ea. Draga mea, a fost vorba despre altă femeie?

Asta voia să ştie toată lumea când afla de încheierea mariajului meu, aşa că n-am învinuit-o pe mama pentru că era curioasă.

— Nu, am spus eu. De fapt, da, dar nu vreau să vorbesc despre asta.

Am privit firul telefonului, pe care-l înfăşurasem cumva atât de strâns în jurul degetului încât aproape că îmi întrerupsesem circulaţia sângelui. Nu ştiam dacă eram supărată pentru că mama îmi ţinea predici sau dacă eram furioasă pe Joel pentru că el favorizase o asemenea situaţie. În principal însă, mă durea degetul, aşa că m-am concentrat pe asta, în timp ce mama sporovăia în continuare. O puteam vedea aievea în bucătărie, în faţa îngrozitoarei sobe electrice de culoare verde, pe care stăteau agăţate mănuşi de cuptor croşetate din lână de zeci de culori.

— Nu-mi place să fii singură, draga mea. Doar nu vrei să ajungi ca mătuşa ta.

— Mamă, am spus eu pe un ton mai aspru decât intenţionasem, nu vreau să vorbesc despre asta acum.

— Bine, scumpo, a spus ea, părând puţin îndurerată. Nu vreau decât să te ajut.

Presupun că, în felul ei, asta şi voia.

— Ştiu, am răspuns. De unde ai aflat că sunt aici?

— Am sunat la tine. Annabelle mi-a spus că eşti la mătuşa ta.

Mama nu se referea niciodată la Bee folosindu-i numele. Îi spusese mereu „mătuşa ta”.

— Da, am spus. M-a invitat să stau aici luna asta. O să stau aici toată luna martie.

— O *lună întreagă*?

Părea enervată sau puţin invidioasă. Ştiam că şi ea voia să fie aici, dar era prea mândră ca să recunoască. Nu mai fusese pe insulă de când eu şi Danielle plecaserăm la facultate. Atunci încetaseră vizitele noastre de vară.

— A, mamă? Voiam să te întreb ceva.

— Ce anume?

— Ceva despre care am vorbit cu Bee, am spus eu, făcând o pauză.

— Despre ce e vorba, scumpo?

Am inspirat adânc, nesigură de problemele emoţionale pe care aveam să le înfrunt.

— Mi-a spus că odată, în urmă cu mulţi ani, începuseşi un fel de proiect, unul care ţi-a schimbat relaţia cu ea.

Nu am auzit decât tăcere, aşa că am continuat:

— Mi-a spus că-ţi spusese adevărul despre bunica. Vreau să ştiu despre ce e vorba.

N-o mai puteam auzi umblând cu tigăile şi lingurile prin bucătărie. Nu era decât tăcere.

— Mamă? Mai eşti la telefon?

— Emily, a răspuns ea într-un final, ce ţi-a spus mătuşa ta?

— Nimic, am răspuns eu. Nu a vrut să-mi spună nimic, doar că te-ai hotărât să nu mai faci parte din familie.

A spus că lucrurile s-au schimbat între voi două. Am făcut o pauză ca să mă uit peste umăr, să văd dacă nu cumva Bee era prin preajmă. M-am liniştit. Mi-a spus că n-ai mai venit pe la ea. De ce, mamă? Ce s-a întâmplat?

— Mi-e teamă că nu-mi amintesc detaliile, a spus ea. Dacă Bee încearcă să-ţi spună ceva, eu, în locul tău, n-aş crede-o. E destul de bătrână şi o cam lasă memoria.

— Mamă, problema e că…

— Emily, îmi pare rău. Nu vreau să discut despre asta.

— Mamă, merit să ştiu adevărul.

— Nu, a spus ea scurt.

M-am îmbufnat.

— Scumpo, nu te supăra, mi-a spus ea, simţindu-mi starea de spirit aşa cum numai o mamă o poate face.

— Nu m-am supărat.

— A trecut, draga mea, a continuat ea. E mai bine ca unele lucruri să rămână în trecut.

După tonul vocii ei îmi dădeam seama că uşa se închisese. Bee, Evelyn şi acum mama mea îmi arătau foarte clar că aceste secrete nu erau uşor de aflat. Dacă voiam să aflu adevărul, trebuia să muncesc pentru asta.

Mai târziu, când Bee s-a trezit, şi-a făcut un gin cu apă tonică şi mi-a oferit şi mie unul.

— Mulţumesc, am spus eu, lăsându-mă pe canapea şi savurând înţepătura primei sorbituri, care are întotdeauna gustul acelor de brad.

— Ai sunat-o pe mama ta? m-a întrebat Bee.

— A sunat aici acum vreo oră, am spus eu. Voia să-mi spună că Danielle o să aibă încă un copil.

— Altul?

Îmi plăcea că reacţia lui Bee era asemănătoare cu a mea. Poate că de vină era faptul că n-aveam copii, însă cred că amândouă eram de acord că orice persoană care vrea mai mult de doi copii are o problemă la cap. Am sorbit din nou din băutură şi mi-am lăsat capul pe pernuţa de catifea albastră.

— Bee, crezi că Joel m-a părăsit fiindcă nu-i găteam niciodată?

— Prostii, draga mea, a spus ea, lăsând pe masă integramele.

Mi-am strâns genunchii la piept.

— Mama e aşa de…

— A avut o viaţă mai dificilă decât crezi tu, Emily, m-a întrerupt ea.

Afirmaţia m-a luat prin surprindere.

— Ce vrei să spui cu asta?

Bee s-a ridicat.

— Așteaptă, o să-ţi arăt ceva.

Am urmat-o pe hol. Bee s-a oprit la a doua uşă de la camera de oaspeţi unde stăteam eu şi a căutat în buzunar un inel de chei, de pe care a ales o cheiţă aurie pe care a băgat-o în broască.

Uşa s-a deschis cu un scârţâit şi am păşit înăuntru. Mi-am dat la o parte de pe faţă o pânză de păianjen.

— Scuze, mi-a spus ea. N-am mai fost în camera asta de foarte mult timp.

Lângă scrinul mic de culoare albă se afla o măsuţă de copil, pe care erau aşezate două ceşcuţe roz de ceai cu farfurioarele aferente şi o căsuţă de păpuşi în stil victorian. M-am aplecat pentru a ridica o păpuşă de porţelan de pe podea. Avea faţa mâzgălită şi părul ciufulit, ca şi cum o fetiţă o maltratase şi apoi o abandonase acolo.

— Ce e camera asta? am întrebat eu confuză.

— A fost camera mamei tale, mi-a spus Bee. Când era foarte mică a locuit aici cu mine o perioadă.

— De ce? Unde erau bunicul şi bunica?

— S-a întâmplat ceva, a spus ea simplu. Bunicii tăi… treceau printr-o perioadă dificilă, aşa că m-am oferit s-o găzduiesc pe mama ta la mine pentru o perioadă de timp, a oftat Bee zâmbind amintirilor. Era o fetiţă tare drăguţă. Ne simţeam foarte bine împreună.

Când Bee a deschis uşa şifonierului, m-am gândit la bunicii mei şi m-am întrebat ce anume i-ar fi putut determina să-şi lase copilul cu ea. Bee s-a întins la raftul de sus şi a scos o cutie de pantofi. A suflat stratul de praf de pe capac înainte de a mi-o înmâna.

— Poftim, a spus ea. Poate asta te va ajuta s-o înţelegi mai bine pe mama ta.

Bee a scos cheile din buzunar. Am înţeles că trebuia să părăsim camera.

— Mulţumesc, i-am spus, privind cu nerăbdare cutia.

Bee s-a îndreptat spre camera ei şi mi-a spus:

— Ne vedem la cină.

Ajunsă în camera mea, am pus cutia pe pat. Ce putea fi înăuntru? Mama ar fi fost de acord să-i cotrobăi prin

lucruri? Am ridicat capacul şi m-am uitat înăuntru. Deasupra erau trei trandafiri uscaţi, legaţi cu o fundă roşie strălucitoare. Când am ridicat bucheţelul, au căzut pe podea trei petale delicate. Apoi am scos un album cu fotografiile unui copil, o pană cenuşie lungă, care părea o pană de pescăruş, o baretă, o pereche de mănuşi albe şi un volum mic, legat în piele. Nu mi-am dat seama ce era decât după ce m-am mutat la lumină: un album de colaje. L-am deschis şi un val de emoţie mi-a inundat corpul. Pe prima pagină era scris de mână cuvântul *Mama,* înconjurat de floricele. Erau decupaje din reviste, care înfăţişau femei cu rochii perfect călcate şi cu părul coafat. Erau flori uscate şi fotografii alb-negru, una cu un copil, una cu o casă mică şi simplă cu o maşină veche parcată în faţă. „Ce e asta? De ce a făcut mama albumul ăsta şi de ce a ţinut Bee ca eu să-l văd?”

Bee a rămas tăcută în timpul cinei, aşa că am înţeles că nu voia să discute despre camera misterioasă sau despre cutia cu comori. Nu i-am forţat mâna. Am strâns vasele şi, înainte să le pun în maşina de spălat vase, a sunat telefonul.

— Te rog, răspunde tu, draga mea, mi-a spus Bee din hol. Cred că am să mă duc la culcare. Sunt epuizată.

— Sigur, am spus eu, ridicând receptorul. Alo?

— Emily?

— Da?

— Sunt Evelyn.

— A, bună, Ev…

— Nu, nu, draga mea, Bee nu trebuie să ştie că te-am sunat.

— În regulă, am spus eu prudentă. Ce s-a întâmplat?

— Am nevoie de ajutorul tău, a spus ea.

— Cu ce anume? Eşti bine?

— Da… de fapt, nu. Trebuie neapărat să vorbesc cu tine. Personal.

Am făcut o scurtă pauză.

— Vrei să vin până la tine?

— Da, a spus ea. O iei pe plajă în sus, draga mea.

Casa mare cu glicină în faţă, la vreo şase case mai încolo de Henry. E cam răcoare, draga mea, deci ar trebui să îţi iei paltonul.

Nu i-am spus lui Bee că plec şi am regretat această hotărâre de îndată ce am ajuns pe plajă. Marea era agitată, iar valurile păreau ameninţătoare, ca şi cum voiau să mă hărţuiască, întinzându-şi căngile spumoase spre mal şi părând să vrea să mă apuce de picioare. Mi-am închipuit că deasupra capului meu zburau lilieci, chiar dacă probabil erau numai pescăruşii ce se cuibăreau în copaci pe timp de noapte. Mi-am închis paltonul până la gât şi mi-am spus că trebuie să privesc drept înainte. Am trecut de casa lui Henry, unde nu se vedea nicio lumină, şi am început să număr. *Una, două, trei.* Casele păreau ghemuite confortabil în umbra dealului. *Patru, cinci, şase, şapte.* M-am întrebat dacă nu cumva reţinusem greşit instrucţiunile. *Opt, nouă.* M-am uitat în sus şi am văzut în depărtare casa lui Evelyn. Glicina părea vulnerabilă şi rară, însă, undeva ascunsă între ramurile ei, se afla promisiunea primăverii, iar când am privit mai îndeaproape am văzut câţiva muguri palizi răsăriţi pe tulpină. Am urcat treptele şi am văzut-o pe Evelyn pe terasa din faţă, într-un balansoar. Purta o cămaşă de noapte. Părul ei, de obicei pieptănat cu grijă, părea ciufulit şi dezordonat.

— Mulţumesc că ai venit, a spus ea, luându-mă de mână.

— Nu ai pentru ce, am răspuns eu, strângându-i mâna.

Chipul ei părea străveziu, mai slab şi mai fragil decât în urmă cu câteva zile.

— E cancerul, am spus eu. Eşti…

— Nu ţi se pare că e o noapte frumoasă?

Am încuviinţat. Mi-a indicat un balansoar lângă cel pe care îl ocupa ea şi m-am aşezat.

— Îmi va fi dor de insula asta.

Vocea ei era slabă şi îndepărtată. Am înghiţit în sec. A privit spre mal.

— Știai că eu şi mătuşa ta Bee obişnuiam să facem

baie dezbrăcate? Ne dădeam jos toate hainele şi ne aruncam în apă. Ar trebui să încerci şi tu. Nimic nu se compară cu senzaţia pe care o ai când simţi apa pe fiecare centimetru de piele.

Probabil că ar fi trebuit să râd, dar am reuşit să schiţez cu greu un zâmbet stingher. Ce-i poţi spune cuiva care-şi aminteşte de viaţa sa probabil pentru ultima oară?

— O să ai grijă de ea, nu-i aşa, Emily?

— Sigur că o să am grijă, am spus privind-o în ochi. Promit.

Evelyn a dat din cap.

— Știi, Bee nu e o persoană uşor de suportat. Dar ea e căminul meu, aşa cum e şi insula asta.

Vedeam cum lacrimile îi năpădeau ochii.

— După ce soţul meu a murit, a adăugat bătrâna, Bee mi-a spus că nu sunt singură. Că n-aveam să fiu singură niciodată. Şi, de când o cunosc pe Bee, n-am fost niciodată singură. Nu e corect s-o părăsesc. Pur şi simplu nu este corect.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre marginea terasei, strângându-şi pumnii slabi ca şi cum voia să-i ceară socoteală insulei. Am sărit în picioare şi am luat-o în braţe, iar Evelyn s-a întors şi şi-a îngropat faţa în umărul meu. Şi-a şters lacrimile de pe obraji şi s-a aşezat.

— Nu pot suporta gândul că o părăsesc.

M-am aplecat ca să mă poată vedea mai bine.

— O să am grijă de ea. Nu-ţi face griji.

— Bine, a oftat Evelyn. Vrei să intri puţin? Trebuie să-ţi dau ceva.

Am dat afirmativ din cap şi am urmat-o pe uşă. Căldura din interior m-a făcut să mă simt mai bine.

Livingul lui Evelyn arăta, aşa cum era normal, ca sălaşul unei femei bolnave. Reviste, cărţi, scrisori şi teancuri de hârtii acopereau măsuţa de cafea, împreună cu o colecţie de pahare de apă şi farfurii cu mâncare uscată.

— Îmi pare rău pentru dezordinea asta, a spus ea încet.

— Nu ai de ce să-ţi ceri scuze, am zis eu.

— Cred că l-am lăsat în camera cealaltă, a spus ea. Nu durează decât o clipă.

Nu eram sigură despre ce era vorba, dar Evelyn arăta ca şi cum viaţa ei depindea de găsirea acelui obiect.

— Nu-i nimic, am răspuns. Aştept aici.

Ştiam că n-am prea mult timp la dispoziţie, aşa că m-am mişcat rapid. Mai întâi am strâns vasele murdare şi le-am pus în maşina de spălat. Am aruncat şerveţelele care se strânseseră grămadă şi după ce am mutat câteva scrisori pe masa din bucătărie, pentru a fi sortate, am şters repede masa. *Gata.* Apoi m-am aşezat pe canapeaua de lângă fereastră. Mi-au căzut ochii pe o bibliotecă din apropiere, pe ale cărei rafturi erau expuse obiecte multe decorative şi fotografii înrămate.

Lângă o vază de sticlă plină cu scoici se afla o fotografie cu Evelyn în ziua nunţii. Era frumoasă şi elegantă, iar lângă ea se afla soţul ei. M-am întrebat cum fusese el şi de ce nu avuseseră niciodată copii. Mai erau poze cu câini: un terrier şi un teckel care arăta ca şi cum ar fi mâncat numai plăcinte. Apoi am văzut portretul unei femei, pe care am recunoscut-o imediat. Era aceeaşi femeie din fotografia de acasă de la Henry. În această imagine zâmbea şi stătea lângă altcineva. M-am încruntat ca să văd mai bine. Stătea lângă Bee.

Am auzit un zgomot în spatele meu şi m-am întors spre Evelyn. Nu o auzisem când intrase în cameră.

— Cine e femeia asta, Evelyn? am întrebat arătând spre fotografie. Am văzut-o într-o poză acasă la Henry. Bee nu vrea să-mi spună, dar trebuie să aflu.

Evelyn s-a aşezat, strângând ceva în pumn.

— A fost logodnica lui Henry odată, a spus ea.

— Și prietena ta?

— Da, mi-a spus ea. O prietenă tare dragă.

A oftat şi s-a apropiat de mine, iar pe chip i-am putut citi extenuarea, apropierea sfârşitului.

— Poftim, a spus ea întinzându-mi un plic care fusese împăturit cu grijă în două. Vreau să-i dai asta lui Bee.

— Acum?

— Nu, a spus ea. După ce mor.

— Sigur.

— Mulţumesc, Emily, a spus ea, strângându-mi din nou mâna. Eşti deosebită, să ştii. Toate astea, a spus ea făcând o pauză şi întinzând mâna spre strâmtoare, toate astea au fost menite să se întâmple. A fost menit să ajungi aici. Acesta e rolul tău, draga mea.

Am îmbrăţişat-o, întrebându-mă dacă nu cumva era pentru ultima dată.

*

— Și o să-l urmezi? m-a întrebat Rose când m-am întors la masă şi i-am spus despre cele două opţiuni pe care mi le prezenta scrisoarea lui Elliot: să ne întâlnim în seara aceea şi să începem o viaţă nouă împreună sau să-i spun adio pentru totdeauna.

Amândouă ştiam că miza era mult prea mare. Am strâns plicul cu putere, ca şi cum ar fi fost mâna lui. Îmi vedeam oasele albite, iar unghiile mi se înfigeau în palmă, de parcă, dacă aş fi dat drumul la scrisoare, i-aş fi dat drumul lui Elliot. Nu înduram să-l văd plecând. Nu din nou. Nu încă o dată.

— Nu ştiu, am răspuns, şi într-adevăr nu ştiam.

Cum urma să mă furişez afară din casă? Fetiţa nu adormea decât după ora opt şi cum aveam să-i explic lui Bobby că trebuia să plec? Magazinele nu erau deschise aşa târziu, deci nu puteam să mint şi să spun că rămăsesem fără ouă sau lapte. În plus, chiar dacă găseam o modalitate, ce urma să spun când ajungeam acolo, faţă în faţă cu Elliot? Ce aveam să fac? Asta mă speria cel mai rău. Ce Dumnezeu aveam să fac?

— Esther, a spus Rose pe un ton practic, vreau să ştii că te voi susţine orice vei alege.

Bobby a venit mai devreme, pe la cinci, şi mi-a făcut o surpriză oferindu-mi un buchet de narcise din piaţa Pike Place.

— M-am gândit că o să-ţi placă, mi-a spus el. Ştiu că

narcisele sunt florile tale preferate.

Nu i-am spus că greşea, că florile mele preferate erau lalelele. L-am îmbrăţişat şi i-am mulţumit pentru cadou.

— Pun pariu că ai uitat, a spus el, la cât eşti de ocupată cu copilul, dar eu n-am uitat.

L-am privit uimită. Nu era ziua mea sau Ziua Femeii.

— Ce să uit, Bobby?

— La mulţi ani! a exclamat el. De fapt, la mulţi ani cu o zi mai devreme. Am fost aşa de emoţionat că n-am mai putut să aştept. În seara asta mergem în oraş ca să sărbătorim cum se cuvine.

Din toate serile în care putea să-mi facă o surpriză, de ce trebuise s-o aleagă tocmai pe asta? Soarta nenorocită mă pălmuise cu o mână rece şi crudă.

— Și copilul? am întrebat eu, încercând să găsesc o portiţă de scăpare.

Fetiţa şi-a întins mânuţele spre lănţişorul meu, a strâns în mână steluţa de mare şi a gângurit. Am răsplătit-o cu un sărut pe obraz.

— M-am ocupat deja de asta, a spus el. O să vină mama să stea cu ea.

Nu se putuse nimeri mai prost. Elliot urma să mă aştepte în seara aceea, iar eu aveam să fiu cu Bobby.

Bobby m-a dus la Crow's Nest, un restaurant superb de pe o colină, cu vedere spre strâmtoare. Luasem de multe ori cina acolo cu Elliot, dar era prima dată când ieşeam cu Bobby. Bobby era mai auster. Pur şi simplu nu cheltuia bani pe mese în oraş. Am simţit că era foarte mândru atunci când mi-a deschis uşa mare a restaurantului.

— Esther a mea merită doar ce-i mai bun, a spus el când intram.

Ne-am ocupat locurile la ora şase, dar mâncarea n-a ajuns decât după şapte şi jumătate. Oricât de repede băteam din picior, oricât de puternic strângeam din dinţi, ori de câte ori mă uitam la ceas, seara trecea mult prea greu.

Bobby nu mi-a observat starea de spirit. Era prea

ocupat să-l întrebe pe chelner dacă raţa era gătită în sos de vin, dacă stridiile erau proaspete, dacă erau cartofi piure sau dacă salata se putea înlocui cu supă.

Băteam cu degetul în genunchi pe sub masă, încercând să-mi ascund frustrarea şi, cu coada ochiului, am văzut cum cineva se uita înspre mine. Aşa l-am observat la bar pe Billy, fostul meu prieten din liceu, cu un pahar de băutură în faţă şi cu o privire destul de tristă. Billy mă ceruse de nevastă chiar înainte de vacanţa de iarnă a primului an de facultate. Îmi dăduse un inel, iar eu acceptasem. De fapt, spusesem că „poate”. Îl iubisem pe Billy şi ne distraserăm foarte bine împreună, însă asta se întâmplase înainte ca Elliot să apară în viaţa mea. Frances spunea întotdeauna că Billy nu depăşise niciodată momentul, iar privirea din ochii lui îmi arăta că ea avea dreptate. Totuşi, nu mă urâse niciodată pentru hotărârea mea. În seara aceea am avut chiar senzaţia că-i părea rău pentru mine.

Mi-a făcut cu mâna de la bar, unde stătea împreună cu alt bărbat. Amândoi purtau costume. I-am făcut şi eu cu mâna.

— Cine e? a întrebat Bobby.

— Nu e decât Billy, am spus eu, arătând spre bar.

Bobby s-a întors să-i zâmbească şi el, dar gestul lui a avut un scop unic: să sublinieze faptul că îi aparţineam. Uneori aveam impresia că Bobby era mai degrabă îndrăgostit de ideea de a mă avea decât de mine însămi. Eu eram trofeul pe care-i plăcea să-l lustruiască, să-l expună şi să-l afişeze din când în când.

— Esther, a spus el cu voce joasă, după ce a sosit mâncarea şi după ce golise două pahare de bere, mă gândeam că poate, poate ar trebui să încercăm să avem alt copil.

Când am auzit cuvântul „copil” mi-am vărsat apa în poală.

— Ce părere ai, scumpo?

— Nu e cam devreme? am întrebat eu. Fetiţa nu are decât patru luni.

— Mai gândeşte-te, a spus el.

Am dat din cap.

Ne-am terminat cina, iar Bobby a sugerat să luăm şi desert.

— Am chef de baclavale de când mi-a adus Janice câteva la birou săptămâna trecută, a spus el.

— Ce-a căutat ea la biroul tău?

— Avea o programare la un etaj mai jos, a spus el, ştergându-şi câteva firimituri de pe buze. A trecut pe-acolo să mă salute.

A luat meniul şi şi-a aşezat mai bine ochelarii pe nas.

— Ai poftă de un desert, scumpo?

Nu, nu voiam decât să plec. M-am uitat la ceas: era aproape nouă şi jumătate. Elliot nu specificase o oră, dar era târziu, aproape prea târziu. Dacă voiam să-l văd, trebuia să fie destul de repede.

— Nu, am spus. Sunt chiar un pic obosită. Cred că ar trebui să ne retragem.

Bobby a plătit nota şi, înainte de a pleca, mi-am aruncat intenţionat poşeta sub masă. Acesta avea să fie alibiul meu.

Când am ajuns acasă, Bobby i-a mulţumit mamei lui şi a condus-o până la uşă, în timp ce eu m-am dus să văd ce făcea fetiţa. Dormea profund în leagănul ei. Am simţit trecerea chinuitoare a fiecărui minut, a fiecărei secunde. Apoi, Bobby s-a dezbrăcat şi s-a dus în pat, unde mă aştepta şi pe mine.

— La naiba, am spus eu. Mi-am uitat poşeta la restaurant.

— O, nu, a spus el, ridicându-se şi luând pantalonii pe care-i pusese pe scaun. Mă duc să ţi-o iau.

— Nu, nu, am spus eu. Trebuie să te trezeşti devreme ca să mergi la serviciu. Mă duc eu. În plus, am uitat să-i las ceva lui Frances şi o să trec pe la ea când mă întorc.

„Minunat”, m-am gândit, în timp ce inima îmi bătea nebuneşte. Mai făcusem rost de încă treizeci de minute.

— Dar, Esther, e tare târziu, a spus el. O femeie n-ar trebui să umble singură pe străzi la ora asta.

Bobby credea că rolul lui în viaţă era să mă protejeze şi că rolul meu în viaţă era să fiu protejată.

— Nu mi se va întâmpla nimic, am spus eu.

A căscat şi s-a dus la loc în pat.

— Bine, a spus el, dar să nu stai mult. Trezeşte-mă când ajungi acasă, ca să ştiu că eşti în regulă.

— Așa am să fac, am spus eu.

Dar ştiam că nu mă voi ţine de cuvânt. Aveam să fiu plecată mult prea multă vreme. Când am închis uşa casei, l-am auzit sforăind.

În seara aceea am condus Buickul repede, mult prea repede, am trecut pe lângă restaurant, pe lângă casa lui Frances şi apoi am apucat-o pe drumul cel lung care ducea la casa lui Elliot. M-am uitat de câteva ori în oglinda retrovizoare, ca să fiu sigură că nu mă urmărea nimeni.

Trecuse de ora unsprezece când am parcat pe strada din faţa curţii lui Elliot. Mi-am aranjat costumul de lână şi mi-am trecut degetele prin păr, certându-mă fiindcă nu-l periasem înainte de a-l pleca şi fiindcă nici măcar nu mă uitasem în oglindă. Poteca dinspre plajă era cufundată în întuneric, dar ţineam minte fiecare treaptă.

Luna plină lumina cerul şi plaja pe care o cunoşteam atât de bine, plaja unde făcuserăm dragoste pentru prima şi ultima oară. Am privit în jur, aşteptându-mă să-l văd aşezat pe un buştean sau întins pe o pătură, în nisip, aşa cum obişnuia să mă aştepte în urmă cu mulţi ani. Îmi întindea o bucată de sticlă găsită pe plajă sau vreo scoică frumoasă pentru colecţia mea, iar apoi ne aruncam unul în braţele celuilalt.

Dar Elliot nu era acolo. Ajunsesem prea târziu.

Luminile casei nu erau aprinse. Oare plecase deja? Inima mi-a stat în loc la acest gând. Niciodată nu ne sincronizaserăm, deci de ce mă aşteptasem la altceva în noaptea aceea? Totuşi, durerea mi-a străpuns inima ca un şoc electric. M-am întors la potecă şi aş fi luat-o la fugă spre maşină dacă nu m-ar fi oprit strălucirea petalelor de culoare mov-deschis de la picioarele mele. Am clătinat din cap. Violete de pădure? Nu le mai văzusem de când eram

mică, atunci când apăruseră în grădina bunicii mele. Acasă la Elliot nu le mai văzusem niciodată. Ce căutau acolo?

Multă lume de pe insulă, inclusiv eu, credea că aceste flori au puteri mistice, că puteau vindeca rănile sufletului şi ale trupului, că puteau reînnoda prietenii sau aduce noroc. Am îngenuncheat şi am mângâiat covorul apărat de frunzele de un verde palid.

M-am ridicat brusc când am auzit, plutind de departe, o melodie. Am recunoscut-o imediat, întrucât vocea lui Billie Holiday era inconfundabilă. Body *and Soul.* L-am căutat pe Elliot cu privirea, dar nu am putut zări decât o undiţă agăţată de balustrada terasei. Scena era exact aşa cum mi-o aminteam, ca o viziune cu timpul oprit în loc.

Apoi, din senin, i-am simţit braţele în jurul meu. Nu am fugit şi nu m-am eschivat. Îi cunoşteam atingerea, îi cunoşteam mirosul pielii, îi cunoşteam respiraţia, cunoşteam totul pe dinafară.

— Ai venit, mi-a şoptit el.

— Cum aş fi putut să nu vin? am răspuns eu, întorcându-mă spre el.

— Te-ai gândit la mine?

— În fiecare clipă a fiecărei zile, am spus, căzându-i complet în braţe.

Mă atrăgea ca un magnet. M-a sărutat cu acelaşi foc, cu aceeaşi patimă ca în urmă cu mulţi ani. Ştiam amândoi că dragostea dintre noi era încă acolo, la fel de puternică, la fel de adevărată. Dinspre copacii de lângă poteca ce ducea spre şosea s-a auzit un foşnet, dar nu m-am oprit să mă uit ce era sau să-mi fac griji. Nu în seara aceea, când Elliot mă luase de mână şi mă conducea în casă.

Am intrat în living. Am dat la o parte scaunul, măsuţa de cafea, şi m-a aşezat pe covorul de lângă şemineu.

În timp ce îmi descheia rochia, nu m-am gândit la Bobby, la bărbatul cu care ar fi trebuit să-mi petrec aniversarea nunţii sau la fetiţa care dormea în leagăn sau la minciuna pe care o spusesem pentru a fi acolo. Simţeam pe faţă căldura focului şi pe piele respiraţia lui Elliot. Doar

de asta aveam nevoie.

8 *Martie*

Am încercat să nu mă gândesc prea mult la vorbele lui Jack. Dar parcă spusese că azi avea să se întoarcă de la Seattle! M-am uitat de zeci de ori la ceas înainte de micul dejun. M-am gândit la felul în care o sărutase Elliot pe Esther. Şi eu voiam să fiu iubită cu aceeaşi pasiune, cu aceeaşi patimă pe care Elliot părea să o emane în mod natural, desăvârşit. Telefonul n-a sunat nici la ora unsprezece, nici la prânz.

De ce nu sună?

Pe la două am ieşit să mă plimb pe plajă, dar singurul sunet pe care l-a scos telefonul a fost atunci când am primit un mesaj de la Annabelle. Pe la cinci, Bee a început să-şi facă un cocktail şi m-a întrebat dacă voiam şi eu unul. Am lăsat telefonul deoparte şi i-am spus că voiam unul dublu.

După vreo oră, Bee s-a întors în *lanai,* pentru a face o nouă magie cu sticlele de lichior, dar de data asta nu mi-a mai oferit de băut.

— Îmbracă-te, draga mea, mi-a spus. Greg o să ajungă în curând.

Aproape că uitasem de planurile pe care le făcusem cu Greg. M-am dus repede în cameră să mă îmbrac şi am ales o rochie tricotată de culoare albastră, cu mâneci lungi şi cu un decolteu adânc. Îmi plăcea să îi simt pe piele textura moale.

Greg a ajuns la şapte, aşa cum promisese. Blugii curaţi şi cămaşa albă, bine călcată, îi dădeau un aer îngrijit. Pielea lui aurie aproape că strălucea.

— Bună, a spus el, în timp ce mă îndreptam spre maşină. Eşti pregătită pentru restaurantul chinezesc?

— Sună minunat, am spus eu. Mor de foame.

Am ajuns în oraş, am trecut de piaţă şi am parcat în zona în care mai multe restaurante şi cafenele împânzeau strada principală. Era o seară caldă, cel puţin după

standardele de la Bainbridge, şi câţiva oameni mâncau pe terasă.

Când am ajuns la restaurant, Greg i-a făcut un semn chelneriţei. Semăna cu o persoană pe care o cunoscusem în liceu: Mindy Almvig, care purta mereu cercei lungi şi părul făcut permanent.

— Am făcut o comandă acum vreo patruzeci şi cinci de minute.

— Da, a spus ea, mestecând gumă. E gata.

Locul mirosea delicios, a sos Sichuan şi a chifle proaspete. Greg a plătit, iar apoi a luat punga uriaşă. Ne-am urcat în maşină şi am observat un restaurant micuţ în apropiere. Clienţii stăteau afară, sub lămpi încălzite. Atunci l-am văzut pe *Jack.*

Era cu o femeie, asta mi-era foarte clar. De unde mă aflam nu îi puteam vedea faţa, doar *picioarele,* care erau aproape dezgolite de rochia scurtă, neagră, care i se mula pe coapse. Beau vin şi râdeau, iar atunci când Jack s-a întors spre direcţia maşinii noastre am lăsat în jos parasolarul şi m-am uitat în altă parte.

Cine e? De ce nu mi-a spus că iese cu altcineva? Poate era doar o prietenă. Dar dacă era o prietenă, de ce n-a spus nimic despre ea?

Greg a condus aproximativ doi kilometri înainte să parcheze pe o alee pietruită. Casa lui, o casă galbenă, în stil câmpenesc, cu un gard de scânduri albe, m-a şocat. Greg cu gard de scânduri?

— Am ajuns, a spus el.

— Sunt surprinsă, am spus eu.

— Surprinsă?

— Da. Vreau să spun, e atât de *drăguţă.* Nu mi-am închipuit niciodată că locuieşti într-o asemenea casă.

A zâmbit şi a scos cheile din contact. Pe sub mâneca cămăşii, am observat marginea unui tatuaj pe care nu i-l văzusem niciodată.

Interiorul casei era mult prea elaborat pentru ca Greg să-l fi realizat singur. Totul se asorta: pernuţele, canapeaua, covorul, culoarea pereţilor. Pe uşa din faţă era

prinsă o coroniţă. O *coroniţă.* Asta era opera unei femei. Şi ce bărbat şi-ar cumpăra de bunăvoie o canapea îmbrăcată în stofă verde?

La o analiză mai atentă însă, mi-am dat seama că, dacă totuşi existase vreo femeie în viaţa lui, ea dispăruse de ceva vreme. În chiuvetă zăcea un morman de vase. Blatul bufetului nu era curăţat, iar la piciorul scării se afla un coş cu rufe murdare.

— Asta e, a spus Greg, puţin jenat, ca şi cum prezenţa mea acolo l-ar fi făcut să-şi vadă locuinţa într-o lumină cu totul nouă.

Uşa de la baie era deschisă, aşa că am tras cu ochiul. Colacul de la toaletă era ridicat şi rola de hârtie igienică era pe podea, nu pe suport, acolo unde îi era locul. Mă aflam în casa unui burlac.

— Poftim, a spus Greg, punând două şervete, farfurii şi beţişoare pe măsuţa de cafea, lângă vinul pe care îl turnase în pahare. Cina e servită.

Nu prea semăna cu cina de acasă de la Jack, şervetele nu erau de pânză şi bucătăria nu era de mare clasă, dar era în stilul lui Greg şi, după scena din oraş, ajunsesem să-l apreciez pe Greg puţin mai mult ca înainte. Cel puţin era autentic.

— De cât timp locuieşti aici?

Voiam să-mi satisfac curiozitatea în ceea ce o privea pe femeia din viaţa lui. Sau din trecutul lui.

Greg a privit spre tavan, de parcă încerca să calculeze.

— De vreo nouă ani, a răspuns el.

— Ce mult! Ai locuit întotdeauna singur?

— Nu, timp de câţiva ani am locuit împreună cu cineva.

Nu mi-a spus dacă era bărbat sau femeie.

— Ai făcut o treabă tare bună cu locuinţa. E minunată.

Greg şi-a mai pus în farfurie nişte *chow mein.*

— Mă tot gândesc la cum am dat peste tine la piaţă zilele trecute, aşa din senin.

— Și eu, am răspuns, înghiţind o gură de *dim sum*. Sincer, erai ultima persoană pe care mă aşteptam s-o văd în dimineaţa aceea.

— Am sperat întotdeauna că ne vom revedea, a spus el, privindu-mă atent.

— Și eu. Aveam şi un ritual. Când dădeam de o Bocca della Verita, o întrebam: „Îl voi mai săruta vreodată pe Greg?” Şi ştii ceva? Niciodată n-a zis nu. Nici măcar o dată.

Greg m-a tachinat:

— Și în ce alte privinţe ai mai consultat oracolul?

Am râs şi am muşcat din altă chiflă, hotărându-mă să nu-i spun că, în ziua dinaintea divorţului meu, consultasem din nou Bocca de la Verita.

Am terminat de mâncat, iar Greg îmi tot umpluse paharul, aşa că pierdusem numărul paharelor pe care le băusem.

Afară era întuneric, dar lumina lunii m-a ajutat să văd un rond cu flori prin uşile mari de sticlă.

— Vreau să văd grădina, am spus eu. Putem să facem un tur?

— Sigur, a spus Greg. E colţişorul meu de rai.

Când m-am ridicat, m-am simţit puţin ameţită, iar Greg trebuie să-şi fi dat seama, fiindcă m-a ţinut de braţ atunci când am străbătut aleea pavată cu dale.

— Acolo sunt hortensiile, a spus el arătând spre colţul din stânga spate al grădinii. Şi aici e rondul de flori. Anul ăsta am pus crini, bujori şi dălii.

Dar nu mă uitam la rondul de flori. Exact sub geamul bucătăriei se afla un rând de lalele albe cu vârfuri roşii strălucitoare. Pur şi simplu sclipeau lângă casa de culoare galbenă, şi m-am apropiat ca să le văd mai bine. Sigur, nu le mai văzusem niciodată, dar le simţeam cunoscute. Erau identice cu cea pe care Elliot i-o dăruise lui Esther în jurnal.

— Lalelele astea, am spus eu puţin uimită, chiar sunt minunate.

— Nu-i aşa? a aprobat Greg.

— Tu le-ai plantat? l-am întrebat aproape acuzatoare, ca şi cum mă aşteptam ca la etaj să-l găsesc pe Elliot, cu mâinile legate şi cu un căluş în gură, ascuns într-un dulap.

— Aș vrea să-mi pot asuma meritele, a spus el. Dar erau aici când am cumpărat casa. S-au înmulţit în timp. Cred că sunt câteva zeci acum.

Mi-am amintit că jurnalul pe care-l citeam era probabil doar o poveste, nu realitatea. Totuşi, m-am întrebat dacă oare Esther şi Elliot păşiseră vreodată pe insula aceasta, poate chiar în locul acesta.

— De la cine ai cumpărat casa? l-am întrebat.

A făcut o pauză ca să se gândească.

— Nu-mi amintesc numele ei, a spus. Era o femeie în vârstă, ai cărei copii o duceau la un azil de bătrâni.

— Unde? Aici pe insulă?

— Nu, cred că în Seattle.

Am încuviinţat şi am privit din nou lalelele. Erau uluitoare.

— De ce mă întrebi? m-a interpelat Greg.

— Nu ştiu, am spus eu, aplecându-mă ca să iau o floare. Cred că-mi plac poveştile din trecut.

Greg m-a privit într-un fel care, odată, mă înnebunea.

— Aș vrea ca povestea noastră să fi avut un final diferit.

I-am simţit respiraţia pe piele, ademenitoare, atrăgătoare, dar am auzit din nou vocea aceea, vocea precauţiei.

— Hai să vedem ce surprize ne-au rezervat prăjiturelele cu răvaş, am spus eu, eliberându-mă de privirea lui.

— Nu, nu-mi plac prăjiturile cu răvaş.

— Hai, vino, am insistat eu, luându-l de mână.

După ce ne-am aşezat pe canapea, i-am dat o prăjitură lui Greg şi am ţinut una pentru mine.

— Deschide-o.

A rupt prăjitura în două şi a citit bucăţica de hârtie pe care o avea în mână

— „O să găseşti răspunsul la ceea ce cauţi”. Vezi?

Niciun sens. Ai putea interpreta asta într-un milion de feluri.

Mi-am rupt şi eu prăjitura şi m-am holbat la cuvintele pe care le citeam: „Vei găsi dragostea adevărată în prezent, privind spre trecut”.

— Ce spune prăjitura ta? a întrebat Greg.

— Nimic important, am spus eu. Ai dreptate. N-are niciun sens.

Am băgat cu grijă bucata de hârtie în buzunar. Greg s-a tras mai aproape de mine.

— Și dacă are sens? Dacă înseamnă ceva? Ceva în legătură cu noi?

Nu am schiţat nicio mişcare în timp ce mâinile lui îmi mângâiau faţa, apoi am închis ochii când degetele lui au coborât pe gâtul şi pe umerii mei, iar apoi au ajuns pe talie.

— Nu, am spus eu deschizând ochii şi îndepărtându-mă de el. Nu pot, Greg. Îmi pare tare rău.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat şi mi s-a părut că părea rănit.

— Nu ştiu, am răspuns eu dezorientată. Dar cred că inima mea e altundeva.

Nu i-am spus că acel *altundeva* însemna pur şi simplu *Jack.*

— Nu e nimic, a spus el, lăsând capul în jos.

— Cred că ar fi mai bine să plec, am spus eu stingheră, iar el s-a ridicat să-şi ia cheile.

Înainte să urc în maşină, am alergat în grădină şi am luat laleaua pe care o culesesem.

Greg m-a dus înapoi acasă la Bee şi înainte să ies din maşină mi-a spus:

— E norocos, oricine ar fi el.

— Cine e norocos?

— Tipul care o să rămână cu tine.

Capitolul 10

9 *Martie*

A doua zi dimineaţa am auzit telefonul din living sunând atât de insistent încât m-a trezit dintr-un vis deosebit de plăcut. De ce oare nu răspunde Bee? Când a sunat pentru a zecea oară m-am ridicat, buimacă şi m-am dus în living.

— Alo, am spus eu pe un ton care să-i arate apelantului cât de mult mă deranja un telefon la ora opt fără un sfert dimineaţa.

— Emily, sunt Jack.

M-am trezit brusc. Mi-am amintit că-i scrisesem numărul meu de mobil pe o bucăţică de hârtie în noaptea în care fusesem acasă la el. De ce sună pe fix atunci?

— Îmi pare rău că sun aşa devreme, a spus el. Am încercat să te sun pe mobil, dar intră direct căsuţa vocală. Oricum, dacă nu e prea devreme…

— Nu, m-am bâlbâit eu. Nu e prea devreme.

Vocea mea părea mult mai nerăbdătoare decât intenţionasem.

— Este bine, a continuat el, fiindcă mă întrebam dacă ai vrea să faci o plimbare pe plajă cu mine în dimineaţa asta.

— Acum?

— Da, a spus el. Trebuie să vezi ce se întâmplă pe mal chiar acum. Putem să ne vedem în zece minute?

Înaintând pe plajă, l-am văzut pe Jack în depărtare. De fapt, i-am zărit silueta. Ne-am făcut cu mâna şi ne-am apropiat.

— Bună dimineaţa! a strigat Jack de la punctul său de observaţie de pe mal, care era la vreo câţiva zeci de metri de mine.

— Bună! am răspuns eu.

Când în sfârşit ne-am întâlnit, mi-a arătat ceva cu degetul.

— Ceea ce vreau să-ţi arăt e după cotitură.

— Ce anume?

— O să vezi, a răspuns el zâmbind.

— Cum a fost la Seattle?

— A fost bine, a răspuns el. Scuze că n-am sunat mai devreme, a adăugat, fără să-mi dea vreo explicaţie.

Am mers pe plajă urmând curbura din jurul colinei. Jack s-a oprit o clipă, privind spre strâmtoare.

— Uite, a spus el încet.

— Unde? am întrebat eu.

Apoi am văzut un jet de apă ţâşnind în aer şi ceva enorm unduindu-se în ocean. Am zâmbit ca un copil care tocmai a primit un cadou surpriză.

— Ce a fost asta?

— O balenă ucigaşă, a răspuns Jack mândru.

Bee vorbise întotdeauna despre balenele ucigaşe, dar nu văzusem niciuna în came şi oase în toate verile petrecute pe insulă.

— Uită-te! a exclamat Jack.

Acum erau două, înotând aproape una de alta.

— Vin aici în fiecare an pe vremea asta, a spus el. Mereu mi-a plăcut să le observ. Stăteam aici, chiar aici, a spus el, arătând un bolovan enorm, îngropat în nisip, când eram mic şi mă uitam la balene.

Nu-mi puteam lua ochii de la apă.

— Sunt spectaculoase, am zis. Uită-te cum înoată, cu ce putere, cu ce hotărâre. Ştiu unde le poartă drumul, chiar dacă n-au o hartă. Apoi am făcut o pauză fiindcă-mi trecuse ceva prin minte. Jack?

— Da?

— Ai spus că stăteai aici când erai mic. Ai fost vreodată aici vara?

— Da, a răspuns el zâmbind uşor. În fiecare vară. Casa în care stau acum e vechea casă de vară a familiei mele.

— Deci de ce nu te-am întâlnit niciodată în toate verile acelea?

— Nu aveam voie s-o iau în partea aceea, a spus el făcând o pauză. Spre casa mătuşii tale.

Am râs.

— Nici eu n-aveam voie s-o iau încoace, am spus eu. Dar totuşi, aş fi putut să te văd măcar o dată.

Privirile ni s-au întâlnit.

— Nu-ţi aminteşti, nu-i aşa?

— Ce să-mi amintesc?

A clătinat din cap în joacă.

— Îmi pare rău, am spus eu, storcându-mi creierii şi dorindu-mi să-mi pot aminti ceva. Nu ţin minte.

— Aveai paisprezece ani şi erai foarte frumoasă. Câinele meu scăpase din lesă şi a alergat spre casa mătuşii tale. Stăteai pe un prosop de plajă împreună cu altă fată. Erai în costum de baie. Într-un costum de baie roz. Iar Max, câinele meu de pe vremea aceea, a venit direct la tine şi te-a lins pe faţă.

— Acela erai tu?

— Da.

— Nu te cred.

— Crede-mă.

— Dumnezeule! am exclamat. Ţin minte când m-a lins câinele pe faţă.

— Da, a spus el, nu-ţi făcuse prea mare plăcere.

— A, şi după aceea a fugit cu sandaua mea în gură, am spus eu, năpădită de amintiri.

— Interesant mod de a impresiona o fată, nu?

Mi-am înclinat capul într-o parte şi l-am privit cu atenţie.

— O, Doamne, îmi amintesc de *tine,* am spus eu. Erai foarte slab, nu-i aşa?

— Da.

— Purtai aparat dentar?

Jack a confirmat din cap.

— Tu erai?

— Da, în came şi oase.

Nu m-am putut abţine şi am râs.

— Ce? a întrebat Jack, prefăcându-se jignit. Vrei să spui că nu ţi s-a părut atrăgător un băiat înalt, slăbănog, cu aparat dentar şi acnee?

— Nu, am spus eu. Vreau să spun, nu e vorba de asta, pur şi simplu eşti atât de *diferit* acum.

— Nu, nu sunt deloc diferit. Sunt la fel. Doar că acneea a dispărut. Nici tu nu te-ai schimbat prea mult. Doar că eşti mult mai frumoasă decât mi-aş fi putut imagina că o să fii.

N-am ştiut ce să zic, aşa că doar am zâmbit. Zâmbetul a pornit din interior şi a rămas pe chipul meu pentru tot restul dimineţii.

— Mergem la mine? a întrebat el. Îţi pregătesc micul dejun.

— Mi-ar plăcea tare mult, am răspuns eu.

Fără să mă gândesc, l-am luat de mână, iar el şi-a împletit instantaneu degetele cu ale mele, de parcă mai făcusem asta de o sută de ori. Şi ce dacă fusese la o întâlnire în seara precedentă? Şi eu avusesem o întâlnire. Eram chit. Acum nu conta decât că eram împreună.

Am stat pe scaunul înalt din bucătăria lui Jack şi l-am privit măcinând boabele de cafea. Apoi a tăiat cinci portocale pe jumătate şi le-a pus în presa de citrice. A scos un castron şi a început să spargă ouăle. Eram uimită de dexteritatea lui în bucătărie. Era rapid, dar precis. M-am întrebat dacă Elliot îi pregătise vreodată lui Esther micul dejun.

— Sper că-ţi plac frigănelele, a spus el.

— Dacă-mi plac? Prea puţin spus. Le *ador.*

A râs şi a bătut în continuare ouăle.

— Deci mătuşa ta ţi-a spus câteva poveşti urâte despre familia mea?

— Nu. Nu vrea să-mi spună nimic. Tu ştii ceva?

— Nimeni nu ştie mai puţin ca mine despre scheletele din trecutul familiei. Nu ştiu decât că tatăl meu m-a avertizat de când eram mic că nu suntem bine-veniţi acasă la Bee Larson. Asta m-a speriat foarte rău în copilărie, îmi închipuiam că e vrăjitoarea din povestea cu Hansel şi Gretel. Şi eu, şi sora mea eram siguri că dacă intram la ea în curte avea să ne prindă şi să ne închidă în pivniţă.

Am chicotit.

— Credeam că e o casă bântuită, a adăugat Jack.

— Nu e greu de ajuns la concluzia asta, am spus eu, gândindu-mă la camerele de la etaj al casei bătrâneşti, care erau în majoritate încuiate, şi la podelele care scârţâiau. Câteodată şi *eu* cred că e bântuită.

Jack a dat din cap, a măsurat o linguriţă de scorţişoară şi a amestecat-o în ouă.

— Aș vrea să ştiu mai multe despre ce s-a întâmplat cu adevărat, a spus el. Ar fi trebuit să-l întreb pe bunicul.

— A, l-ai văzut?

— Da, a spus el. Locuieşte în Seattle. Chiar ieri am fost acolo. Mă duc la el cel puţin o dată pe lună şi petrecem câteva zile împreună.

— Poate data viitoare când îl vezi o să-l întrebi, i-am sugerat. Dumnezeu ştie că eu n-am sorţi de izbândă cu Bee.

— O să-l întreb.

Faptul că Jack amintise de bunicul lui m-a făcut să mă gândesc la bunicul meu. Îmi plăcea că, atunci când eram mică, mă lăsa să petrec ore întregi cu el în birou. Îl priveam cu adoraţie cum lucra la masa lui mare din lemn de stejar. El plătea facturile, iar eu, aşezată la o măsuţă improvizată din carton, mă prefăceam că băteam scrisori la maşină. Bunicul mă lăsa întotdeauna să ling plicurile înainte să le ducă la poştă.

Bunica Jane, pe de altă parte, murise repede şi brusc, din cauza unui atac de inimă, iar la înmormântare, când mama mă întrebase dacă vreau să vorbesc despre ea la ceremonie, îi spusesem că nu îmi plăcea să vorbesc în public. Dar adevărul era mult mai complicat. Privisem în jur când mă aflam lângă sicriul ei. Mama plângea. Danielle plângea. De ce eu nu simţeam nimic? De ce nu dădeam dovadă de tristeţea cuvenită decesului unei bunici?

— Ești norocos, i-am spus lui Jack.

— De ce?

— Fiindcă eşti apropiat de bunicul tău.

— O, ştiu asta, a spus el, cufundând feliile groase de

pâine în amestecul de ouă.

Am ascultat cu plăcere sfârâitul pâinii în tigaia cu unt fierbinte.

— Ţi-ar plăcea tare mult de el. Este o persoană deosebită. Poate îl vei întâlni vreodată. Ştiu că ar fi nebun după tine.

— De unde ştii asta? am zâmbit.

— Pur şi simplu ştiu.

Cafetiera a scos un bip, iar Jack mi-a turnat o cană.

— Lapte sau zahăr?

— Doar lapte, am spus eu, uitându-mă să văd dacă îşi turna şi lui, dar Jack a luat un pahar de suc de portocale.

Annabelle făcuse nişte cercetări neştiinţifice asupra cuplurilor şi a preferinţelor în materie de cafea. Potrivit constatărilor ei preliminare, dacă puteau fi numite constatări, oamenii cărora le place cafeaua făcută la fel au succes mai mare în căsnicie. Am sorbit din cafea şi m-am dus în living, unde Russ era ghemuit lângă şemineu. Era pufos şi moale, ca toţi câinii din rasa lui. M-am aplecat să-l mângâi şi am observat o bucăţică de hârtie verde în colţul gurii lui. În dreapta erau aruncate resturi din ceea ce părea a fi un dosar verde, ros. În jur mai erau şi câteva hârtii răvăşite.

— Russ, am spus eu, ce câine năzdrăvan. Pe ce-ai pus botul?

Câinele s-a rostogolit şi a căscat şi am văzut că sub el erau şi mai multe hârtii mototolite, probabil hârtii pe care intenţionase să le roadă. Am luat o pagină de pe care încă curgeau balele şi am tresărit. Cea mai mare parte a paginii era ilizibilă şi ştearsă, dar în partea de sus se puteau citi cuvintele *Departamentul de Poliţie din Seattle, Biroul pentru persoane dispărute.* Am lăsat-o jos, puţin mirată şi am luat alta, o copie xerox după o pagină a unui ziar de pe insulă. Mi-am dat seama că era veche şi, la fel, aproape indescifrabilă.

— Emily? a strigat Jack din bucătărie.

Am lăsat hârtia jos.

— Mm, sunt aici cu... cu Russ. Se pare că şi-a băgat

nasul unde nu trebuie.

Jack a apărut în prag cu o farfurie cu frigănele, pe care a pus-o rapid jos.

— Russ, du-te la tine! a strigat el.

— Lasă-mă să te ajut, i-am spus.

— *Nu!* a spus el, mai degrabă urlând. Vreau să spun, îmi pare rău, nu, nu trebuie să mă ajuţi. Mă descurc.

Am făcut un pas înapoi, întrebându-mă dacă văzusem ceva ce n-ar fi trebuit. Jack a băgat dosarul, împreună cu hârtiile mototolite şi pline de salivă, sub un teanc de reviste de pe măsuţa de cafea.

— Scuze, a spus el. Voiam ca micul dejun să fie perfect.

— Nu-i problemă. Câinii sunt câini.

L-am privit pe Jack cum aşeza frigănelele una peste cealaltă, iar apoi le-a presărat cu zahăr pudră.

— Poftim, a spus el, întinzându-mi o farfurie. Micul dejun e servit.

Tocmai pusesem mâna pe furculiţă când s-a auzit telefonul din bucătărie.

— Lasă să intre robotul, a spus el.

Am luat o înghiţitură şi aproape am leşinat de plăcere, dar atenţia mi-a fost atrasă de mesajul pe care îl înregistra robotul

— Jack, a început vocea. Sunt Lana. M-am bucurat că am luat cina cu tine aseară. Voiam să…

Jack a sărit de pe scaun şi a oprit robotul înainte ca ea să poată continua.

— Scuze, a spus el timid. Era… o clientă. Ne-am întâlnit aseară să discutăm despre un tablou.

Nu-mi plăcuse tonul vocii ei. Era prea personal, prea intim. Voiam să-i pun zeci de întrebări. Nu, de fapt sute de întrebări. În schimb, am zâmbit politicos şi mi-am continuat micul dejun. Nu mă îndoiam de faptul că femeia era o clientă, dar dacă nu era nimic mai mult, de ce era atât de secretos? Ce anume încerca să ascundă?

Chiar când s-a aşezat şi a luat o îmbucătură, telefonul a sunat din nou.

— Dumnezeule! a exclamat Jack.

L-am privit înţelegător, însă în realitate voiam să trag firul din perete pentru ca, oricine ar fi fost femeia aceea, să nu mai sune din nou.

— Scuze, a spus Jack, alergând din nou în bucătărie ca să răspundă la telefon. Alo? A făcut o scurtă pauză. O, nu. Sigur, a adăugat după un răstimp. E aici. O chem. Jack s-a întors în sufragerie şi mi-a făcut semn să vin la telefon. E mătuşa ta.

Inima aproape că mi-a sărit din piept când am luat receptorul.

— Emily? Vocea lui Bee părea confuză şi agitată.

— Da. Ce s-a întâmplat, Bee? E totul în regulă?

— Îmi pare rău că te deranjez, dar Henry era pe plajă în dimineaţa asta şi mi-a spus că te-a văzut că te duceai la Jack, aşa că…

Vocea îi tremura.

— Bee, ce s-a întâmplat?

— Evelyn, a spus ea, părând pierdută. A venit să ia micul dejun aici în dimineaţa asta. Şi… a leşinat. Am sunat la urgenţă. O duc la spital.

— Vin imediat, am spus eu fără să ezit.

— Nu, nu. Nu e timp. Plec chiar acum.

— Înţeleg. Du-te. Ajung şi eu.

Nu a trebuit s-o întreb dacă Evelyn mai avea puţin de trăit. Ştiam deja. Şi aveam senzaţia că şi Bee ştia, instinctiv, aşa cum ştiu gemenii, sufletele-pereche sau prietenii de-o viaţă. Am închis telefonul.

— Evelyn e la spital, am spus eu, clătinând din cap neîncrezătoare.

— Te duc eu, a spus Jack.

Am privit spre masă, unde farfuriile pline cu frigănele perfecte îşi pierduseră brusc farmecul.

— Lasă-le aşa, a spus el. Dacă mergem acum, ajungem în mai puţin de jumătate de oră.

Capitolul 11

Cel mai apropiat spital era la treizeci de minute, în Bremerton, un oraş mic dinspre vest. Am traversat un pod pentru a ajunge pe peninsulă şi am simţit instantaneu cum se disipa aura insulei, cum mă întorceam pe pământ dintr-o stratosferă ireală. Când am ajuns, eu şi Jack am alergat la informaţii şi am întrebat de numărul rezervei lui Evelyn.

Femeia cu păr alb din spatele biroului se mişca atât de încet încât voiam să sar peste tejghea, să-i umblu prin calculator şi să găsesc singură informaţia. Probabil că felul în care băteam cu darabana a făcut-o să-şi dea şi ea seama de asta.

— Da, am găsit. Etajul şase.

Când am ajuns la rezerva ei, Jack s-a oprit.

— Te aştept afară, a spus el.

— Nu, intră, am insistat eu.

Nu aveam de gând să-l fac să se simtă un intrus, de parcă era exilat. Aşa ceva nu avea să se mai întâmple. Orice reţineri avea Bee în legătură cu familia lui urmau să se încheie odată cu această generaţie.

— Nu, a spus el. E în regulă. Sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Nu am insistat şi am deschis uşa camerei. Bee stătea lângă Evelyn, ţinând-o de mână.

— Emily, a spus ea, nu mai avem mult timp.

— Termină, Bee, a spus Evelyn. M-am bucurat să aud că suflul vieţii încă era prezent în vocea ei. Nu te las să stai aşa, plângând ca un copil. Să-mi aducă cineva ceva ca lumea de îmbrăcat şi, pentru Dumnezeu, faceţi-mi şi mie un cocktail.

Înţelegeam de ce Bee o iubea aşa de mult. Şi eu o iubeam.

— Bună, Evelyn, am spus eu.

A zâmbit şi i-am putut citi epuizarea în priviri.

— Bună, draga mea, a răspuns ea. Îmi pare rău că ţi-am întrerupt o întâlnire excitantă.

— De fapt, l-am adus cu mine.

Bee m-a privit îngrijorată, ca şi cum ideea că Jack se afla în apropiere o consterna.

Evelyn a ignorat reacţia lui Bee.

— Te luminezi la faţă când vorbeşti despre el.

Nimeni nu-mi spusese că m-aş fi luminat la faţă în preajma lui Jack. Dimpotrivă. Lumea îmi spunea mereu că păream obosită, epuizată, atunci când ieşeam împreună undeva.

— De ajuns despre mine, am spus eu. Cum te simţi?

— Ca o babă cu cancer, a răspuns ea. Dar mi-ar face bine un martini.

Bee s-a ridicat ca şi cum ştia exact ce trebuia să facă.

— Atunci martini să fie, a spus ea, ridicându-se în picioare. Emily, rămâi aici cu Evelyn? Mă întorc imediat.

— Nu plec nicăieri, am asigurat-o.

Mi se părea foarte drăguţ că încerca să îndeplinească dorinţa prietenei aflate pe patul de moarte, dar nu eram sigură cum se va descurca. Se va duce până la un magazin cu băuturi alcoolice? Avea să cumpere un shaker? Şi mai era o problemă: cum avea să treacă de infirmiere cu tot arsenalul? După ce Bee a plecat, Evelyn s-a aplecat spre mine.

— Cum merge cititul? m-a întrebat ea.

Erau atâtea monitoare şi fire conectate la ea încât mi s-a părut ciudat să abordăm alt subiect decât boala, dar am avut senzaţia că nu voia asta.

— Sunt fascinată, am răspuns eu.

— Cât ai mai avansat?

— Destul de mult. Esther tocmai s-a dus să se întâlnească cu Elliot acasă la el.

Evelyn şi-a închis ochii, apoi i-a deschis din nou.

— Da, a aprobat bătrâna.

O infirmieră a intrat în cameră să verifice o perfuzie şi a schimbat-o.

— E timpul să mai punem morfină, i-a spus ea lui Evelyn.

Evelyn a ignorat-o şi m-a privit fix.

— Deci, ce crezi?

— Despre ce?

— Despre povestea de dragoste, draga mea.

— De unde ştii de povestea asta, Evelyn?

A făcut o pauză şi a zâmbit, apoi a privit spre tavan înainte ca pleoapele să-i cadă, greoaie.

— Mereu a fost o enigmă.

— Cine, Evelyn? am tresărit eu.

Respira încet şi cu dificultate, şi mi s-a părut că medicamentul intravenos îşi făcea efectul.

— Esther, a răspuns ea. O, cât o iubeam. Toţi o iubeam.

Evelyn părea extenuată, aşa că mi-am înăbuşit dorinţa de a-i mai adresa întrebări.

— O să faci dreptate, draga mea, ştiu că aşa va fi, a spus ea încet, aproape îngânând cuvintele. Tu-i vei face dreptate lui Esther şi ne vei face dreptate tuturor.

I-am luat încet mâna şi m-am apropiat puţin de ea, privindu-i pieptul ridicându-se şi coborând cu fiecare respiraţie întretăiată.

— Nu-ţi face griji, Evelyn, i-am spus. Nu trebuie să-ţi mai faci griji. Doar odihneşte-te.

Bee s-a întors după vreo treizeci de minute, epuizată şi ea, cu o pungă maro de hârtie în mână.

— Evelyn, martiniul tău. Ţi-l pregătesc acum.

— Sst, am făcut eu. Doarme.

I-am făcut loc lui Bee să stea lângă cea mai bună prietenă a ei, pentru a profita de ultimele clipe pe care le mai aveau de petrecut împreună. Jack era în sala de aşteptare de cel puţin o oră, iar când am ieşit să-l văd s-a ridicat imediat în picioare.

— A...

— Nu, am răspuns eu. Nu încă. Bee e cu ea acum. Dar nu mai are mult.

— Pot să fac ceva?

S-a apropiat de mine, iar ochii lui mi-au căutat chipul. Chiar acolo, în sala de aşteptare, m-a înconjurat cu braţele şi m-a ţinut strâns, mai strâns decât mă ţinuse cineva vreodată. Am privit pe fereastră, peste umărul lui,

iar panorama nu era una impresionantă: mult asfalt şi doar câteva păpădii care se iţeau curajoase pe ici, pe colo. Mi-a atras atenţia un cinematograf părăsit. Pe afiş scria E.T. Şi m-am întrebat dacă rămăsese aşa din anii ’80.

L-am privit fix pe Jack. El m-a tras mai aproape şi m-a sărutat. Chiar dacă totul mi se părea nedesluşit şi nelămurit la momentul respectiv, nu puteam nega faptul că totul părea, totodată, la locul lui.

Din păcate, Evelyn a murit la câteva ore după ce am plecat din cameră, dar nu înainte ca Bee să-i fi pregătit martiniul. În câteva minute amestecase gheaţa, ginul şi vermutul şi ornase paharul cu un număr impar de măsline, pentru noroc. Evelyn deschisese puţin ochii şi ciocnise pentru ultima dată cu prietena ei cea mai bună. Era o despărţire care li se potrivea de minune, iar când am ajuns acasă în seara aceea, Bee a pregătit încă un rând şi am închinat amândouă în amintirea lui Evelyn.

Am întrebat-o pe Bee dacă voia să rămân cu ea, dacă avea nevoie pe un umăr pe care să plângă, dar m-a refuzat, spunând că avea nevoie doar de somn. Şi eu voiam să dorm, însă îmi răsunau în minte cuvintele lui Evelyn. De unde o ştia pe Esther? Cum ajunsese jurnalul aici, în camera de oaspeţi a lui Bee? De ce credea Evelyn că rostul acestor pagini era să fie găsite… găsite de mine?

Capitolul 12

10 *martie*

A doua zi nu am vrut să cobor din pat, dar n-am putut nici să dorm, aşa că mi-am îndreptat atenţia către jurnal.

*

Bobby dormea când am ajuns acasă de la Elliot. Am ştiut asta de când am intrat pe uşa din faţă, pentru că l-am auzit sforăind, exact aşa cum îl lăsasem. M-am dezbrăcat şi am tras uşor de plapumă, centimetru cu centimetru,

rugându-mă să nu îl trezesc. Mult timp n-am putut să adorm gândindu-mă la ceea ce făcusem, la ceea ce aveam să fac în continuare, dar nu am ajuns la nicio concluzie. Apoi, Bobby s-a întors pe partea cealaltă şi m-a acoperit cu un braţ. Ştiam la ce se gândea atunci când a început să îmi sărute gâtul, dar m-am întors cu spatele şi m-am prefăcut că dorm.

A doua zi, după ce Bobby a plecat la serviciu, voiam s-o sun pe Frances şi să-i spun totul. Voiam tare mult să-i aud vocea şi să am parte de aprobarea ei. În schimb, am sunat-o pe Rose la Seattle.

— L-am văzut aseară, am spus eu.

— O, Esther, a spus ea, pe un ton nici critic, nici încurajator. Pur şi simplu tonul ei reflecta îngrijorarea, emoţia şi groaza pe care le simţeam şi eu în legătură cu deciziile care mă aşteptau. Şi ce-ai să faci?

— Nu ştiu.

A făcut o scurtă pauză.

— Ce-ţi spune inima?

— Inima mea e cu Elliot. Va fi mereu cu Elliot.

— Atunci ştii ce trebuie să faci, a spus ea.

Bobby s-a întors acasă în seara aceea, iar eu îi pregătisem mâncarea lui preferată: ruladă de came, cartofi fierţi şi fasole verde cu unt şi cimbru. În aparenţă, nimic nu se schimbase. Eram un cuplu fericit, care îşi sărbătorea aniversarea. Însă eu purtam pe umeri o mare povară: povara vinei. Fiecare privire, fiecare întrebare, fiecare atingere a lui Bobby îmi făceau inima să tresară.

— Ce s-a schimbat la tine? a întrebat el la cină.

— Nimic, am răspuns eu repede, îngrijorată că ar fi putut ghici.

— Pur şi simplu pari diferită, a continuat el. Mai frumoasă ca oricând. Îţi prieşte luna martie.

Simţeam că nu mai puteam îndura şi m-am hotărât să merg la un preot şi să mă spovedesc. Am îmbrăcat fetiţa în hainele de duminică şi ne-am dus la Biserica Sfânta Maria. Tocurile mele răsunau cu zgomot pe duşumeaua de lemn în timp ce mă îndreptam către confesional. Am intrat şi m-am

aşezat, legănând copilul în poală.

— Părinte, am spus eu, am păcătuit.

— Ce s-a întâmplat, copilă?

Presupun că se aştepta să spun ceva de genul „Am bârfit” sau „Am poftit la ceea ce are vecina mea”, sau ceva în general inofensiv. În schimb, am deschis gura şi am rostit ceva de neconceput.

— M-am culcat cu un bărbat care nu e soţul meu.

Nu m-a întâmpinat decât tăcere, o tăcere incomodă, aşa că am vorbit din nou.

— Părinte, îl iubesc pe Elliot Hartley, nu pe soţul meu, Bobby. Sunt o femeie demnă de dispreţ din cauza asta.

Am aşteptat un semn că preotul era acolo, că mă asculta. Voiam să-mi spună că eram iertată. Voiam să mă pună să fac o mie de mătănii. Voiam să-mi ia povara de pe umeri, fiindcă devenise prea grea pentru mine.

În schimb, şi-a dres vocea şi mi-a spus:

— Ai comis adulter, iar biserica nu aprobă un astfel de comportament. Îţi sugerez să te duci acasă, să te căieşti în faţa soţului tău şi să te rogi să te ierte. Dacă el te iartă, şi Dumnezeu te va ierta.

Nu sunt toate păcatele la fel în faţa lui Dumnezeu? Nu acesta e mesajul pe care-l auzisem la şcoala de duminică încă din copilărie? în schimb, m-am simţit o proscrisă incapabilă să mai ajungă vreodată în rai. M-am ridicat cu copilul în braţe şi am ieşit cu mare ruşine, cu o povară şi mai mare. Uşile mari de alamă s-au închis cu zgomot în urma mea.

În parcare am auzit vocea unei femei:

— Bună, Esther.

M-am întors şi am văzut că Janice se îndrepta spre mine, cu un rânjet ciudat pe faţă, însă am mers mai departe. Aşa a trecut o altă zi. Bobby s-a întors de la serviciu şi m-am gândit să-i mărturisesc totul, dar nu reuşeam să rostesc cuvintele vulgare pe care trebuia să le spun ca să mă explic. Indiferent cum aveam să mă exprim, adevărul era că mă dăruisem altui bărbat. Bobby era

mereu atât de luminos, atât de vesel, chiar dacă eu nu eram aşa. Era un bărbat prea bun. Nu puteam să-l distrug într-un asemenea fel. Nu aveam s-o fac.

A doua zi dimineaţă, după ce Bobby plecase la serviciu, am primit telefonul, telefonul care m-a făcut să pun sub semnul întrebării toate alegerile pe care le făcusem până la momentul respectiv, toate emoţiile pe care le simţisem.

— Doamna Littleton? a întrebat vocea feminină de la celălalt capăt al firului.

— Da, am răspuns eu.

— Vă sun de la spitalul Harrison Memorial. Soţul dumneavoastră este internat la noi.

Mi-a explicat că Bobby leşinase chiar înainte de a urca pe feribot în dimineaţa aceea, iar o ambulanţă îl dusese la spitalul din Bremerton. Când am auzit-o spunând cuvintele „atac de cord”, mi s-a frânt inima, de părere de rău, aşa cum se întâmplă când ştii că ai fost crud cu o persoană pe care ar fi trebuit s-o iubeşti. Bobby nu merita asta. Nu merita ceea ce îi făcusem şi m-am hotărât să-mi repar greşeala faţă de el.

Ce aveam să fac cu fetiţa? N-o puteam lua la spital, nu atunci, nu în circumstanţele acelea. Ca ultimă soluţie, am bătut la uşa lui Janice şi i-am lăsat ei copilul învelit în păturica roz. Nu-mi plăcea felul în care se uita Janice la ea şi aveam senzaţia că avea de gând să-mi ia copilul, să-mi ia casă, să-mi ia locul în patul lui Bobby dacă avea ocazia.

— Unde te duci? a întrebat ea, cu privirea ei obişnuită de dezaprobare.

— A apărut ceva foarte important, am răspuns. Este o urgenţă.

N-am îndrăznit să-i spun că era vorba de Bobby. Ar fi fost lângă el în doi timpi şi trei mişcări.

— Sigur, a spus ea. Când se întoarce Bobby acasă?

— Nu prea curând, am spus eu grăbindu-mă spre maşină. Mulţumesc că ai grijă de copil. Apreciez.

Când am ajuns la spital am lovit altă maşină din parcare, dar nu m-am oprit să văd dacă era grav. Nu mai

conta nimic. Bobby avea nevoie de mine.

— Îl caut pe Bobby Littleton, aproape că am ţipat la infirmiera de la recepţie.

Am fost îndrumată către etajul şase, unde Bobby se pregătea de operaţie şi am ajuns la salon exact la timp.

— O, Bobby! am strigat. De când m-au sunat nu mi-am putut veni în fire.

— Mi-au spus că o să trec peste asta, a zis el, făcându-mi cu ochiul.

M-am aplecat deasupra lui şi l-am strâns în braţe. Am stat aşa până ce asistentele m-au bătut pe umăr şi mi-au spus că sosise momentul. Nu voiam să-i dau drumul, iar în timp ce priveam cum îl duceau în sala de operaţie mă bântuia teama că eu provocasem toate astea.

Aşteptarea a fost un chin. Am mers în neştire. Cred că am făcut cel puţin cinci kilometri pe holuri. Din când în când mă uitam pe fereastră, la cinematograful de peste stradă, să văd ce film rula. Pe afiş era *Blue Skies,* cu Bing Crosby. Am văzut perechile, în majoritate de adolescenţi, mergând braţ la braţ şi mi-am dorit să fi fost şi eu acolo. Voiam să dau timpul înapoi şi să fac totul bine, fără regrete, fără durere. Am privit mai mult timp pe fereastră, observând cum cuplurile stăteau la coadă ca să intre la film.

Atunci l-am văzut pe Elliot.

Statura lui înaltă se distingea în mulţime, în orice mulţime. Şi nu era singur. Lângă el era Frances.

— Doamna Littleton, a spus infirmiera din prag.

— Da, am răspuns eu, întorcându-mă cu greu de la fereastră. Mă simţeam prinsă între două lumi. Este bine? Spuneţi-mi că e bine.

— Soţul dumneavoastră e un luptător, a zâmbit femeia. Operaţia a decurs foarte bine, dar recuperarea va fi grea. Va trebui supravegheat permanent.

Am dat din cap în semn că am înţeles.

— Apropo, a continuat infirmiera, avem nevoie de documentul dumneavoastră de identitate pentru externare.

Am dus mâna instinctiv spre braţ, pentru că acolo

ţineam mereu poşeta, dar nu am găsit-o. Apoi mi-am amintit că n-o mai luasem de la restaurant în seara în care mă dusesem să-l văd pe Elliot. Am avut senzaţia că totul se întâmplase în urmă cu multă vreme.

— Îmi pare rău, dar cred că am lăsat poşeta acasă, am minţit.

— Nu-i nimic, a răspuns infirmiera, zâmbind. Ne putem descurca şi fără el.

— Mulţumesc. Acum pot să-l văd?

— Da, a răspuns ea, dar încă e destul de ameţit. Să nu uitaţi asta.

Am urmat-o la Reanimare şi l-am găsit acolo, cu ochii închişi.

— Bună, Bobby, i-am spus, mângâindu-i mâna.

A deschis ochii şi mi-a zâmbit.

— Ţi-am spus că o să fiu bine, a zis el.

Spre deosebire de mine, Bobby îşi ţinea întotdeauna promisiunile.

*

Nici eu, nici Bee nu am coborât la micul dejun înainte de zece. Aerul era încărcat de tristeţe.

— Bună dimineaţa, a spus ea cu o voce slăbită.

Încă avea pe ea cămaşa de noapte şi halatul. N-o văzusem niciodată astfel, iar îmbrăcămintea o făcea să pară mult mai bătrână.

— Îţi aduc eu ziarul, am spus eu, ieşind pe terasa din faţă şi găsind *Seattle Times* acoperit de noroi, sub o tufă de trandafiri de lângă casă. Slavă Domnului că era învelit într-o pungă de plastic.

— Înmormântarea e poimâine, a zis Bee.

Nu s-a uitat la mine în timp ce vorbea, şi am avut impresia că poate rostise cuvintele cu voce tare doar ca să audă cum sunau, poate ca să se convingă că moartea lui Evelyn nu era doar un vis urât.

— Pot să ajut cu ceva? am întrebat.

Bee a clătinat din cap.

— Nu. Familia soţului ei se ocupă de tot.

Am pregătit omleta în timp ce Bee se uita la mare. M-am gândit la Joel în timp ce mă învârteam prin bucătărie şi la dimineaţa în care îmi spusese despre Stephanie. Spărsesem o farfurie, un detaliu pe care-l uitasem până acum. Făcea parte din setul de porţelan pe care-l primisem la nuntă, porţelan de Waterford, alb, cu o dungă argintie mare, atât de scump încât vânzătoarea de la Macy's tresărise atunci când adăugasem pe listă un set complet pentru douăsprezece persoane. Ceea ce fusese o comoară era acum pe podea, într-o sumedenie de bucăţele.

— Ciudat, i-am spus lui Bee, întorcând ouăle în tigaie cu o spatulă.

— Ce e ciudat, draga mea?

— Am spart o farfurie.

— Ai spart o farfurie?

— Da, acasă, când Joel mi-a spus că pleacă.

Bee privea în continuare pe fereastră, fără să se mişte.

— Și nu mi-a păsat. Acum, gândindu-mă la dimineaţa aceea, îmi pare mai rău de farfurie decât de Joel.

Colţurile gurii lui Bee s-au arcuit uşor, formând un zâmbet firav.

— Evoluţie.

Am zâmbit şi eu şi i-am întins lui Bee o farfurie.

— Ouă şi pâine prăjită.

— Mulţumesc, a spus ea, însă n-a mâncat în dimineaţa respectivă nici măcar o înghiţitură. Îmi pare rău, a adăugat, nu eşti tu de vină, doar că…

— Nu-ţi face griji, am răspuns. Ştiu.

— Mă întorc în cameră, trebuie să stau în pat.

Am încuviinţat în tăcere şi am simţit un nod în gât privind-o cum mergea pe hol, cu paşi înceţi.

M-am hotărât să mă îmbrac şi să fac ordine în casă. Nu e nimic mai deprimant decât un maldăr de farfurii nespălate sau un living plin de ziare. La unsprezece, casa strălucea de curăţenie. Când terminasem de lustruit bucătăria a sunat telefonul şi mi-am admirat puţin opera

înainte de a răspunde.

— Alo?

— Bună, Emily, sunt Jack.

— Bună, am spus eu, savurându-i vocea.

— Voiam doar să văd cum mai merg lucrurile. Cum se simte mătuşa ta?

— Rezistă, am răspuns eu.

— Și tu?

— Eu sunt bine.

— Mi-ar plăcea să te văd din nou, când crezi că ai puţin timp.

— Bee doarme acum. Poate vii pe la mine.

— Ești sigură?

— Da, am răspuns eu.

Jack a ajuns peste vreo jumătate de oră. Părea încântat de casă, dar era o încântare mai degrabă precaută.

— Este foarte frumos, a spus el, privind împrejur. N-am intrat niciodată. M-am întrebat totdeauna cum o fi înăuntru.

— Probabil că-ţi închipuiai monştri şi fantome, nu?

— Și spiriduşi, a răspuns el.

Am intrat în *lanai,* iar eu am închis uşa ca să n-o deranjăm pe Bee. Adevărul era, mai degrabă, că nu voiam să se sperie văzându-l pe Jack dacă ieşea din dormitor.

— Poate ar trebui să ne ascundem în dulap, a spus el, cu un zâmbet şiret.

— Poate ar trebui, am răspuns eu în timp ce ne aşezam pe o canapea mică, de unde puteam admira strâmtoarea.

Mi-a luat mâna, iar eu mi-am lăsat capul pe umărul lui. Am stat acolo o clipă, în tăcere, privind cum un prihor cu pieptul pufos, de culoare cafenie, culegea o rămurică din iarbă şi zbura în vârful unui copac din apropiere.

— Insula asta este un loc perfect pentru scris, nu-i aşa? a spus Jack.

— Cu siguranţă este un loc plin de poveşti, am aprobat eu cu încântare.

— Mă gândeam, a continuat el, că ai spus că îţi cauţi inspiraţia pentru următoarea carte… Te-ai gândit să scrii despre insula asta? Să îţi amplasezi povestea chiar în Bainbridge?

M-am ridicat şi l-am privit gânditoare. Iubea insula la fel de mult ca mine, tablourile lui o dovedeau. Însă era ceva mai adânc, ceva nespus, ceva ce a făcut ca vorbele lui să aibă o semnificaţie deosebită, aşa că l-am privit în ochi, încercând să desluşesc.

— Am o poveste în suflet, am spus, privind cum bătrânul cireş încerca semeţ să facă faţă vântului de nord.

Când eram mică obişnuiam să mă urc în el, să stau acolo ore întregi, mâncând cireşe şi închipuindu-mi poveşti despre alte fetiţe care stătuseră pe ramurile lui înaintea mea.

— Cred că mi-e teamă, am continuat eu.

— Teamă de ce anume? a întrebat Jack, întorcându-şi privirea de la fereastră.

— Teamă că n-o să pot relata povestea cu frumuseţea şi convingerea pe care o merită, am explicat. Prima mea carte… a fost altfel. Nu că n-am fost mândră de ea, fiindcă am fost, dar…

Jack m-a privit ca şi cum ştia exact ce încercam să-i spun.

— Nu era izvorâtă din suflet, nu-i aşa?

— Exact.

— Ai găsit aici ceea ce cauţi? a întrebat el din nou, fixând cu privirea păsările de afară.

M-am gândit la jurnalul din dormitor şi mi-am dat seama că poate nu găsisem ceea ce căutam, însă găsisem ceva mai bun, atât în paginile lui, cât şi în braţele lui Jack. L-am luat de mână.

— Cred că da, am spus eu încet.

— Nu vreau să pleci vreodată, a spus el, cu voce puternică şi sigură.

— Nici eu.

Am rămas aşa multă vreme, privind pe fereastră în timp ce valurile se spărgeau de mai.

Jack m-a invitat să luăm cina la o cafenea din oraş. Aş fi vrut, dar n-o puteam părăsi pe Bee. Nu în seara aceea. M-a înţeles.

— M-aș oferi să gătesc, i-am spus lui Bee după ce a ieşit din dormitor, dar mi-e teamă că n-am talent la aşa ceva.

— Prostii, a spus ea. Eu am învăţat să gătesc după şaizeci de ani. Lucrurile astea vin mai târziu.

Am încuviinţat din cap, mulţumită să aud că unele lucruri se îmbunătăţesc cu trecerea timpului.

— Ce zici dacă am comanda ceva? i-am sugerat. Pot să mă duc după mâncare în oraş.

— Ei bine, a spus ea, mie şi lui Evelyn ne plăcea bistroul acela mic de vizavi de piaţă. Puiul lor fript era mâncarea ei preferată.

— Perfect, am spus eu.

Eram fericită să văd că îşi recăpătase pofta de mâncare şi eram chiar şi mai fericită să o pot ajuta.

Pe drumul spre oraş am ţinut geamul deschis, astfel încât să mă pot bucura de insulă, de coroanele verzi ale copacilor şi de aerul umed şi aspru care mirosea a apă de mare şi a brazi. Am parcat în faţa bistroului şi am intrat.

Era un loc drăguţ, cu pereţi verzi ca smaraldul şi mobilier din mahon. Fiecare masă părea îmbietoare, ca şi cum aici puteai comanda o sticlă de vin şi o puteai savura încet, până la ora închiderii. M-am întrebat dacă Esther cinase vreodată acolo.

— Aș vrea să comand ceva la pachet, i-am spus chelneriţei.

Mi-a întins un meniu şi am ales rapid.

— Durează treizeci de minute, a spus ea.

— E în regulă, am răspuns eu.

Am ieşit, am traversat strada şi m-am aşezat pe o băncuţă, cu faţa spre apă. Din acest loc se vedea cum soseau feriboturile, iar în depărtare se vedea orizontul din Seattle. M-a izbit un aer de familiaritate atunci când m-am aşezat şi, după câteva clipe, mi-am dat seama că mai stătusem aici înainte, cu Greg. În ultima vară, când aveam

şaisprezece ani, mă dusese la un restaurant mexican, după care am trecut strada şi am stat chiar acolo. Era întuneric, aveam intimitate şi ne-am sărutat parcă pentru o veşnicie înainte să mă ducă înapoi la Bee. Mama m-a certat că ajunsesem cu zece minute mai târziu, dar Bee a zâmbit şi m-a întrebat dacă mă simţisem bine. Mă simţisem foarte bine.

După treizeci de minute am intrat în bistrou ca să ridic comanda.

— Poftiţi, a spus chelneriţa, întinzându-mi o pungă mare de hârtie.

Avea pe deget un inel de logodnă cu diamant, nou şi strălucitor. Mi-am amintit de inelul meu, de fapt de inelul bunicii lui Joel, pe care i l-am aruncat în faţă la o săptămână după ce-mi spusese de aventură, când venise acasă să-şi ia o parte din lucruri. În clipa aceea mi-a trecut prin cap că poate inelul era încă acolo, pe podeaua de lemn, sub măsuţa de toaletă din dormitor. Nu ştiam şi nici nu-mi păsa.

— Mulţumesc, am spus, băgând mâna în buzunar.

— A sunat Jack cât erai plecată, a spus Bee când am ajuns, fără vreun ton de aprobare sau dezaprobare.

Am zâmbit şi am servit cina pentru amândouă. Am mâncat în tăcere, ascultând trosnetul lemnelor din şemineu.

— Mă duc în pat, a spus Bee puţin înainte de ora nouă.

— Bine, am răspuns eu.

S-a dus înapoi în dormitor şi am închis uşa, după care am ridicat telefonul.

— Bună, i-am spus lui Jack.

— Vii pe la mine?

— Da, am răspuns eu.

Am luat o bucată de hârtie şi am mâzgălit repede un bilet pentru Bee:

Mă duc până la Jack. Mă întorc târziu.
Cu drag.

Em

L-am văzut de pe plajă, în pragul terasei din faţă, îmbrăcat într-un tricou alb şi blugi.

— Mulţumesc că ai venit, mi-a spus zâmbind, în timp ce eu urcam treptele.

Mă simţeam intimidată, şi cred că şi el.

Am intrat, şi el m-a ajutat să-mi dau jos haina. În timp ce se lupta cu nasturii, am simţit cum respiraţia i se accelera. Atingerea lui îmi dădea fiori.

M-a condus în living, unde ne aşteptau două pahare de vin pe măsuţa de cafea. M-am aşezat pe canapea, iar el şi-a făcut loc lângă mine.

— Emily, a spus el, trecându-şi degetele încet, hipnotic, prin părul meu. Vreau să-ţi spun ceva.

— Ce? am spus eu îndreptându-mă.

Jack a privit în jur, ca şi cum avea nevoie de o clipă pentru a se reculege.

— Acum patru ani, a început el, eram căsătorit. O chema Allison.

L-am căutat privirea.

— A murit cu trei zile înainte de Crăciun. Un accident de maşină. Trecea pe lângă piaţă şi m-a sunat de pe drum, de pe telefonul mobil. M-a întrebat dacă aveam nevoie de ceva. Am spus că nu. Multă vreme am fost chinuit de gândul că, dacă i-aş fi cerut să ia nişte mere, pâine, o sticlă de vin, orice, ar mai fi întârziat câteva clipe. Că ar fi fost salvată.

— Oh, Jack, îmi pare atât de rău.

Şi-a pus degetul pe buzele mele.

— Nu trebuie să spui nimic. M-am împăcat cu gândul. Doar m-am gândit că ar trebui să ştii. Este parte din fiinţa mea.

Inima mi s-a strâns. E pregătit să iubească din nou?

Am privit spre şemineu, unde se afla fotografia femeii.

— Ea e?

— În ziua aceea, la Henry, a spus el, dând din cap în

semn de aprobare, am simţit ceva, ceva ce n-am mai simţit de când...

— Și eu, am răspuns, strângându-i mâna.

11 martie

M-am trezit a doua zi cu senzaţia inconfundabilă că eram urmărită cu privirea. M-am ridicat şi am văzut că lângă mine era Jack.

— Bună dimineaţa, a spus el.

Am privit în jur şi mi-am dat seama că eram la el acasă. Probabil adormisem pe umărul lui.

— Aș putea să te privesc dormind o eternitate, a zis el.

M-am frecat la ochi, l-am sărutat uşor şi am căutat cu disperare un ceas.

— Cât e ceasul?

— Șapte şi jumătate, a spus el.

M-am gândit la Bee şi mi-am dat seama că nu mai puteam rămâne. Cu siguranţă îşi făcea griji. Jack şi-a luat haina, iar eu am găsit-o pe a mea.

— Te conduc acasă, a spus el, luându-mă de mână.

— Nu vreau să plec, am spus trăgându-l spre mine.

— Atunci rămâi, a râs el.

Pentru prima dată în multă vreme, simţeam că-mi explodează inima. Într-un fel minunat.

Peste o oră m-am strecurat încet în casa lui Bee. Uşa dormitorului ei era încă închisă, iar biletul pe care i-l lăsasem era încă pe masă, aşa că l-am băgat în buzunar. Am mai încropit câteva paragrafe pe laptop, dar erau cel mult mediocre. Aşa că atunci când mi-am pierdut cheful de scris am început să citesc.

*

Bobby nu voia să fie o povară, dar era. Zi după zi, îi dădeam să mănânce cu lingura, îi făceam baie, îl ajutam şi să se ducă la toaletă. Într-o dimineaţă, nu m-a putut trezi

suficient de rapid ca să-l duc la baie. Totul s-a întâmplat atât de repede.

— Îmi pare aşa de rău, a spus el, aproape plângând de ruşine.

— Nu-i nimic. Hai la baie să te curăţăm, apoi schimb cearşafurile.

Era pedeapsa mea, m-am gândit, era preţul pe care trebuia să-l plătesc pentru alegerile pe care le făcusem. Ştiam că meritam fiecare clipă, fiecare clipă de chin.

Încă nu-i spusesem lui Bobby şi mă hotărâsem să duc taina cu mine în mormânt. Oricât i-ar fi aparţinut inima mea lui Elliot, dragostea noastră era pentru alte vremuri, pentru altă viaţă.

În dimineaţa aceea am auzit la radio cântecul Verei Lynn, *We'll Meet Again,* iar cuvintele mă obsedau. Eram sigură că ne vom întâlni din nou, că ne vom iubi din nou, dar când? Peste luni de zile? Peste ani de zile?

Când am auzit bătând la uşă într-o după-amiază, la câteva zile după ce Bobby ieşise din spital, Elliot era ultima persoană pe care o aşteptam. Era acolo, în pragul uşii, în pragul casei unde locuiam cu Bobby. Oricât de mult visasem să-l văd, am avut o senzaţie bizară atunci când l-am văzut acolo. Simţeam că prezenţa lui era o greşeală. M-am cutremurat când l-am văzut atât de nelalocul lui: neras, palid, cu ochi nervoşi.

— Am aflat de Bobby, a spus el. Îmi pare rău.

— Cum poţi spune asta? am întrebat eu, privind în jur ca să văd dacă nu ne urmărea vreun vecin. După ce ai făcut? După ce *am* făcut? am adăugat în şoaptă.

M-au copleşit brusc emoţiile. Furia. Tristeţea. Regretele. Nu avea sens să-l învinuiesc pe Elliot pentru accidentul lui Bobby, dar o făceam. Elliot nu ridica privirea din pământ.

— De ce-ai venit? am şoptit, regretând ceea ce spusesem şi dorindu-mi, pentru o clipă, să-l ţin în braţe.

— Trebuia să te văd, a spus el. A trecut mult timp.

— Elliot, nu poţi să apari aici pe nepusă masă.

Părea slab, mai slab decât fusese vreodată, şi obosit.

Ridurile i se întindeau din colţurile ochilor până în partea de sus a obrajilor.

— Esther, crezi că e uşor pentru mine?

Nu mă gândisem la asta. Crezusem întotdeauna că el era cel liber, în timp ce eu mă chinuiam. Am tresărit atunci când am auzit vocea lui Bobby dinăuntru:

— Emily, e poştaşul? Poţi să-i dai scrisorile pe care le am aici, lângă pat?

— E doar un… un vecin. Vin imediat. Elliot, trebuie să plec, am spus repede, întorcându-mă din nou spre uşă.

— Dar când o să te văd din nou? a întrebat el cu disperare.

— Nu ştiu dacă ar trebui să ne mai vedem vreodată, am spus eu.

Era cel mai greu lucru pe care trebuise să-l rostesc vreodată, dar şi mai greu a fost când mi-am dat seama ce efecte avuseseră acele cuvinte asupra lui. Îi sfâşiaseră inima ca un cuţit.

— Nu poţi să faci asta, Esther, a spus el. Vino cu mine. Putem începe o viaţă nouă împreună. Poţi să iei fetiţa. O s-o iubesc ca şi cum ar fi a mea. Spune-mi că o să vii cu mine. Trebuie să vii cu mine.

Am auzit cum Janice a deschis uşa, iar când mi-am aruncat privirea spre veranda ei, mi-am dat seama că scosese capul, ca să vadă scena dintre mine şi Elliot.

— Nu, am spus eu ştergându-mi o lacrimă şi scuturând din cap. Nu pot, Elliot.

A făcut un pas în spate şi m-a privit cu o intensitate subită, ca şi cum încerca să-mi memoreze chipul pentru ultima dată. Nu-mi păsa că Janice se uita la noi. L-am urmărit cu privirea până ce nu l-am mai văzut. Nu mă puteam pleca de la uşă.

Au trecut zile, apoi săptămâni întregi. Bobby încă se simţea rău, iar eu aveam în continuare grijă de el. Însă într-o dimineaţă când m-am trezit mă simţeam şi eu rău.

Aveam frisoane şi greţuri şi am fugit în baie. Am petrecut următoarele zile în pat, iar a treia zi Bobby m-a îndemnat să mă duc la medic.

După o consultaţie şi câteva analize, doctorul Larimere s-a întors zâmbind.

— Doamnă Littleton, a spus el, se pare că e doar epidemia de gripă.

— Bun, deci nu e nimic grav, nu?

— Nu, doamnă, a spus el. Dar mai e ceva, a adăugat, luând o pagină din dosarul meu. Tocmai am primit rezultatele astea de la laborator. Am plăcerea să vă anunţ că aşteptaţi un copil.

— Ce? am spus. Nu-mi trecuse prin cap că aş putea fi însărcinată. Nu se poate, am spus eu uluită.

— Ba se poate, a spus medicul.

— Cât de avansată e sarcina?

— Încă e foarte mică, a răspuns el, încă zâmbind. Dar totuşi, acolo e un copil. Ar trebui să-i daţi vestea bună soţului dumneavoastră. Pentru un om în starea lui va fi ca o gură de aer proaspăt.

Am rămas buimacă, privind în gol.

— Doamnă Littleton, a spus medicul într-un final. S-a întâmplat ceva?

— Nimic, e totul în regulă, am spus eu, schiţând un zâmbet forţat şi îndreptându-mă spre uşă.

Dar nu era în regulă. Nimic nu avea să fie în regulă de acum înainte din cauza unui fapt simplu: copilul nu era al lui Bobby, nu avea cum să fie. Era al lui Elliot.

Capitolul 13

12 martie

M-am hotărât s-o sun pe Annabelle înainte ca eu şi Bee să mergem la înmormântarea lui Evelyn. Se întâmplaseră atât de multe încât uitasem complet de ceea ce lăsasem în urmă la New York, inclusiv de Annabelle.

— Annabelle?

— Bună, Em!

— Mi-e dor de tine, am spus eu. Îmi pare rău că nu te-am sunat. S-au întâmplat foarte multe aici.

— Ești bine?

— Să zicem. Dar, mai întâi, ce mai faci tu?

— Bine, a spus ea simplu, după care a lansat bomba. Este oficial. O să-mi recunosc în sfârşit natura romantică narcisistă şi o s-o declar: mă îndrăgostesc din nou de Evan.

— Serios, Annabelle?

— Da, a spus ea. Am ieşit în oraş şi am vorbit, şi cred că ne întoarcem de unde am plecat.

— Mă bucur să aud asta, i-am spus. Annabelle merita să găsească dragostea mai mult decât orice persoană pe care o cunoşteam, poate chiar mai mult ca mine. Şi cum rămâne cu jazzul?

Annabelle a râs.

— Încă lucrez la asta.

I-am dat raportul despre Greg, Jack şi Evelyn. A părut foarte întristată când a auzit de moartea lui Evelyn, dar Annabelle plângea şi la reclamele la şerveţele.

Bee mi-a făcut semn spre ceas. Trebuia să plecăm. Ea era una dintre persoanele care purtau coşciugul şi nu voia să întârziem. Asta însemna să ajungem cu o oră mai devreme în caz că era prea multă aglomeraţie, dar pe insula Bainbridge nu era niciodată aşa ceva.

— Îmi pare rău, Annie, trebuie să închid, am spus eu. Plecăm la înmormântare.

— Nu-ţi face griji, a spus ea. Sună-mă când poţi.

Înmormântarea avea loc la Biserica Sfânta Maria, şi mi-am amintit de spovedania lui Esther. Sfânta Maria era mai degrabă o catedrală, nu o biserică. Avea ornamente pompoase, finisaje aurite şi heruvimi zugrăviţi pe tavan. Pe insulă se învârteau o grămadă de bani şi asta era uşor de observat.

Bee mi-a spus să o iau înainte şi să mă aşez, că ea avea să vină lângă mine mai târziu, după ce duceau coşciugul lui Evelyn în partea din faţă a bisericii. Am văzut că avea ochii în lacrimi în timp ce privea împrejur, dar privirea i s-a oprit în loc atunci când l-a văzut pe Jack ajutând un bărbat în vârstă să intre în biserică.

I-am făcut cu mâna, dar Bee s-a uitat repede în altă

parte şi şi-a ocupat locul.

Evelyn alesese să fie înmormântată într-un cimitir mic dintr-un colţ liniştit al insulei, iar când am ajuns acolo am înţeles de ce. Locul nu semăna a cimitir. Era mai degrabă un soi de parc, un parc în care ai vrea să te întorci, poate cu o pătură pentru picnic şi cu o carte bună sau cu iubitul şi o sticlă de vin. Panorama era completată de o frântură din orizontul oraşului Seattle, inclusiv de imaginea îndepărtată a faimoasei clădiri Space Needle.

La slujbă au participat cel puţin două sute de oameni, dar numai câţiva prieteni apropiaţi şi rude au venit la înmormântare, cu trandafiri şi batiste în mâini. Şi Henry era acolo, şi familia soţului lui Evelyn, şi câţiva nepoţi şi nepoate.

Preotul a spus câteva cuvinte, apoi groparii au coborât încet sicriul în mormânt. Toată lumea s-a strâns în jur pentru a arunca trandafiri pe capacul sicriului şi a-şi lua rămas-bun. Atunci l-am remarcat pe Jack, în depărtare.

Nu se apropiase de mormântul lui Evelyn împreună cu noi. Era la câţiva zeci de metri, împreună cu bărbatul pe care-l însoţise la biserică. Bunicul lui? Nu-i puteam desluşi prea bine chipul ca să văd dacă semănau. Am văzut că bărbatul i-a dat ceva lui Jack. Am încercat să-mi dau seama despre ce era vorba şi nu am putut vedea decât o cutiuţă neagră, pe care Jack a băgat-o în buzunar. Jack a privit spre mine şi eu m-am întors rapid spre mormântul lui Evelyn. Atunci mi-am dat seama că Bee nu era lângă mine, unde ştiam că se afla în urmă cu câteva clipe, îngrijorată, am plecat în vârful picioarelor şi am găsit-o în maşină, ghemuită în scaunul din dreapta.

— Bee? am spus încet, bătând în geam.

A lăsat geamul jos. Pe obraji îi curgeau lacrimi.

— Îmi pare rău, draga mea, a spus ea. Pur şi simplu nu pot. Nu pot.

— Știu, am spus eu. Nu trebuie să fii curajoasă. Evelyn ar fi vrut doar să fii tu. Am scos din buzunar plicul pe care Evelyn mă rugase să i-l dau lui Bee. Uite, am spus. E de la Evelyn.

Ochii lui Bee s-au aprins pentru o clipă şi a strâns scrisoarea la piept. Ştiam că n-avea să o deschidă decât când era singură.

— Dă-mi cheile, i-am spus. Conduc eu.

Bee s-a lăsat pe spătar, iar eu am scos maşina din parcare, după care am făcut la dreapta pe drumul principal care lega partea de nord a insulei de cea de sud. Erau puţine maşini pe drum, în deplin acord cu singurătatea acelei zile. Apoi am auzit din spate o sirenă de poliţie. Am încetinit şi am tras pe dreapta în timp ce maşinile de poliţie, urmate de o ambulanţă, se îndreptau spre parcul Fay.

— Mă întreb ce s-a întâmplat, am spus întorcându-mă spre Bee.

Nu-mi aminteam să fi văzut vreodată o ambulanţă sau o maşină de poliţie pe insulă. Bee a privit pe geam fără să scoată o vorbă. Am pornit din nou, însă un poliţist ne-a făcut semn să oprim, iar eu am coborât geamul.

— Ne scuzaţi, doamnă, a spus el. Redirecţionăm traficul pe Day Road. Întoarceţi şi faceţi prima la dreapta. Aici are loc o anchetă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— O sinucidere, a spus el. O tânără. Nu cred să fi avut mai mult de douăzeci de ani. S-a aruncat de pe colina din parc.

— Cât de trist, am oftat eu înainte să întorc.

Am parcurs câţiva kilometri în tăcere. Mă întrebam de ce îşi luase viaţa femeia aceea. De cine fugea şi pe cine lăsase în urmă? Când am ajuns în sfârşit pe Hidden Cove, Bee s-a foit în scaun.

— Întotdeauna femeile tinere, a spus ea cu vocea îndepărtată şi cu privirea aţintită pe fereastră.

În după-amiaza aceea ne-am plimbat pe plajă, am ascultat muzică, ne-am uitat la fotografii vechi cu Evelyn. Era o zi de amintiri şi, pentru mine, o zi de citit. A doua zi dimineaţă, aveam să fim pregătite să înfruntăm din nou lumea, fiecare în felul ei. Mă întrebam dacă şi Esther era pregătită.

*

— Ai nevoie de o pauză, mi-a spus Bobby într-o zi. Ai avut grijă de mine ca o martiră săptămânile astea. De ce nu le suni pe Frances şi pe Rose ca să luaţi masa sau să mergeţi la cumpărături în Seattle? O chem pe mama să stea cu fata.

Era o ofertă foarte generoasă, pe care am acceptat-o cu bucurie. Am sunat-o pe Rose.

— Bună, i-am spus. Ce faci mai încolo?

— Nimic, a răspuns ea. Vrei să vin cu următorul feribot?

— Aș vrea foarte mult. Bobby a spus că pot să am o zi de relaxare. Mă gândeam să luăm masa. Pe strada principalii e târg.

— Nu putem să ratăm târgul, a spus Rose. O sun pe Frances şi o invit şi pe ea.

— Nu ştiu, am spus eu, şovăind. N-am mai vorbit cu ea de ceva vreme.

— Ei bine, poate acum e timpul s-o faceţi. O sun. O să treceţi voi şi peste asta.

Speram să aibă dreptate.

M-am bucurat că Rose a venit prima la restaurant. Nu cred că aş fi suportat să stau singură cu Frances. Încă nu vorbisem cu nimeni despre sarcină, însă avea să se vadă destul de curând. Frances a intrat şi s-a aşezat la masă.

— Bună, ne-a salutat ea cu răceală. Îmi pare rău pentru Bobby, a adăugat întorcându-se spre mine.

— Mulţumesc, am spus eu. Nu eram în stare să mai spun altceva.

— Uite, a spus Rose, întrerupând tăcerea şi arătându-ne un grup de şcolăriţe vopsite pe faţă, care se ţineau de braţ şi mâncau alune prăjite dintr-o pungă de hârtie. Târgul! Hai să ne distrăm! Ca în tinereţe!

Târgul sosea în oraş în fiecare an, de obicei în aprilie, când frigul deja trecea, însă anul acesta venise devreme şi

ne luase pe toţi prin surprindere. De când eram mici, aveam propriile noastre tradiţii legate de târg, mâneam vată pe băţ, ne dădeam în tiribombă şi mergeam la ghicitoare. Anul acela am renunţat la tiribombă şi la vata pe băţ şi ne-am îndreptat fix spre cortul ghicitoarei.

Înainte însă, ne-a oprit ceva sau mai degrabă cineva.

— Esther, m-a strigat o voce de bărbat din mulţimea din spatele nostru.

M-am întors. Era Billy.

— A, bună, am spus eu.

— Bună, a spus şi el, privindu-mă îndelung. Poşeta ta, a spus el întinzându-mi-o. Ai lăsat-o la restaurant acum ceva timp. Speram să dau de tine ca să ţi-o pot înapoia.

Părea rănit, dar nu eram sigură de ce.

— Mulţumesc, Billy, am spus eu, pe un ton spăsit.

Ieşisem cu el în urmă cu ani de zile, dar de fiecare dată când îl vedeam îmi aduceam aminte că Frances spusese că simpla mea vedere îi frângea inima.

— Esther, vii? m-a strigat Rose.

Ea şi Frances aşteptau în faţa cortului ghicitoarei. Am dat din cap şi mi-am luat rămas-bun de la Billy. Apoi am intrat în cortul pavoazat cu covoare exotice şi de noi s-a apropiat o femeie de vreo cincizeci de ani, cu părul negru şi pielea măslinie. Nu am recunoscut-o din anii precedenţi.

— Ce doriţi? a întrebat ea, cu accent străin.

— Vrem să ne ghiciţi norocul, am spus eu.

Ne-a invitat cu o mişcare din cap să intrăm după un paravan făcut din şiraguri de mărgele.

— Cincizeci de cenţi fiecare, vă rog, a spus ea.

Întotdeauna ni se păruseră mulţi bani, dar plăteam în fiecare an, cu speranţa că vom pleca de acolo cu o fărâmă de adevăr. Ne-am aşezat pe pernuţele împrăştiate pe jos. Femeia a întins trei cărţi în faţa noastră.

— Cine vrea să fie prima?

Rose a ridicat mâna.

— Bine. Alege o carte, te rog.

Rose a ales o carte albastră cu imaginea unui elefant.

Femeia i-a făcut semn să-i arate palma, pe care a studiat-o cu atenţie cel puţin un minut. Apoi a ridicat privirea, a zâmbit şi a spus simplu:

— Da.

A pus cartea aleasă de Rose deasupra altor cărţi pe care le avea în dreapta şi a scos încă trei cărţi.

— Aha, a spus. Cum mă aşteptam. Fericire, prosperitate şi bucurie. Nu văd nori în viitorul tău, nici măcar un strop de ploaie.

Rose a zâmbit satisfăcută.

— Mulţumesc, a spus ea.

— Următoarea?

— Eu, a spus Frances. Mai bine să scap de asta.

Niciodată nu se simţise prea în largul ei la ghicitoare, dar cu toate astea mergea cu noi în fiecare an.

— Alege o carte, draga mea, a spus femeia.

Frances a pus mâna pe o carte mov, cu o pasăre.

— Asta, a spus ea prudentă.

— Da, a spus femeia, analizându-i palma şi trasându-i uşor conturul cu degetul.

— Ce e? a întrebat Frances nerăbdătoare, trăgându-şi mâna. Ce vedeţi?

— Nu văd clar, a spus ea. Trebuie să consult cărţile ca să fiu sigură.

Le-a pus în dreapta, aşa cum făcuse cu cartea lui Rose şi apoi a scos alte trei cărţi. După ce le-a întors, chipul i s-a întunecat.

— O să ai o viaţă lungă şi plină, a spus ea. Dar sunt probleme la linia dragostei. N-am mai văzut aşa ceva.

— Ce vreţi să spuneţi? a întrebat Frances.

— Mi se pare că în viaţa ta vor exista două mari iubiri.

Frances s-a îmbujorat, iar eu şi Rose am chicotit.

— Dar stai, a continuat ea, văd şi o durere mare. Şi pe cineva în centrul acestei dureri.

— Ajunge, a spus Frances. E suficient. Nu vreau să ştiu mai mult.

— Ești bine? a întrebat-o Rose.

— Da, a răspuns ea cu răceală, frecându-şi palma ca şi cum încerca să scape de norocul ce tocmai i se citise.

— Cred că am rămas eu, am spus eu.

Înainte de a-mi oferi o carte, ghicitoarea m-a privit în ochi şi apoi s-a încruntat.

— O aleg pe aceea, am spus eu, arătând spre cartea roz cu un dragon.

Femeia a părut îngrijorată, ca şi cum tocmai comisesem un păcat capital al ghicitului, dar s-a uitat oricum la palma mea.

La mine a durat cel mai mult. Am aşteptat cu răbdare în timp ce se uita de mii de ori la liniile din palma mea, ca şi cum încerca să desluşească ceva. După câteva minute, mi-a dat brusc drumul la mână, ca şi cum ceva o speriase. Apoi a consultat cărţile, întinzând trei cărţi în faţa noastră. Le-a privit multă vreme, după care, în sfârşit a vorbit.

— Îmi pare rău, a spus ea. Îţi dau banii înapoi.

— Nu, am zis eu. Nu înţeleg. De ce nu-mi puteţi spune ce vedeţi?

A şovăit puţin, după care a zis:

— Nu pot.

M-am aplecat şi am luat-o de mână.

— Trebuie să ştiu, am zis cu asemenea hotărâre încât cred că le-am speriat pe Rose şi pe Frances. Am nevoie să ştiu.

— Bine, a spus ea, dar poate nu-ţi va plăcea ceea ce-ţi voi spune.

N-am spus nimic şi am aşteptat, am aşteptat să-mi spună ce soartă îngrozitoare voi avea.

— Nu mai e timp, a spus ea. Trebuie să-ţi urmezi inima. A făcut o pauză ca să găsească vorbele potrivite. Până nu e prea târziu.

— Cum adică până nu e prea târziu?

— O să ai necazuri. Necazuri la linia vieţii.

Ştiam toate trei la ce se referă, dar numai Frances a reacţionat.

— Ajunge, a spus ea. Hai să plecăm.

— Stai, am zis eu. Vreau să aflu mai multe.

Femeia a privit-o pe Frances, apoi s-a uitat din nou la mine.

— Trebuie să scrii.

— Să scriu ce?

— Povestea ta.

Frances a făcut un gest de exasperare şi a ieşit din cort, lăsându-ne pe mine şi pe Rose să desluşim sensul mesajului criptat al acestei femei.

— Ce poveste?

— Povestea vieţii tale, a spus ea.

— De ce?

A dat afirmativ din cap.

— Trebuie. Trebuie s-o scrii. Cuvintele tale, draga mea, vor conta mult pentru… pentru viitor.

*

M-am ridicat în capul oaselor şi am citit din nou ultimul rând.

Oare de asta îmi spusese Evelyn că paginile acestea fuseseră menite să ajungă la mine? Dar ce legătură aveau ele cu realitatea, cu prezentul? De ce o poveste din anii ’40, scrisă de o persoană despre care nu ştiam nimic, avea vreo importanţă pentru viaţa mea? Cum se putea aşa ceva? Nimic nu avea sens, însă, în inima mea, începeam să simt că poate, dintr-un punct de vedere, însemna ceva.

Capitolul 14

13 *martie*

A doua zi, Bee se simţea mai bine. Dormea mai puţin, mânca mai mult şi chiar a râs puţin. Când i-am sugerat să jucăm Scrabble nu numai că a acceptat, ci a spus chiar:

— Crezi că poţi să mă baţi pe mine?

M-am bucurat să-i văd ochi strălucind din nou, chiar dacă m-a bătut cu cuvântul *aurărie.* I-am spus că era un

cuvânt inventat, dar ea s-a jurat că nu era adevărat.

Am contrazis-o.

— Argintărie, sticlărie, oţelărie. Dar aurărie?

A scos un dicţionar şi mi-a îmbogăţit vocabularul.

— Încă un joc? am întrebat-o.

— Nu, a spus ea. Te-aş bate din nou.

— Mă bucur să te văd zâmbind.

— Evelyn n-ar fi vrut să o jelesc. Parc-o aud: „Pentru Dumnezeu, dă-te jos din pat, îmbracă-te şi nu-ţi mai plânge de milă”.

— Da, am confirmat. Cred că aşa ar fi zis.

Şi-a dat jos ochelarii de citit şi a căutat ceva în sertarul măsuţei de cafea.

— Să nu uit, a spus ea. Am ceva pentru tine din partea lui Evelyn.

— Ce vrei să spui cu asta? Te-a rugat să-mi dai ceva?

Bee a încuviinţat.

— Am trecut pe la ea în dimineaţa asta. Familia ei se ocupă de curăţenie. Au găsit asta.

Mi-a întins un plic gros pe care scria numele meu. Era sigilat cu bandă adezivă. Am privit-o pe Bee uluită.

— Ce e în plic?

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu, draga mea. De ce nu-l deschizi?

Apoi a luat-o spre dormitorul ei şi a închis uşa.

În plic am văzut o fotografie familiară. Scena alb-negru era aproape identică cu cea care se afla pe holul casei mele din copilărie: Bee pe plajă, înconjurată de prieteni. Dar cu siguranţă fotografia fusese făcută mai târziu decât cea pe care o cunoşteam atât de bine. Această imagine fusese captată peste câteva secunde, fiindcă femeia de lângă Bee, cea care-i şoptea la ureche în urmă cu câteva clipe, avea acum faţa îndreptată spre aparatul de fotografiat. I se puteau vedea chipul, zâmbetul, acei ochi frumoşi, strălucitori. Am ştiut imediat că era aceeaşi femeie pe care o înfăţişau portretele de la Henry şi de la Evelyn. De fotografie era prins un bilet, pe care l-am despăturit cu grijă:

Dragă Emily, m-am gândit că ţi-ar plăcea să ai o poză cu Esther. Cu multă dragoste, Evelyn.

Am inspirat adânc şi am clipit des, întorcându-mă în dormitor. *Ştiam că era ea.* Am lăsat jos plicul, dar mi-am dat seama că mai era ceva înăuntru. Am băgat mâna şi am scos un lănţişor delicat de aur, împodobit cu o steluţă de mare tot din aur. Lănţişorul lui Esther. Mă durea sufletul în timp ce îl ţineam în mână.

*

N-am mai vorbit despre vizita la ghicitoare, nici eu, nici Rose şi, cu siguranţă, nici Frances. Însă i-am urmat sfatul şi mi-am scris povestea, de-a fir a păr. Pentru un timp, lucrurile au revenit la normal. Sănătatea lui Bobby s-a ameliorat, vina mea a mai dispărut şi, dacă nu mă puteam forţa să nu-l mai iubesc pe Elliot, puteam să mă forţez să nu mă mai gândesc la el. Asta am făcut. Probabil asta a făcut şi Frances. Mi-a oferit o cameră în casa ei, dacă voiam să-l părăsesc pe Bobby şi s-o iau de la început. Însă am spus că mă voi descurca. Mă gândeam că totul se rezolvase, până în noaptea în care viaţa mea s-a schimbat.

Bobby nu-mi spusese că venea în vizită părintele O'Reilly. Când am deschis uşa, am simţit cum mi se înmuiau picioarele. Ultima dată când vorbiserăm, îi spusesem despre infidelitatea mea, iar el mă sfătuise să îi spun lui Bobby, ceea ce nu făcusem.

— Bună ziua, doamnă Littleton, a spus el scurt. Am venit la soţul dumneavoastră.

Voiam să-i spun să se întoarcă acasă sau la biserică, dar l-am poftit înăuntru, temându-mă de ce avea să spună.

— Părinte O'Reilly, a spus Bobby de pe canapea, mă bucur că aţi putut veni.

Bobby mi-a explicat că preotul promisese că se va ruga pentru el şi că-i va oferi o binecuvântare pentru a se face bine.

— Sunteţi foarte bun că aţi venit, am spus eu cu un zâmbet forţat.

— Esther, a spus preotul, dacă nu te deranjează, aş vrea să vorbesc puţin cu Bobby.

Am dat din cap şi m-am întors îngrijorată în dormitor.

După câteva minute, am auzit uşa din faţă închizându-se şi apoi motorul unei maşini. Am respirat adânc şi m-am avântat în sufragerie, pregătită să-mi înfrunt soţul, să înfrunt infidelitatea.

— Bobby?

Bobby mi-a zâmbit de pe canapea.

— Bună, iubito, a spus el, făcându-mi semn să mă aşez lângă el. Părintele O'Reilly tocmai a plecat. A fost foarte amabil să vină să se roage cu mine.

— Da, am spus eu uşurată.

Apoi s-a auzit o bătaie la uşă.

— Deschid eu, am spus.

M-am uitat la ceas.

— Cine o veni la noi după ora opt? l-am întrebat pe Bobby în timp ce deschideam încet uşa.

Pe terasă am găsit-o pe Janice, vecina noastră. Avea ochii roşii. Plânsese.

— Nu i-a spus, nu-i aşa?

Vocea ei părea disperată, imprevizibilă.

Inima a început să-mi bată mai repede. Mi-am adus aminte că o văzusem pe Janice la biserică. Oare îmi auzise spovedania? Nu. Imposibil.

— Nu ştiu la ce te referi, Janice.

— Ba ştii foarte bine, a spus ea mai tare, cu ochii scăpărând. Nu face pe nevinovata cu mine. L-ai înşelat pe soţul tău. Ştiu asta fiindcă te-am văzut în noaptea aceea pe plajă, acasă la Elliot Hartley. N-a fost creştineşte ceea ce aţi făcut.

M-am întors şi l-am văzut pe Bobby, care auzise totul de unde se afla. Acum se ridicase în picioare.

— Esther, ce spune Janice? Spune-mi că nu-i adevărat.

Am lăsat privirea în jos.

— Bobby. Eu…

— Cum ai putut? m-a întrebat el, şocat.

— Am vrut să-ţi spun, am zis eu alergând spre el, dar apoi te-ai îmbolnăvit şi… Bobby, n-am vrut să te rănesc. Niciodată n-am vrut să te rănesc.

— După ce te-am iubit, după ce ţi-am dăruit tot ce-ţi puteai dori vreodată, te duci şi te arunci în braţele altuia ca o târfă ieftină?

Cuvintele lui m-au durut, dar tonul lui, furios şi disperat, m-a durut şi mai mult. M-am apropiat de canapea şi am vrut să-l iau de mână, dar m-a respins.

— N-am vrut decât să mă iubeşti aşa cum te iubesc eu. Cum m-ai putut trăda aşa, Esther? Cum ai putut?

Bobby s-a aşezat şi şi-a îngropat capul în poala mea. Am început să-l mângâi, dar mi-a respins atingerea.

— Nu, a spus el înfuriat. N-am nevoie de mila ta. Nu-mi trebuie. Dacă vrei să fii cu nenorocitul ăla, pleacă naibii de aici. Nu vreau să fiu însurat cu o târfă! O târfă mincinoasă!

Mâinile îmi tremurau şi mi-am dat seama că Janice încă era acolo, contemplând din prag toată grozăvia.

Bobby s-a ridicat şi, pentru prima dată, mi-a fost teamă de el, teamă de ce ar fi putut face. M-a luat de braţ şi m-a împins spre dormitor. Am strâns din pumni în timp ce mă trântea în pat. Am văzut cum arunca pe podea o valiză, iar apoi mi-a deschis dulapul şi a luat câteva rochii.

— O să ai nevoie de astea, a spus el, ca să arăţi bine pentru el.

Apoi s-a dus la măsuţa de toaletă şi mi-a scos cămăşile de noapte.

— Și astea, a adăugat, pentru nopţile romantice.

A închis valiza şi a aruncat-o spre mine. A aterizat aproape la picioarele mele.

— Poftim. Pleacă.

— Dar, Bobby, am spus eu, începând să plâng. N-am spus că plec. N-am spus niciodată că vreau să te părăsesc.

— Ai făcut asta atunci când te-ai culcat cu Elliot Hartley, a spus el.

— Și fetiţa? Fetiţa noastră? N-am de gând s-o las.

— O s-o cresc eu, a spus el, şi când o să fie destul de mare să înţeleagă o să-i spun că mama ei a fost o târfă, o târfă care şi-a părăsit soţul şi copilul pentru alt bărbat.

Din nou cuvântul acela, cuvântul acela groaznic.

— Nu, Bobby! am strigat eu, dar m-a tras de braţ şi m-a dus, cu valiză cu tot, până la uşa din faţă. M-am întins să iau poşeta în care aveam jurnalul şi am reuşit s-o apuc înainte ca Bobby să mă împingă pe terasă.

— Adio, Esther, a spus el.

Apoi a trântit uşa şi a încuiat-o.

Am văzut cum Janice mă urmărea cu privirea dinăuntru, în timp ce eu coboram treptele, însă, deşi tremuram, nu i-am oferit satisfacţia de a plânge de faţă cu ea. Aveam să fac asta mai târziu. Nu puteam să mă gândesc decât la următorul pas: unde puteam să mă duc? Ce trebuia să fac? Am privit spre drumul cufundat în întuneric. Trebuia să mă întorc şi să-l implor pe Bobby să mă primească înapoi? Să-i cer o a doua şansă? Când l-am văzut cu capul sprijinit de umărul lui Janice, am ştiut că răspunsul era negativ. Aşa că am deschis uşa Buickului, am aruncat valiza pe bancheta din spate şi am pornit motorul. Mă durea sufletul atunci când am ieşit pe poartă: pentru fetiţa mea, pentru Bobby, pentru viaţa pe care o distrusesem. Nu puteam face altceva decât să merg mai departe. În timp ce acceleram, am privit în oglinda retrovizoare pentru ultima dată, ştiind că n-aveam să mai văd vreodată căsuţa aceea albastră, în care dormea copilul meu şi în care soţul care odinioară mă iubise plângea lângă şemineu. Mă simţeam ruşinată şi rătăcită. Nu aveam decât un loc unde să mă duc. Speram doar că Elliot mă va aştepta.

Am mers mai repede, neluând în seamă semafoarele şi semnele de circulaţie. Am trecut pe lângă parcul Fay, pe lângă podgorie, şi am luat-o pe drumul ce ducea la casa lui Elliot. Am parcat şi m-am apropiat de uşă. Am bătut atunci când am ajuns în prag. Mi-am spus că, deşi îl refuzasem, mă iubea fără îndoială. Cu siguranţă avea să mă primească

cu braţele deschise când aveam să-i spun că îi purtam copilul.

Însă nu mi-a răspuns nimeni. Am aşteptat puţin, în caz că vorbea la telefon sau dormea. Însă nu m-a întâmpinat Elliot, ci numai vântul care trântea periodic uşa de plasă cu o asemenea putere încât m-a înspăimântat. M-am gândit să dorm în maşină, în faţa casei lui, așteptându-l, dar era frig şi nu aveam pătură. Mi-am amintit de oferta lui Frances de a sta la ea, aşa că am pornit din nou maşina.

Frances locuia tot pe plajă, destul de aproape. Aş fi putut să merg şi pe jos, dar nu cu valiza. Iar afară era prea rece. Am luat-o pe şosea şi m-am bucurat să văd că luminile erau aprinse. Când am coborât din maşină am auzit muzică.

Am lăsat valiza în maşină şi m-am apropiat de uşă. Privind pe fereastră, am văzut-o pe Frances vorbind cu cineva în sufragerie. Părea bucuroasă, animată, mai mult ca de obicei. Apoi mi-am dat seama de ce: Elliot era cu ea.

Frances umbla la pick-up, iar Elliot s-a apropiat de ea şi a luat-o de mână. I-am privit cum dansau şi râdeau şi cum îşi savurau martiniurile. M-am frecat la ochi, sperând că era doar o închipuire. Sigur, undeva în adâncul sufletului bănuisem ceva, dar nu mi-a venit să cred până când nu am văzut cu ochii mei. Nu putea fi adevărat. O parte din mine voia să deschidă uşa, să dea năvală în casă şi să-i facă şi pe ei să simtă ruşinea şi disperarea pe care o simţeam eu. Am apăsat clanţa de aramă şi am deschis încet uşa, după care am închis-o din nou, puţin mai tare decât intenţionasem. Nu. Era prea mult pentru mine. Era vremea să plec. Să plec departe. Am fugit înapoi spre maşină şi am pornit atât de brusc încât roţile au scrâşnit. Am privit încă o dată în urmă şi am văzut că Frances şi Elliot ieşiseră în faţa casei şi-mi făceau semn să opresc, să mă întorc. Dar era prea târziu. Totul era prea târziu.

Am condus spre parcul Fay, unde am parcat maşina şi am plâns cum nu mai plânsesem niciodată. Într-o singură noapte îmi pierdusem soţul, copilul, iubitul şi prietena. Nu rămăsesem decât cu o valiză plină cu haine neasortate şi

cu copilul care creştea în mine.

M-am gândit la jurnal, la cartea pe care o scriam la sfatul unei ghicitoare. Pentru cine? Şi pentru ce? După ce îi citisem paginile, ce învăţasem? Că eşuasem în viaţă şi în dragoste? Am simţit nevoia să-i dau foc, dar m-am oprit. Poate chiar însemna ceva, aşa cum îmi explicase ghicitoarea.

Ştiam că în seara aceea trebuia să iau o hotărâre serioasă în legătură cu Bobby şi cu copilul. Nu puteam să-mi iau rămas-bun de la Bobby, îmi spusese foarte clar asta, însă tânjeam să-mi ţin încă o dată fetiţa în braţe, să-i spun c-o iubesc şi să-i promit că nu se putea altfel.

Aici se încheie povestea mea. Am iubit şi am pierdut. Dar cel puţin am iubit. Şi în noaptea asta întunecată, singuratică, în care totul s-a năruit, faptul acesta mă consolează măcar un pic.

Ce urmează pentru mine? În adâncul sufletului, ştiu ce trebuie să fac.

*

Am dat pagina, dar era goală, la fel ca următoarea. Cum? De ce se opreşte atât de brusc? Nu aşa trebuie să se termine. De fapt, nu se termina deloc.

Am deschis sertarul noptierei, sperând că se desprinsese vreo pagină, dar n-am găsit decât praf.

Am avut un sentiment de pierdere atunci când am închis jurnalul, mângâindu-i încă o dată coperta de catifea uzată înainte de a-l pune cu grijă la loc în sertarul unde-l găsisem prima dată. Deja mi se părea că sunt mai singură fără Esther.

14 *martie*

— Mi-e dor de tine, mi-a spus Jack la telefon a doua zi.

— Și mie mi-e dor de tine, am răspuns eu, înfăşurându-mi printre degete cablul telefonului şi

dorindu-mi ca de fapt degetele lui să fie înlănţuite cu ale mele. Am fost blocată aici cu Bee şi cu tot ce s-a întâmplat cu Evelyn.

— Nu-i nimic, a spus el. Mă întrebam dacă nu vrei să facem un picnic azi. Mi-ar plăcea să-ţi arăt un loc.

Un picnic. Era drăguţ. Niciodată nu mă mai invitase vreun bărbat la picnic. M-am uitat la norii cenuşii care se îngrămădeau pe cer şi la apa care spumega şi se spărgea cu furie de maluri. Nu prea era vreme de picnic, dar nu conta.

— Ce să aduc? am întrebat.

— Numai pe tine.

După micul dejun m-am retras în *lanai* cu laptopul, mai aproape să încep ceva, o poveste, o scânteie, ca oricând în ultimii ani. M-am uitat multă vreme la ecran şi mintea mi-a zburat acolo unde voia să se ducă de fapt, adică la Esther. A plecat şi a început o viaţă nouă la Seattle, fără să se mai întoarcă vreodată pe insula Bainbridge? S-a întors şi i-a înfruntat pe Frances şi pe Elliot? I-a iertat? L-a iertat? Dar Frances? Oricât voiam să cred vă povestea aceasta avea un final fericit, mi-era teamă că nu prea era aşa. Acea ultimă noapte era învăluită în întuneric. Se putea simţi printre rânduri.

În dimineaţa aceea nu am scris niciun cuvânt, dar nu m-am alarmat. În inima mea creştea o poveste, o poveste care avea nevoie de timp ca să se dezvolte. Aveam să aştept. Aveam răbdare.

Înainte de prânz m-am îmbrăcat pentru picnicul cu Jack. Nu-mi spusese dacă voia să ne întâlnim pe plajă sau dacă venea să mă ia, dar apoi am auzit soneria, iar Bee a bătut la uşa mea.

— A venit Jack, a spus ea fără să mă privească în ochi.

— Mulţumesc, am răspuns eu. Vin imediat.

Mi-am pus pe mine un pulover şi mi-am luat haina, în caz de nevoie, apoi am intrat în living, unde mă aştepta Jack. Nu părea deloc timorat de faptul că şi Bee era acolo, iar eu m-am bucurat.

— Bună, am spus eu, luându-mi geanta de pe măsuţa de cafea.

— Ești gata? a întrebat el, luându-mă de mână.

— Da, am răspuns eu.

— Ah, a spus el, scoţând ceva de sub braţ.

Era un pachet învelit în hârtie maro şi legat cu sfoară, aşa cum arătau pachetele în filmele alb-negru. Nimeni nu mai foloseşte sfoară.

— Era să uit, i s-a adresat el lui Bee. Bunicul m-a rugat să vă dau asta.

Bee a părut uimită, chiar jenată, atunci când Jack i-a dat pachetul. L-a apucat de parcă era sigură că înăuntru era o bombă. Voiam cu disperare să aflu ce era înăuntru, dar Bee a pus pachetul pe măsuţa de cafea şi ne-a zis:

— Nu pierdeţi timpul din cauza mea.

În maşină l-am întrebat pe Jack despre pachet:

— Ai idee ce i-a trimis bunicul tău lui Bee?

— Nu, a răspuns el. Voia să-i dea pachetul personal la înmormântare, dar nu a avut cum să-i vorbească.

— A fost o zi grea pentru ea, am spus amintindu-mi cum se retrăsese în maşină, la cimitir. Îmi pare rău că am ratat şansa de a-l cunoaşte pe bunicul tău.

— Și el voia să te cunoască, a spus Jack zâmbind. Numai despre asta a vorbit tot drumul spre casă. I s-a părut că eşti foarte frumoasă. Mi-ar plăcea să te duc să-l vezi o dată.

— Excelent, am spus eu, dar când?

— Mâine mă întâlnesc cu un client, dar ce zici de poimâine? Trebuie să mă duc la el în după-amiaza aceea. Ai putea să vii cu mine.

— Da, am spus eu surâzând. S-a făcut.

Jack a condus până în capătul vestic al insulei, unde nu mai fusesem niciodată, nici măcar în verile din adolescenţă. A oprit maşina într-un loc care semăna a parcare, însă pretutindeni erau tufişuri ţepoase de muri şi pietriş suficient doar pentru a parca două sau trei maşini. A scos din portbagaj un coş de picnic aşa cum se purta pe vremuri, din răchită şi dublat cu bumbac în carouri roşii cu

alb. *Perfect.*

— Știi unde te duc? a întrebat el, zâmbind şiret.

— Sincer, nu am nici cea mai mică idee, am răspuns, luptându-mă să-mi desprind cu atenţie hainele din spinii tufişurilor dese.

— Ar fi trebuit să iau toporul cu mine, a glumit Jack. Cred că nimeni nu mai vine aici, jos.

— Jos unde?

— O să vezi.

S-a lăsat umbra atunci când am trecut pe sub coroanele dese ale copacilor, dar în faţă se vedea un luminiş.

— Aproape am ajuns, a spus Jack întorcându-se spre mine şi zâmbindu-mi, ca şi cum ar fi vrut să mă asigure că nu mai aveam mult de mers prin junglă.

Nu mă deranja. Era o scenă minunată, demnă de un tablou. Copaci bătrâni, neatinşi de mâna omului, pe un covor de muşchi verzui. Jack a dat într-o parte câteva tufişuri şi mi-a făcut semn să trec înaintea lui.

— Tu prima.

Am trecut prin deschizătura pe care Jack o crease pentru mine şi am dat de un pârâiaş înconjurat de stânci. Apa era de culoarea smaraldelor, şi m-am întrebat cum era posibil aşa ceva, când apa din strâmtoare era, neîndoielnic, cenuşie. Un fir de apă, ca o cascadă minusculă, şerpuia pe coasta unei stânci, coborând apoi în lac. Păsările ciripeau la unison.

Jack a întins o pătură pe un petic de nisip fără pietre, care aducea cu plaja din faţa casei lui Bee.

— Ce părere ai? m-a întrebat mândru.

— E incredibil, am spus eu. Cum Dumnezeu are apa culoarea asta?

— Din cauza mineralelor din stânci, a răspuns el.

— Și cum ai găsit locul ăsta?

— Asta e laguna unde venea bunicul meu cu fetele, a spus el zâmbind. M-a adus aici când aveam şaisprezece ani, ca într-un ritual de trecere. M-a pus să-i jur că nu voi spune nimănui despre asta, decât femeilor.

— De ce atâta mister? am întrebat eu.

Jack a ridicat din umeri.

— A descoperit-o împreună cu un prieten când erau tineri şi nu au spus nimănui. Cred că au vrut să păstreze totul pentru ei.

Am dat din cap şi am privit din nou apa minunată.

— Înţeleg de ce.

Jack a început să scoată lucrurile din coşul de picnic şi m-am aşezat lângă el.

— Îmi plac la nebunie poveştile familiei tale, i-am spus. Aş vrea că ai mei să nu aibă atâtea secrete.

— A, şi ai mei au secrete, a zis Jack repede. Şi eu încerc să descifrez unul.

— Ce anume? am întrebat perplexă.

— Cu puţin timp înainte să moară bunica mea, în pod am găsit câteva decupaje din ziare.

— Ce decupaje din ziare? am întrebat amintindu-mi de dosarul pe care-l văzusem în gura câinelui lui Jack.

— Ia uite, a spus Jack arătând spre cer şi schimbând subiectul într-un mod foarte evident.

Nu am protestat. Indiferent despre ce era vorba, aveam senzaţia că-mi va spune cu timpul. De jur-împrejur era plin de nori cenuşii, însă chiar deasupra strălucea o rază de soare, care parcă apăruse tocmai fiindcă ieşiserăm noi la picnic.

— Ţi-e foame? a spus el, întorcându-se spre coş.

— Da, am răspuns, uitându-mă la ce adusese.

A scos două farfurii, cuţite şi furculiţe, şerveţele şi mai multe cutii de plastic.

— Avem salată de cartofi, pui prăjit, salată de varză cu morcovi şi salată de fructe cu mentă. Creşte ca buruienile la mine în grădină. A, şi pâine albă.

Era un adevărat festin, şi am mâncat fără jenă, umplându-mi din nou şi din nou farfuria. Într-un final, m-am întins pe pătură şi am oftat. Jack a turnat vin rosé pentru amândoi, iar eu m-am rezemat de burta lui, ca să mă pot cuibări cu totul în el, ca şi cum ar fi fost fotoliul meu personal.

— Jack? am spus eu, după ce stătuserăm aşa câteva minute.

El mi-a dat puţin părul la o parte şi m-a sărutat pe gât.

— Da?

M-am întors spre el.

— Zilele trecute, i-am spus, eram în oraş şi te-am văzut cu o femeie.

Zâmbetul i-a dispărut. Mi-am dres vocea.

— La bistrou. În seara când ai spus că o să mă suni.

Jack n-a spus nimic, iar eu am lăsat capul în jos.

— Îmi pare rău, n-am vrut să sune aşa. Parcă sunt o nevastă geloasă.

Jack mi-a luat mâinile în ale lui.

— Ascultă, a spus el, nu te comporţi deloc de parcă ai fi geloasă. Nu am pe altcineva.

Am încuviinţat, dar chipul meu i-a spus că explicaţia nu era foarte mulţumitoare.

— E o clientă, a continuat el. Mi-a comandat un tablou pentru mama ei. Atâta tot.

Mi-am amintit de femeia care-i lăsase un mesaj pe telefon şi de felul în care se purtase după aceea. Jack avea într-adevăr secrete, dar m-am hotărât să am oricum încredere în el. Când a deschis din nou gura, i-am atins buzele cu degetele, apoi l-am împins pe spate, m-am lipit de pieptul lui şi l-am sărutat cu sete. Mâinile lui mi-au desfăcut cămaşa, iar apoi i-am simţit palmele pe trupul meu, jucându-se cu fermoarul blugilor.

— Hai să înotăm, mi-a şoptit la ureche.

— Acum? am întrebat eu, făcându-mi-se frig numai când mă gândeam.

— Hai, a zis el, n-o să-ţi mai fie frig.

Am zâmbit şi l-am urmărit cum se dezbrăca, în timp ce îmi dădeam jos pantalonii. M-a luat de mână şi m-a condus spre marginea apei. Am băgat cu atenţie un picior.

— Brr, am făcut eu. Este prea rece. Nu cred că vorbeşti serios.

Dar Jack m-a înconjurat cu mâinile, şi-a lipit pieptul

de spatele meu şi am intrat amândoi în apă. Cu fiecare pas, apa devenea mai puţin rece şi mai îmbietoare, iar atunci când a ajuns la pieptul meu şi la talia lui Jack, el m-a întors şi m-a lipit de corpul lui, astfel încât ne simţeam reciproc fiecare centimetru de piele.

— Ţi-e frig? m-a întrebat el încet.

— Mă simt perfect.

Când m-a dus acasă se întunecase deja, iar părul meu era încă umed şi plin de sare. Bee a ridicat privirea din carte când m-a văzut.

— Te-a dus la lagună, nu-i aşa? Nu părea supărată sau deranjată. Azi a fost frig, nu?

— Da, am spus eu. De unde ştii?

Bee a zâmbit şi a lăsat jos cartea.

— Cred că ai nevoie de o baie fierbinte. Vino, ţi-o pregătesc eu.

Capitolul 15

15 martie

Îmi luasem micul dejun şi eram încă la masă, citind ziarul şi mâncând vafe peste care turnasem prea mult sirop de arţar, când Bee a venit din grădină, cu obrajii îmbujoraţi din cauza aerului rece şi cu un snop de salvie proaspăt tăiată.

— Bună dimineaţa, a spus ea.

În dimineaţa aceea mă hotărâsem să fac lumină şi să-i spun lui Bee despre carte. S-o întreb tot ce ştia despre Esther.

— Bee, am spus eu încet. Trebuie să vorbim.

A lăsat salvia lângă chiuvetă şi a dat drumul la apă.

— Spune-mi, draga mea.

— Trebuie să te întreb despre cineva, am spus eu. Despre o femeie. Am făcut o pauză pentru a-mi aduna gândurile. Despre o femeie care locuia pe insula asta în 1943. O chema Esther.

Am privit-o cu atenţie pe Bee. Nu a ridicat deloc ochii, îşi freca mâinile cu săpunul de lavandă pe care-l ţinea lângă robinet. Au trecut minute întregi, iar ea întorcea săpunul pe o parte şi pe alta, ca şi cum era în transă.

— Bee? am spus eu din nou. Ai cunoscut-o?

A lăsat săpunul jos şi şi-a trecut încet degetele prin apa caldă, clătindu-le timp îndelungat, după care a oprit robinetul şi s-a uitat la mâinile ei.

— Nu reuşesc să găsesc o pereche de mănuşi cu care să nu mă murdăresc deloc pe mâini, a spus ea.

— Bee, am zis eu în timp ce ea ieşea din bucătărie. Ai auzit ce te-am întrebat?

M-a privit din nou înainte să se îndrepte spre hol.

— Data viitoare când suntem în oraş aminteşte-mi să-mi iau o pereche nouă de mănuşi.

Mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, a bătut cineva la uşă. M-am uitat pe fereastră şi am văzut că era Greg.

— Bună, a spus el timid. Îmi pare rău că am venit neanunţat, dar treceam pe aici şi…

A făcut o pauză, scoţând ceva din punga maro de hârtie pe care o avea în mână. *Billy.* M-am gândit brusc la iubitul din copilărie al lui Esther şi mi-a trecut prin cap că şi ea simţise pentru Billy ceea ce simţeam eu pentru Greg.

— Voiam să-ţi dau asta, a continuat el, întinzându-mi un dosar.

— Ce e asta? am întrebat nedumerită.

— Ai părut interesată de vechiul proprietar al casei mele, iar aseară când făceam curat prin hârtii, am găsit actele astea vechi. Ţi-am făcut o copie.

— Greg, eşti tare drăguţ, i-am spus zâmbind. Mulţumesc mult.

— N-ai pentru ce, a răspuns el, îndreptându-se spre uşă şi apoi întorcându-se puţin spre mine. Sper să găseşti ceea ce cauţi.

— Și eu.

Am deschis dosarul şi am început să scotocesc prin documente. Erau documentele de vânzare a casei lui Greg.

Am căutat fapte clare printre pagini. Fusese construită în 1901, iar în 1941 fusese vândută unei femei pe nume Elsa Hartley. Hartley, m-am gândit eu, e numele de familie al lui Elliot. Oare era soţia lui? Oare dragostea dintre Elliot şi Esther n-a existat niciodată?

Am dat pagina şi am văzut că până în 1998, când îi fusese vândută lui Greg, casa nu mai fusese vândută niciodată. Numele vânzătorului era William Miller. Eram şocată. Ce se întâmplase cu Elsa Hartley? Ce se întâmplase cu Elliot?

Am fugit la uşă şi l-am văzut pe Greg pornind maşina ca să plece.

— Stai! am strigat, făcându-i cu mâna.

A coborât geamul, iar eu am alergat la maşină.

— Ai putea să mă duci până în oraş?

— Sigur.

— Mulţumesc, am spus eu urcându-mă. Trebuie să fac nişte cercetări.

Greg m-a lăsat la primărie, chiar pe strada principală. La recepţie m-a întâmpinat o femeie în vârstă, la vreo şaptezeci de ani sau chiar mai bătrână.

— Da? a întrebat ea, aproape mecanic.

— Da, bună ziua, am spus eu. Încerc să găsesc nişte informaţii în legătură cu o persoană care a locuit aici, pe insulă.

M-a privit curioasă, ca şi cum eram puţin nebună şi ca şi cum ar fi trebuit să ştiu că astfel de informaţii nu erau date nebunilor.

— Ce cauţi mai exact? a întrebat ea bănuitoare.

Nici eu nu eram prea sigură.

— Ideea e, am spus eu, că încerc să aflu dacă o persoană care a locuit pe insula aceasta mai trăieşte.

Când m-am auzit rostind cuvintele cu voce tare, mi s-a făcut pielea de găină.

— Completează formularul acesta, a spus ea oftând, şi îţi vom trimite toate documentele pe care le putem găsi în şase, opt săptămâni.

Am simţit că mi se taie picioarele.

— Șase, opt săptămâni? Nu pot să aştept atât. Trebuie să se poată face şi altceva.

Femeia a ridicat din umeri. Era ca un zid de piatră.

— Aceasta e procedura, a spus ea.

Am oftat şi m-am hotărât că era mai bine să aştept decât să nu aflu niciodată nimic, aşa că am completat formularul, am scris pe el numele Elliot Hartley şi Esther Littleton şi mi-am dat adresa din New York.

— Mulţumesc, am spus eu, îndreptându-mă spre uşă.

Femeia a dat din cap. Am mers câţiva paşi, după care am auzit un sunet.

— Stai! aproape că a strigat bătrâna. Domnişoară, a spus ea din nou, mai tare, stai!

M-am întors şi am văzut că-mi făcea cu mâna din spatele biroului.

— Cred că *pot* să te ajut, a spus ea.

Am făcut ochii mari în timp ce mi-am lăsat geanta pe tejghea.

— Îmi pare rău, a continuat ea, părând să-şi ceară scuze. Am citit formularul şi, ştii, *am cunoscut* un Elliot Hartley.

— Într-adevăr? am întrebat eu, apropiindu-mă.

— Da, a răspuns ea nostalgică. Ce mai bărbat. Toate fetele de pe insulă visau la el. Toate speram că Elliot Hartley se va uita la noi într-o zi.

— Și? am spus eu. Aţi ieşit cu el?

A clătinat din cap.

— Ce-aș mai fi vrut eu, dar în inima lui Elliot era o singură femeie. Toată lumea ştia asta. Dar au avut probleme, aşa că…

— Ce fel de probleme?

— Nu sunt foarte sigură, dar se certau mult. Tot timpul se despărţeau şi se împăcau. Însă o dată s-au despărţit de-a binelea. Elliot a fost distrus. A început să bea. A început să iasă cu o mulţime de femei. Am dansat şi eu cu el odată. Ce mai noapte. Dar după aceea a plecat la război.

— S-a mai întors?

Femeia a tăcut, ca şi cum se gândea profund. M-am rugat să răspundă afirmativ, să spună că s-a întors, aşa cum era povestea, că se întâlnise din nou cu Esther şi că a doua jumătate a poveştii era adevărată.

— Da, s-a întors, dar nu mai era la fel, în principal fiindcă femeia pe care o iubea era măritată cu altcineva.

— Și femeia asta, am spus eu, cea pe care o iubea, se numea Esther, nu-i aşa?

Femeia a scuturat din cap.

— Îmi pare rău, draga mea. Pur şi simplu nu-mi amintesc. Poate că o chema Esther, dar a trecut tare mult timp. Memoria mea nu mai e cum era odată.

— Vă mai amintiţi ceva despre ea, despre femeia pe care o iubea Elliot? Orice?

Femeia s-a lăsat pe spate şi a privit spre tavan, ca şi cum încerca din greu să-şi amintească o clipă, un gând, o conversaţie de demult.

— Era frumoasă, a spus ea. Îmi amintesc. Toate femeile de pe insulă o invidiau.

— Știţi ce s-a întâmplat cu ea?

Femeia a negat.

— Mi-e teamă că nu. La puţin timp după liceu m-am mutat cu părinţii în Vestul mijlociu. M-am întors aici doar de cincisprezece ani. S-au schimbat tare multe de atunci. Ştii că e un McDonald’s pe insulă?

M-am jucat nervoasă cu ciucurii de la geantă, nerăbdătoare să aduc din nou vorba despre Esther şi Elliot.

— Groaznic, am spus eu, amintindu-mi că văzusem semnul auriu atunci când Bee m-a dus acasă în prima seară. Chiar fusese o surpriză. Voiam să vă întreb dacă aveţi idee cu cine aş putea să vorbesc, am spus eu, dregându-mi vocea. Există cineva care să ştie mai multe despre oamenii aceştia?

— Ai putea să te uiţi în ziarele de la bibliotecă, a spus ea. Trebuie să existe ceva despre Elliot.

— Mulţumesc, am spus eu, puţin dezamăgită. Nu mi se părea că aveam să ajung prea repede unde voiam dacă

stăteam să caut în toate ziarele. A, am adăugat amintindu-mi de hârtiile aduse de Greg. Ştiţi cumva o persoană pe nume Elsa Hartley?

— Da, a spus ea. Era sora lui Elliot.

Are sens, m-am gândit. S-a dus acasă la sora lui, în grădina ei, ca să ia laleaua pentru Esther. M-am gândit să-i caut noua adresă şi să-i fac o vizită.

— Staţi puţin, aţi spus că *era* sora lui Elliot?

— A murit acum câţiva ani, a spus femeia, la fel ca soţul ei, William. Nepotul meu le tundea gazonul.

— Of, am suspinat eu. Alt zid de piatră. Mulţumesc din nou.

— Pentru puţin, a spus ea nostalgică. N-am mai auzit de mult timp de Elliot Hartley, a continuat, dând din cap şi zâmbind aşa cum zâmbeşti când îţi aminteşti de un vin bun. Dar o să mai fac cercetări şi dacă găsesc ceva, vrei să-ţi dau un telefon?

Mi-a notat numărul de telefon pe o bucăţică de hârtie.

— Apropo, a spus ea, de unde ziceai că-l ştii pe Elliot?

— Este o poveste lungă, am spus eu înainte de a ieşi pe uşă.

Insula Bainbridge are o bibliotecă mare şi frumoasă construită de Fundaţia Carnegie la începutul secolului XX. Când am deschis uşa, trei copii au ieşit în goană, aproape zburându-mi geanta de pe braţ.

— Finny, nu ţi-am spus s-o aştepţi pe mami? a strigat o femeie cam de vârsta mea, cu o înfăţişare epuizată, după un copil încăpăţânat de patru ani.

Am zâmbit, dar mă gândeam că aş prefera să fiu împuşcată decât să-mi botez copilul Finny. Apoi am intrat şi am dat de o bibliotecară.

— Bună ziua, am spus eu. Aş vrea să ştiu unde sunt fişele pentru ziare.

— Aveţi noroc, a spus ea. Tocmai am recatalogat luna aceasta ziarele din Seattle şi ziarul local *Bainbridge Island Digest.* Acum sunt toate online. Ce an căutaţi?

— Nu sunt foarte sigură, am spus eu, dar cred că o să încep cu 1943.

Femeia a părut impresionată.

— O, ce vă interesează în legătură cu insula în anii ’40?

— Păi, am spus eu, încerc să desluşesc un mister peste care am dat.

A făcut ochii mari.

— Sunteţi scriitoare, nu-i aşa?

— Da, am spus eu, dar…

Mă pregăteam să-i spun că n-avea nicio legătură cu scrisul meu, că era un proiect personal, dar femeia m-a întrerupt.

— Staţi puţin, cum vă cheamă? Vă cunosc figura. Sunt sigură că v-am văzut pe coperta unei cărţi.

— Mmm, Emily Wilson.

— Aaa! a strigat ea. Emily Wilson care a scris *Chemând-o pe Ali Larson!*

Am aprobat. Nu-mi plăceau asemenea situaţii, chiar dacă ele nu erau foarte dese.

— Dumnezeule, nu pot să cred. Sunteţi aici. Pe insula Bainbridge! Asta e o şansă. Am s-o chem pe bibliotecara şefă să vă cunoască şi poate putem organiza o sesiune ad-hoc de lectură.

Mi-am atins sugestiv puloverul, dar nu a părut să observe.

— Uitaţi-vă cine e aici, i-a spus ea unui bărbat care stătea la o masă din dreapta. O mare scriitoare din New York!

Practic ţipa de încântare, şi îmi părea rău să-i stric distracţia, dar nu aveam deloc chef de o lectură. Şi sincer, nici măcar nu mă mai simţeam Emily Wilson, autoarea cărţii *Chemând-o pe Ali Larson.* Timpul petrecut pe insula Bainbridge schimbase totul. Cartea aceea nu mai era vârful carierei mele. Mă aşteptau lucruri mai măreţe, simţeam asta.

— Îmi pare rău, i-am spus. Vă apreciez intenţia, dar nu e un moment bun. Chiar trebuie să avansez în aceste

cercetări. Poate altă dată?

Mi-a zâmbit.

— Sigur, vă înţeleg perfect. Să vă arăt unde sunt calculatoarele.

M-a condus la subsol, pe o scară veche. Pereţii erau acoperiţi cu lambriuri de lemn, iar aerul nu mai mirosea numai a cărţi, ci a cărţi şi a mucegai. Mi-a arătat un calculator şi m-a învăţat să navighez prin baza de date în care puteam căuta.

— Mulţumesc, i-am spus.

— Vă rog să mă anunţaţi dacă mai aveţi nevoie de ceva.

Am privit de două ori peste umăr şi mâinile aproape că-mi tremurau de nerăbdare când am tastat numele lui Elliot. Mi-a venit să sar în sus când am primit şase rezultate. Primul, din *Bainbridge Island Sun,* era un articol despre eseul lui dintr-un meci de fotbal, care ajutase la câştigarea partidei. Articolul era însoţit şi de o fotografie cu Elliot îmbrăcat în echipament, înconjurat de colegii de echipă şi de o majoretă care îl privea cu adoraţie. Era foarte chipeş, aşa cum îl descrisese Esther, şi asta se vedea şi în fotografia învechită din ziar.

Am făcut clic pe următorul rezultat, care era o ştire scurtă despre faptul că absolvise Universitatea din Washington, iar apoi am dat de numele lui pe o listă a soldaţilor care se întorceau acasă din război. Mai era un singur articol. „Să fie ăsta”, mi-am spus în gând. „Să fie ăsta indiciul de care am nevoie”.

Era fără îndoială un indiciu: anunţul unei căsătorii, din 2 iunie 1949. „Elliot Hartley s-a căsătorit cu Lillian Appleton în cadrul unei ceremonii simple, la Seattle, la care au participat prietenii şi familia. Mireasa, fiica lui Susan şi Theodore Appleton, este absolventă a colegiului Sarah Lawrence. Mirele este fiul lui Adam şi Suzanne Hartley şi este absolvent al Universităţii din Washington şi angajat al firmei de investiţii Hadley, Banks and Morgan. Perechea va locui la Seattle”.

Ce? Nimic n-are sens. Cum s-a putut căsători cu

altcineva? Nu aşa trebuia să se termine. Nu e bine. Cum de s-a însurat cu altcineva decât cu Esther? Şi ce s-a întâmplat cu Esther? Destinul lui Esther mi se părea mult prea neclar. M-am uitat încă o dată la data nunţii, 1949 şi am tresărit. Ce s-a întâmplat în cei şase ani după ce Esther şi-a scris povestea? A aşteptat-o? Şi dacă da, ce s-a întâmplat cu ea?

Sperând să găsesc ceva, orice, despre Esther, am căutat „Esther Littleton”, dar n-am găsit nimic. O chema altfel decât în poveste? Şi, dacă da, de ce numele lui Elliot e adevărat şi cel al lui Esther e fictiv? Mi-am trecut degetele prin păr, aşa cum fac când sunt nervoasă sau când mă blochez la o propoziţie, ceea ce, în ultima vreme, mi se întâmplase de fiecare dată când scriam.

Apoi mi-a venit ideea. Mi-am amintit de poza lui Elliot de la partida de fotbal. Era majoreta aceea care-l privea cu adoraţie. Oare ea era Esther? Nu erau scrise şi numele lângă fotografie?

Am căutat din nou numele lui Elliot şi am făcut clic pe articolul cu fotbalul. Apoi am citit: „De la stânga la dreapta: membrii echipei de fotbal, Bobby Mcfarland, Billy Hinson, Elliot Hartley şi majoreta Esther Johnson”.

Mi s-a făcut pielea de găină. Esther. *Trebuie să fie ea.* Şi uitându-mă la fotografia aceea neclară, ştiam în adâncul sufletului că o priveam pe autoarea poveştii din jurnalul cu coperte de catifea roşie.

Dar cine era ea?

Am căutat din nou după „Esther Johnson” şi am găsit zeci de articole: O femeie din Bainbridge dispărută. Poliţia percheziţionează casa, maşina, nu găseşte nimic. Soţul interogat în cazul femeii dispărute. Slujbă de înmormântare pentru femeia dispărută.

Le-am citit pe toate, cuvânt cu cuvânt. Esther dispăruse, în mod misterios, în noaptea zilei de 30 martie 1943. Maşina ei fusese găsită părăsită într-un parc de pe insulă, cu o valiză înăuntru. Nu existau martori oculari şi indicii, iar trupul ei nu fusese găsit niciodată.

O informaţie m-a şocat însă cel mai mult. Soţul lui

Esther, aşa cum am citit într-unul dintre articole, se numea Robert Hanson, iar acela era chiar numele... *bunicului meu.*

Am ieşit afară, ca să iau o gură de aer şi ca să nu izbucnesc cumva în bibliotecă. Trebuia şi să vorbesc cu cineva. Am sunat-o pe Annabelle.

Telefonul a sunat de câteva ori. „Te rog răspunde, te rog răspunde”. A intrat pe căsuţa vocală. Am sunat din nou. „Annabelle, răspunde. Te rog, răspunde”. Aveam regula celor două apeluri: dacă sunam din nou, era important. A răspuns, eram sigură c-o să răspundă.

— Bună, a spus ea. Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, dar trebuie să vorbim, am zis, cu respiraţia întretăiată. Întrerup ceva?

— Sunt cu Evan, a răspuns Annabelle încet.

— Scuze, Annie. Cred că am dat de secretul familiei mele.

— Stai, stai aşa, scumpo. Despre ce vorbeşti?

— Bunicul meu, am spus eu, a mai fost însurat înainte să se însoare cu bunica Jane şi...

Dumnezeule, oare Jane era... *Janice?* A trebuit să mă opresc şi să iau aer, amintindu-mi de vecina lui Esther şi lăsându-mi mintea să zboare.

— Și cred că ea era mama adevărată a mamei mele. Şi Doamne, Doamne, Annie, cred că a fost omorâtă.

— Emily, eşti sigură? De ce ai crede aşa ceva?

Acum totul avea sens. Bunica Jane nu era bunica mea adevărată, ci Esther. Şi ceea ce-i spusese Bee mamei mele în urmă cu multă vreme... oare îi spusese că bunica Jane nu era mama ei adevărată? Oare îl implicase pe bunicul meu în crimă? Oare de asta plecaseră de pe insulă în urmă cu mulţi ani?

— Păi, am spus eu, încă gâfâind, mai ţii minte că ţi-am povestit că am găsit un jurnal în dormitorul de oaspeţi?

— Da.

— Cred că am aflat cine l-a scris.

— Cine?

— Bunica mea, cea pe care n-am cunoscut-o

niciodată.

— Em, asta-i o nebunie.

— Știu.

— Ce-ai de gând să faci?

I-am povestit despre carte cât de bine am putut şi despre indiciile pe care le găsisem, despre femeia de la primărie şi despre articolele din ziar.

— Și tipul ăsta, Elliot? a întrebat ea. N-o fi omorât-o el?

— Nu, nu, am spus eu. Nu avea cum. O iubea aşa de mult. Şi ea era însărcinată cu copilul lui.

Dar apoi mi-am amintit un detaliu important: el nu *ştia* că Esther era însărcinată.

— E totul atât de confuz, am spus eu, aşezându-mă pe iarba din faţa bibliotecii, fără să-mi dau seama că gazonul era ud. Totuşi, chiar dacă mi-aş fi dat seama, nu mi-ar fi păsat în clipa aceea. Ce să fac?

Annabelle şi-a dres vocea.

— O să faci ceea ce te-ai dus să faci.

Mi-am trecut degetele prin păr.

— Nici măcar nu-mi amintesc de ce-am venit aici.

— Ca să te vindeci, Em.

— Și toate astea? Poate mă bag în lucruri care nu ar trebui atinse. Poate ar trebui să las povestea asta în pace.

Annabelle a tăcut câteva clipe.

— Asta îţi spune inima?

Am scuturat din cap şi m-am gândit la ghicitoarea din poveste, la femeia care o avertizase pe Esther că jurnalul ei va fi important pentru viitor.

— Nu, am spus eu. Şi problema este, Annie, că pentru prima dată în mult timp ştiu ce-mi spune inima.

*

Niciodată nu mai fusesem aşa de nerăbdătoare vorbesc cu Bee. Acum că ştiam faptele, aveam nevoie de detaliile ce mă puteau ajuta să lămuresc totul. Evelyn mă avertizase să nu vorbesc cu Bee decât când avea să vină

timpul şi mă hotărâsem că acum era cazul.

Am luat un taxi până acasă la Bee şi, după ce am plătit, am alergat către uşa pe care Bee n-o încuia niciodată.

— Bee? Vocea mea era puternică şi hotărâtă.

M-am uitat în bucătărie, dar n-am găsit-o nici acolo, nici în sufragerie. M-am dus până la dormitorul ei şi am bătut la uşă, dar n-am primit niciun răspuns, aşa că am deschis şi m-am uitat înăuntru. Nu era în cameră.

— Bee, am strigat din nou, de data asta mai tare, sperând că era în *lanai.*

Nu mi-a răspuns şi am observat un bilet pe masă:

Dragă Emily.

O veche prietenă de-a mea şi de-a lui Evelyn m-a sunat şi m-a invitat să mă duc la ea în Seattle în noaptea asta.

Ne vom uita peste poze şi vom povesti. Am încercat să te sun pe mobil, fiindcă voiam să vii cu mine, dar nu am reuşit să dau de tine. Sper că nu te deranjează să rămâi singură în seara asta. Este mâncare în frigider.

Mă întorc mâine după-amiază.

Cu drag.

Bee

Am pornit televizorul. Am ascultat muzică. Mi-am verificat e-mail-urile, dar nimic nu îndepărta gândurile ce mă tulburau. Era ca un cântec ce se tot repeta. Un cântec foarte prost.

Nu era o noapte în care să vreau să stau singură. Când soarele a apus şi casa a început să scârţâie, aşa cum fac toate casele vechi când afară e întuneric şi vânt şi eşti singură, am luat telefonul şi l-am sunat pe Jack.

Nu mă aşteptam să fie acolo. Mi-am amintit că spunea că avea să fie ocupat în ziua aceea. Însă era acolo. De fapt, *ea* era acolo. Femeia care a ridicat receptorul, înainte să-i aud vocea, am auzit râsul unui bărbat pe fundal. Râsul lui Jack. Şi apoi am auzit muzică, o melodie

lentă şi romantică.

— Alo, locuinţa lui Jack, a spus femeia.

Părea foarte sigură pe ea, ca şi cum mai răspunsese la telefon acolo. M-am uitat la ceas: zece fără un sfert. Ce căuta acolo la zece fără un sfert?

— Mă scuzaţi, am spus eu jenată. Îl căutam pe Jack.

Femeia a chicotit.

— E cam ocupat deocamdată. Să îi transmit ceva?

— Nu, am răspuns eu. E în regulă. Totul e în regulă.

În acea clipă am simţit toată furia pe care o simţise Esther la adresa lui Elliot, toată furia pe care o simţise Jane la adresa lui André în Anii *de graţie.* Atunci am ştiut de ce aruncase Esther inelul. Am înţeles de ce se măritase cu altcineva. Furia îmi clocotea în inimă la fel ca valurile înspumate de afară. Nu voiam să ajung ca Esther, dar nici nu aveam de gând să las alt bărbat să mă înşele.

Capitolul 16

16 *martie*

În dimineaţa aceea m-am trezit devreme, mult mai devreme decât ar fi trebuit să mă trezesc, fiindcă stătusem trează jumătate de noapte, întrebându-mă dacă nu erau fantome în casă. Când a sunat telefonul, puţin după opt, aproape că am făcut un atac de inimă.

— Alo, am spus.

— Alo, cu cine vorbesc? Era un bărbat cu o voce joasă şi oarecum gravă. O voce matură, pe care n-o recunoşteam.

— Cu cine vorbesc *eu?* am răspuns.

Întotdeauna mi se păruse deranjant să mă întrebe cineva la telefon cine sunt, înainte de a-şi spune numele. Nu atât deranjant, cât absolut nepoliticos.

— Aș vrea să vorbesc cu domnişoara Emily Wilson, a spus el.

— La telefon, am spus eu. Dumneavoastră sunteţi…?

— Elliot Hartley, a spus el dregându-şi vocea.

Aproape că mi-a scăpat telefonul din mână. Însă am ţinut strâns receptorul, ca şi cum de el depindea viaţa mea, temându-mă că dacă-i dădeam drumul avea să dispară înapoi între paginile cărţii şi să rămână acolo pentru totdeauna.

— Da, am spus eu, sunt Emily.

— Sper că nu te deranjez, dar…

— Nu, nu, l-am întrerupt eu. Nu mă deranjaţi deloc.

— Mă bucur, a spus el. Voiam să văd dacă ne putem întâlni. Aş vrea să-ţi vorbesc personal.

Cum de m-a găsit? Şi unde e? Esther încă mai trăieşte? A aflat cumva că i-am citit cartea? I-a spus Evelyn?

Nu mi s-a părut potrivit să-l întreb aşa ceva la telefon.

— E foarte bine, am spus eu. Vreau să spun, ar fi extraordinar. Chiar speram să vă cunosc.

— Ai putea să vii pe la mine astăzi? a întrebat el. Aş vrea să discut cu tine câteva lucruri.

— Da, am spus eu repede.

Mi-a dat adresa lui din Seattle.

— Vin cu primul feribot, am spus eu.

— Emily, stai. Ştii cine sunt, da?

— Da, Elliot, ştiu. Sunteţi bărbatul pe care l-a iubit bunica mea.

Am ajuns cu taxiul la feribot şi doar când am urcat pe punte mi-am dat seama că nu-i spusesem lui Jack că n-aveam să merg cu el la bunicul lui în ziua aceea. Dar după ce auzisem la telefon în seara precedentă, nu prea mai conta. Pe drum, m-am gândit mult la Esther. Pur şi simplu a fugit? Dacă da, unde este? Dacă nu, dacă moartea ei, m-am gândit tresărind, a fost o crimă, de ce nu s-a găsit cadavrul?

Am trecut mintal în revistă persoanele din viaţa lui Esther. Bunicul meu avea cu siguranţă motive: furie, răzbunare, poate gelozie. Dar indiferent cum uneam indiciile, m-am hotărât că nu putea să o fi omorât el. Şi

copilul, care poate era mama mea? O lăsase singură în timp ce fugea să-şi omoare soţia? Nu mi s-a părut probabil, dar era posibil.

Frances şi Rose ieşeau din discuţie, sau poate că nu. Era ceva ciudat în ceea ce privea relaţia dintre Esther şi Frances spre final, iar în seara aceea, când Esther o văzuse pe Frances cu Elliot… poate că se întâmplase ceva groaznic în noaptea aceea. Oare a omorât-o Frances?

Feribotul s-a oprit la Seattle şi m-am alăturat grupului de pasageri care debarca. Când am coborât, am simţit un nod în stomac, ştiind că eram cu un pas mai aproape de Elliot.

Am oprit un taxi şi i-am dat şoferului adresa. Elliot îmi spusese că azilul Regina Ana nu era departe. Peste cinci minute mă aflam în faţa clădirii. Nu era departe de locul unde obişnuia să mă ducă uneori Greg vara. Îmi cumpărase primul latte la o cafenea aflată la câteva străzi distanţă.

— Aș vrea să-l văd pe domnul Elliot Hartley, i-am spus unui bărbat aşezat la biroul de recepţie din hol.

Bărbatul s-a uitat pe o listă şi m-a privit confuz.

— Îmi pare rău, doamnă, nu avem aici pe nimeni cu numele acesta.

Am simţit că mi se umezesc palmele şi că inima îmi bate mai repede.

— Cum adică? Trebuie să fie o greşeală. Tocmai am vorbit cu el şi mi-a spus că stă aici, la… camera 308, am adăugat după ce am verificat din nou hârtiuţa.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Aș vrea să vă pot ajuta, dar numele nu figurează pe listă.

„Îmi joacă cineva o festă urâtă?” m-am întrebat.

— Staţi puţin, am spus eu, ne vrând să cedez încă. Puteţi să mai verificaţi o dată?

Chiar atunci a ieşit o femeie din spatele unui perete despărţitor.

— Ed, a spus ea, e vreo problemă?

Bărbatul a ridicat din nou din umeri.

— Doamna întreabă de cineva care nu stă aici.

Femeia s-a apropiat de tejghea şi m-a privit curioasă.

— Pe cine căutaţi?

— Se numeşte Elliot Hartley, am spus eu.

— Imediat, să verific. I-a tras lui Ed lista din mână şi s-a uitat pe ea câteva clipe, după care s-a încruntat. A, a spus ea, asta e problema. Cineva a umblat din nou în arhiva mea. E sortată incorect şi lipseşte ultima pagină. Cred că e încă în imprimantă.

Am oftat, simţindu-mă uşurată că încă mai aveam speranţe.

— Vă mulţumesc, i-am spus.

Femeia s-a întors peste câteva clipe cu o hârtie în mână şi cu un zâmbet larg pe chip.

— Da, e aici, a spus ea. Camera 308. Ed e nou, deci încă nu cunoaşte toţi rezidenţii după nume. Dar nici eu nu i-am recunoscut numele, probabil fiindcă aici mai toată lumea îi spune Bud.

— Bud? am întrebat eu.

— Una dintre infirmiere i-a spus aşa şi aşa a rămas, mi-a explicat femeia.

— Pot să vă conduc la apartamentul lui dacă doriţi, a spus Ed, probabil fiindcă se simţea prost din cauza greşelii comise.

— Ar fi fantastic, i-am spus.

Am străbătut un hol lung, la capătul căruia era un lift. Ed a apăsat butonul „3” şi liftul vechi a urcat până la etajul al treilea. Când s-au deschis uşile, Ed a ieşit, dar eu am rămas înăuntru.

— Doamnă, a spus el, am ajuns.

— Știu, am spus eu. Cred că sunt doar puţin nervoasă.

Părea nedumerit.

— De ce aţi fi nervoasă când vă vedeţi bunicul?

Am dat din cap, păşind cu grijă, ca şi cum mă pândea vreun pericol. Holul mirosea a cărţi de bibliotecă şi a mâncare arsă.

— Nu e bunicul meu, dar cred că era foarte aproape

să fie.

Ed a ridicat din nou din umeri, aşa cum făcuse şi la parter. Probabil mă credea nebună. La naiba, şi eu mă credeam destul de nebună.

— Trei sute opt, a spus el, arătându-mi uşa. Mult noroc.

Am rămas ceva timp în faţa apartamentului 308, incapabilă să bat la uşă. Nu mă puteam gândi decât că eram acolo, în *pragul uşii lui Elliot Hartley.* Oare cum arăta?

Am închis ochii pentru o clipă şi am văzut chipul lui Jack, iar apoi mi-am dat seama că, de când citisem jurnalul, îmi venea în faţa ochilor chipul lui Jack atunci când mă gândeam la Elliot. M-am cutremurat şi am bătut la uşă. Am auzit zgomote venind dinăuntru şi pe cineva apropiindu-se. Uşa s-a deschis încet şi a apărut un bărbat. Era chipeş, nu numai chipeş pentru anii lui, ci cu adevărat chipeş, chiar dacă părul cenuşiu i se rărise şi pielea îi era plină de riduri.

— Mă bucur foarte mult că ai venit, a spus el.

S-a rezemat de cadru privindu-mă cu ochi calzi, aşa cum cred că o privise şi pe bunica mea.

— Am ştiut că eşti nepoata ei de când te-am văzut la cimitir. N-a fost nevoie să-mi spună Jack. Ştiam.

Simţeam că-mi vine sângele în obraji. Sigur că Elliot este bunicul lui Jack. De ce nu am făcut legătura? Totul e fantastic şi minunat, şi… încurcat.

— Asemănarea e uluitoare, a spus el, făcând încă o pauză. Parcă m-aş uita la *ea.*

Am zâmbit nervoasă, dar nu am spus nimic.

— Ei, dar nu te-am poftit înăuntru, a spus el. Te rog, intră.

Apartamentul era micuţ şi curat. Lângă livingul în care încăpeau o canapea mică şi două scaune se aflau o bucătărioară şi un spaţiu pentru luat masa. După colţ erau dormitorul şi baia.

— Fă-te comodă, mi-a spus el, indicându-mi scaunul de la fereastră.

În loc să-l ascult, m-am apropiat de un perete plin cu poze înrămate, în principal poze cu copii şi portrete de familie, dar fotografia de nuntă, alb-negru, mi-a atras atenţia. Elliot şi mireasa lui, o mireasă care nu era, după câte-mi puteam da seama, Esther.

— Soţia dumitale, i-am spus. Mai trăieşte?

A clătinat din cap.

— A murit acum unsprezece ani.

Nu mi-am putut da seama din vocea lui dacă o iubise sau dacă îi era dor de ea, însă fusese o simplă întrebare, iar el îmi dăduse un răspuns simplu.

— Probabil te întrebi dacă am iubit-o pe soţia mea. Dacă am iubit-o aşa cum am iubit-o pe bunica ta.

Asta mă întrebam, dar nu îndrăzneam să spun.

— Am iubit-o pe Lillian, chiar am iubit-o. Dar cu ea lucrurile au stat altfel. Ea a fost tovarăşa mea. Bunica ta a fost sufletul meu pereche.

Mi se părea nepotrivit, chiar o blasfemie, să vorbească aşa despre soţia lui decedată. M-am întrebat dacă Lillian reuşise să accepte faptul că era mereu pe locul doi, după amintirea lui Esther. Dacă n-aş fi citit jurnalul şi n-aş fi văzut eu însămi profunzimea acelei iubiri, cred că nu aş fi înţeles. Înainte să mă aşez, mi-a atras atenţia ceva de pe raftul de cărţi. Am remarcat cotorul bleumarin al unei cărţi înghesuite între o Biblie şi un roman de Tom Clancy. Inima a început să-mi bată mai tare când am întins mâna spre raft.

— Pot? i-am cerut voie lui Elliot.

— Sigur că da.

Ştiam că era *Anii de graţie* dinainte să văd literele aurii ale titlului de pe cotor.

— Îi plăcea foarte mult cartea asta, a spus Elliot, parcă gândindu-se la altceva. După… după tot ce s-a întâmplat, am citit-o de nenumărate ori. M-am gândit că, dacă înţelegeam personajele, poate reuşeam s-o înţeleg şi pe Esther, a oftat el. Dar în cele din urmă toate au început să se amestece, aşa cum se întâmplă cu o poveste când ai citit-o de prea multe ori.

— Elliot, am spus eu aşezându-mă pe canapea, ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat cu adevărat cu bunica mea?

— Știu că vrei să înţelegi, a spus el. De-asta te-am invitat astăzi aici. Ceai? a adăugat el, îndreptându-se către bucătărie.

— Da, mulţumesc, am răspuns eu.

A umplut cu apă ceainicul electric şi apoi l-a pus în priză.

— Voi începe prin a-ţi spune că pe bunica ta nu o putea contrazice nimeni. Era pasională şi avea o voinţă puternică. Era hotărâtă. Dacă îi intra ceva în cap, nu se mai răzgândea.

M-am îndreptat de spate. M-am gândit o clipă la Jack şi m-am întrebat dacă nu cumva în noaptea precedentă îl judecasem greşit. „Am tras o concluzie greşită, aşa cum a făcut Esther? Sunt programată genetic să repet istoria?"

— Eu şi bunica ta eram logodiţi, a continuat Elliot. Am făcut economii, m-am împrumutat şi am făcut imposibilul ca să-i cumpăr inelul acela. Dar a survenit o neînţelegere. A crezut că mă întâlneam cu altcineva, cu o femeie din Seattle.

— Și era adevărat?

— Bineînţeles că nu, a răspuns Elliot scandalizat. Femeia cu care m-a văzut era o veche prietenă care avea un apartament în oraş. Şi ea era logodită şi era dispusă să îmi vândă apartamentul la un preţ foarte mic. Bunica ta îşi dorise întotdeauna un apartament pe Marion Street, cu ferestre mari şi cu lift. Era un loc minunat. Voiam să-i fac o surpriză în ziua nunţii, dar mi-a făcut o scenă incredibilă.

— De ce nu i-ai explicat? De ce nu i-ai spus despre surpriză?

— Am încercat, a spus el. Dar nu te puteai înţelege cu Esther.

Mi-am amintit de scena aceea din carte, de furia din vocea lui Esther, de disperarea din ochii ei, aşa cum stătea acolo, pe marginea străzii, sau cel puţin cum mi-o închipuiam eu.

— Deci ea a rupt logodna şi atât?

— Da, cam asta a fost.

Elliot părea distrus, ca şi cum rana nu se închisese, ca şi cum, deşi trecuseră şaizeci şi cinci de ani, încă nu înţelesese ce nu mersese bine şi de ce sau dacă ar fi putut face ceva ca să schimbe mersul lucrurilor.

— Și s-a măritat cu altcineva?

— Da, a spus el din nou, privindu-şi mâinile împreunate în poală. Multă vreme am fost supărat pe ea şi am făcut-o să plătească pentru asta. Am ieşit cu jumătate dintre femeile din Seattle, le aduceam pe insulă şi mă afişam cu ele, sperând că Esther va remarca. Dar fiindcă nu a făcut-o am plecat la război. N-am scăpat de amintirea ei nici măcar acolo. Eram în Pacificul de Sud şi ea încă mă bântuia. Doar la ea mă gândeam şi doar pe ea o visam. Era în fiecare celulă a fiinţei mele.

— Însă i-ai trimis scrisori de pe front, nu?

— Una singură, a răspuns el, cu vocea gâtuită de emoţie. Mă temeam să nu le găsească soţul ei. Nu voiam să mă amestec între ei, dar trebuia să-mi cunoască sentimentele, în caz că nu mă mai întorceam.

— Știu ce s-a întâmplat când te-ai întors, am spus eu.

— Serios?

— Da, am spus. Am citit povestea.

Elliot părea nedumerit.

— Ce poveste?

— Povestea pe care a scris-o despre viaţa ei, jurnalul cu coperte de catifea roşie. Nu ştii despre el?

— Nu, dar nu mă surprinde. Esther scria întotdeauna poveşti minunate. Voia să fie scriitoare. Scriitoare profesionistă, a spus el oprindu-se puţin. Povestea asta… aş putea s-o văd?

— N-o am la mine, am spus eu, dar îţi pot trimite o copie.

— Ai putea să faci asta?

— Sigur. Nu cred că nu ar fi vrut să o vezi. Te-a iubit, chiar şi după…

Am ezitat, nefiind sigură dacă trebuia să-l întreb despre anumite amănunte ale poveştii.

— Poate mă poţi ajuta să identific persoanele din poveste.

— O să încerc, Esther.

Am fost şocată.

— Elliot, tocmai mi-ai spus Esther. Sunt Emily.

A clătinat din cap, ca şi cum ar fi vrut să se mustre singur.

— Îmi pare rău, a spus. Toate amintirile astea…

— Nu e nicio problemă, am răspuns eu. În jurnal, cele mai bune prietene ale ei erau Frances şi Rose. Ar putea să fie…

— Evelyn e Rose, a spus Elliot direct. N-ai văzut la înmormântare? Al doilea ei prenume e Rose. Toată lumea îi spunea aşa atunci.

Am dat din cap.

— Și Frances e…

— Mătușa mea, am spus eu. E mătuşa mea, nu?

— Da, a zis el. Atunci i se spunea Frances, aşa era botezată. Doar după mulţi ani a început să i se spună Bee.

— Deci… am început eu, făcând o pauză pentru a mă gândi mai bine, dumneata şi mătuşa mea aţi fost…?

Ştia foarte bine la ce mă refeream şi n-a făcut nicio încercare să respingă ideea. Următoarele câteva clipe, în timp ce-şi aduna gândurile, mi-au dat de înţeles că povestea lor era destul de complicată. Am început să înţeleg, oarecum, toate trăirile pe care le acumulase mătuşa mea în toţi acei ani: le înfăţişa privirea lui Elliot.

A suspinat, ca şi cum ar fi sperat să nu vină vorba despre Bee, dar acum, că deschisesem subiectul, trebuia să mă lămurească.

— Pentru mine, Esther era singura femeie de pe pământ. Toate celelalte femei erau simple figurante. Însă Frances… Frances era diferită. Era foarte diferită de Esther şi, pentru o vreme, gândul ăsta m-a liniştit. Mătuşa ta n-a vrut niciodată să se îndrăgostească de mine, nici eu n-am vrut să mă îndrăgostesc de ea. Mi-a spus de mii de ori că detesta faptul că avea sentimente pentru fostul iubit al celei mai bune prietene. O iubea foarte mult pe bunica

ta, a continuat el, cu chipul îndurerat. Amândoi o iubeam. A făcut o pauză şi şi-a privit mâinile, apoi m-a privit din nou în ochi. Mătuşa ta a suferit mult şi n-a sperat niciodată la altceva decât la fericirea lui Esther şi a mea. S-a lăsat deoparte pe ea însăşi. Aşa era mătuşa ta. Dar a fost o vreme când…

— Când…?

— A fost o vreme când Esther îmi spusese adio, credeam că pentru totdeauna, iar mătuşa ta era acolo şi s-au întâmplat lucruri care n-ar fi trebuit să se întâmple.

Tăcerea din cameră era atât de adâncă încât îl puteam auzi cum îşi freca bărbia nerasă cu încheieturile degetelor.

— A fost în noaptea în care ea a dispărut, a spus Elliot cu ochii în lacrimi. A venit la casa mătuşii tale şi ne-a văzut împreună, pe fereastră. Parcă o şi văd, a continuat el, închizând ochii. Parcă încă îi văd chipul. Ochii. Tristeţea. Privirea trădată.

— Știu.

— De unde ştii?

— Totul era în poveste. Nu te învinui, am adăugat, îngenunchind lângă scaunul lui.

— Cum să nu mă învinuiesc? a spus el printre lacrimi. Am trădat-o. Dar, crede-mă, dacă aş fi sperat vreodată că avea să se întoarcă la mine, că voia să rămânem împreună… n-aş fi ajuns niciodată acolo. Noaptea aceea, noaptea aceea groaznică. Lucrurile ar fi stat complet altfel. Dar ceasurile noastre n-au fost sincronizate. N-au fost niciodată sincronizate, a mai spus el îngropându-şi faţa în palme.

— Elliot, am spus eu încet. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat cu ea în noaptea aceea.

A clătinat din cap.

— Îmi pare rău, a spus el. Credeam că pot vorbi despre toate astea. Credeam că pot să mă descarc, dar nu ştiu… nu ştiu dacă sunt în stare.

Mi-am dat seama că aveam pumnii strânşi.

— În seara aceea s-a întâmplat ceva rău, nu-i aşa,

Elliot?

Bătrânul a aprobat.

— Trebuie să-mi spui. De dragul lui Esther.

A privit din nou în jos.

— Elliot, am continuat. Te rog să îmi răspunzi. I s-a întâmplat ceva în noaptea aceea? A omorât-o cineva pe bunica mea?

Elliot şi-a ascuns chipul în mâini.

— Da! a strigat el. Da. Eu am omorât-o. Eu şi cu Bee.

Capitolul 17

Poate că ar fi trebuit să plec atunci sau poate că ar fi trebuit să fug şi să sun la poliţie de pe celular de îndată ce aş fi ajuns în stradă, în siguranţă. Mă întreb ce părere ar fi avut dispecerul dacă m-ar fi auzit spunând: „Bună ziua, am sunat să raportez uciderea bunicii mele, în 1943”.

Totuşi, nu avea sens ceea ce spusese Elliot despre rolul pe care-l jucaseră el şi Bee în moartea lui Esther. Cum ar fi putut-o ucide pe femeia pe care o iubea? Sau poate mă şoca doar finalitatea acestei afirmaţii: faptul că Esther era moartă. *Moartă.* Mi se părea că acest cuvânt nu se potrivea cu viaţa pe care o visasem pentru Esther şi, undeva în adâncul sufletului, nădăjduisem că poate era vie, undeva departe, că poate Elliot ţinuse legătura cu ea şi aveau un soi de întâlniri secrete, dincolo de paginile poveştii.

Dacă…

— Stai puţin, am spus eu. Vrei să spui că aţi ucis-o?

A făcut o pauză lungă.

— Nu, a răspuns într-un final. Dar e ca şi cum aş fi ucis-o. Dragă Emily, e cea mai mare durere a vieţii mele să trebuiască să-ţi spun asta, să trebuiască să-ţi spun că eu sunt răspunzător pentru moartea ei. Eu şi mătuşa ta suntem de vină.

— Nu înţeleg, m-am încruntat eu.

— După ce a plecat din faţa casei lui Bee, amândoi

eram îngroziţi. Nu ştiam unde avea să se ducă sau, mai rău, ce avea de gând să facă.

— Deci aţi urmărit-o?

— Da, a spus el.

— Bee voia să-şi ceară scuze şi eu… cred că eu voiam s-o iau în braţe, să-i spun cât de mult o iubeam, numai pe ea, înainte să fie prea târziu.

— Prea târziu?

— Bee a condus, iar eu am însoţit-o, a adăugat el, cu ochii tulburi. Nu eram siguri încotro se îndreaptă, aşa că ne-am dus întâi la feribot, dar nu i-am văzut maşina acolo, aşa că am căutat-o pe strada principală. După aceea mi-am dat seama. Ştiam. Ştiam unde era. Parcul. Fusesem acolo de zeci de ori împreună. Iubea parcul Fay.

— Deci aţi găsit-o acolo?

— Da, a spus el, scuturându-şi capul ca şi cum ar fi vrut să scape de amintirile dureroase ce-i veneau în minte. Totul s-a întâmplat atât de repede.

— Ce anume?

— I-am văzut ochii, fulgerător, în oglinda retrovizoare. I-am văzut privirea. Ultima privire. Mi s-a întipărit în minte. În fiecare noapte înainte să închid ochii, în fiecare noapte nenorocită din ultimii şaizeci de ani, văd chipul ei. Ochii ei, atât de trişti şi de rătăciţi.

Mâinile lui Elliot au început să tremure, sub emoţiile trecutului.

— Spune-mi ce s-a întâmplat mai departe, am spus eu încet. Trebuie să ştiu.

Elliot a inspirat adânc.

— Stătea acolo în maşină, în mijlocul parcării. Aşa că am ieşit amândoi. Am rugat-o pe Bee să rămână în maşină. Voiam să fiu singur cu Esther, dar nici n-a vrut să audă. M-a urmat spre maşina lui Esther, însă când am ajuns la uşa din dreapta, Esther a pornit maşina… şi…

— Ce anume, Elliot? Ce-a făcut?

Lacrimile îi curgeau pe obraji.

— Era întuneric. Era foarte întuneric şi ceaţă. Ceaţă.

— Elliot, linişteşte-te, am spus eu încet.

— Farurile… şi maşina, a suspinat el, răscolind, cu fiecare cuvânt, o durere şi mai adâncă. Farurile ne-au orbit şi chiar atunci maşina a părăsit colina şi a căzut în gol. În faţa noastră.

Am tresărit. *Şi sarcina! Şi copilul!*

— Am început să fug după ea, spre marginea colinei, a continuat el, încercând să se stăpânească. Am crezut că o voi putea salva, dacă supravieţuise. Eram gata să sar şi eu după ea, dar mătuşa ta m-a tras înapoi. Am stat acolo, holbându-ne la rămăşiţele accidentului. Maşina se făcuse bucăţele, iar motorul luase foc. Bee mi-a spus: „A plecat, Elliot. Nu mai e. Las-o să plece”.

— Nu aţi chemat poliţia sau o ambulanţă?

A clătinat din cap.

— Bee a spus că ar fi mai bine să nu o facem. S-a gândit că ne puteau aresta pentru crimă, că aveau să creadă că noi o împinseserăm de pe colină.

— Și ce aţi făcut?

— Am plecat, a spus Elliot luându-şi batista. Eram în stare de şoc. Nu mă gândeam decât că meritam să fiu arestat. Mă simţeam oarecum responsabil, ca şi cum eu îi provocasem moartea.

— Și dacă supravieţuise? Dacă era acolo pe plajă, în agonie? Dacă aţi fi putut-o salva? Elliot, dacă de asta s-a aruncat? Dacă *voia să fie salvată*?

M-a privit, parcă implorându-mă să-l iert.

— O să iau cu mine în mormânt întrebările astea. Şi pe mine mă bântuie gândul. Dar maşina, felul în care era zdrobită, oricât de groaznică ar fi fost imaginea aceea, mă linişteşte oarecum. Nimeni nu poate supravieţui unei asemenea izbituri. Bee avea dreptate. Nu aveam ce face. Pe vremurile acelea am fi fost condamnaţi fără dovezi. Aşa mergeau lucrurile. Eram acolo şi orice juriu ar fi crezut că noi eram vinovaţi.

— Și Bee? am suspinat eu. Crezi că regretă vreun pic?

— Sigur că da, a spus el. O parte din ea a murit în noaptea aceea. N-a mai fost la fel. De-asta nu ne putem

privi în ochi nici măcar acum. S-au întâmplat prea multe între noi, sunt prea multe resentimente. Nu putem să ne privim fără să ne amintim de noaptea aceea şi de Esther.

Chiar atunci mi-am adus aminte că citisem ceva într-unul dintre articolele despre moartea lui Esther. Deşi maşina fusese găsită la poalele dealului, nici acum nu se găsise cadavrul.

— Elliot, am citit că nu au găsit niciodată cadavrul lui Esther. Cum se poate aşa ceva?

— Da, a spus el. Şi eu am citit asta.

M-am întrebat dacă nu cumva îmi ascundea ceva. Cum ar fi putut să dispară, ca prin miracol, după un asemenea accident? Oare cineva coborâse şi o salvase? Plecase de acolo nevătămată? *Imposibil,* mi-am spus.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— Aș vrea să-ţi spun că sunt convins că a supravieţuit. Pentru că maşina a fost găsită abia a doua zi, unii au speculat că trupul fusese luat de mare, marea aceea frumoasă pe care o iubea atât de mult. Alţii, a adăugat el cutremurându-se, cred că a supravieţuit. Şi aş minţi dacă aş spune că nu m-am agăţat şi eu de speranţa asta, dar a trecut prea multă vreme. Dacă supravieţuia, nu s-ar fi întors acasă? Nu s-ar fi întors după copil? Nu s-ar fi întors după… mine?

În clipa aceea mi-am dat seama că Elliot nu ştia că Esther era însărcinată cu copilul lui în noaptea aceea. Mi se părea crud şi nedrept să-i dau vestea acum, să-l anunţ, cu şaizeci de ani mai târziu, că urma să aibă un copil, aşa că am tăcut. Avea să citească totul în jurnal destul de curând şi poate că aşa şi trebuia să afle.

— Dar mai e ceva, a spus el, cu un licăr de speranţă în privire.

— Ce anume?

— S-ar putea să n-aibă importanţă. Însă, ca să-ţi spun tot adevărul, în noaptea aceea, în timp ce eu şi Bee plecam din parc, am văzut apropiindu-se o maşină.

— Ai recunoscut persoana?

— Nu sunt foarte convins, a spus el, însă întotdeauna

am bănuit că era Billy, de fapt Billy Henry Mattson. Acum i se spune Henry.

— Henry, bărbatul care locuieşte pe plajă, lângă Bee?

— Da, îl cunoşti?

Am încuviinţat din cap. Deci Billy e Henry. M-am gândit la felul în care se comportase atunci când venise vorba de bunica mea şi mi-am amintit de fotografia femeii pe care o avea pe şemineu, cea care dispăruse în mod misterios. Esther îl considera prieten în jurnalul ei, însă apărea întotdeauna de nicăieri, ceea ce mi s-a părut ciudat? O *hărţuia?* M-am cutremurat. Nu, m-am răzgândit. Chiar dacă era nebun după ea, Henry nu ar fi avut de ce să-i ia cadavrul de acolo. Însă mintea mea a început să zboare. *Oamenii nu sunt întotdeauna cine par a fi.* Mi-am amintit că odată, când eram cu Annabelle, auziserăm din întâmplare o conversaţie între două femei cochete, într-un mare restaurant din Manhattan. Păreau doamne din înalta societate şi erau împodobite cu bijuterii din cap până-n picioare. Apoi una a deschis gura şi a zis: „Am încercat toate mărcile, dar cel mai mult îmi place Copenhaga. Îmi place să mestec după ce se culcă copiii, afară pe terasă”. Ne-a căzut faţa când am auzit. Femeia mesteca tutun, ca zidarii care fluierau după noi pe Broadway. Era ca şi când aş fi auzit că cel mai bun prieten al tatii, antrenor de fotbal, e travestit. Pur şi simplu nu avea sens.

Dar nu, nu Henry. Am încercat să-mi reprim gândul, însă nu am reuşit. Insula copilăriei mele avea nori şi ploaie, dar acum era întunecată din cauza secretelor.

— Elliot, am spus eu, amintindu-mi de propria mea odisee de pe insulă, ştiu cum este să nu poţi desluşi complet o poveste. Ce-ţi spune inima în legătură cu Esther, după toţi aceşti ani? am întrebat eu, privindu-l în ochii îndureraţi.

Elliot s-a uitat în altă parte.

— Toată viaţa am încercat să mă lămuresc. Nu ştiu şi nici nu voi şti vreodată decât că Esther mi-a luat inima cu ea în noaptea aceea. A luat-o pentru totdeauna.

Am dat din cap, îngrijorată că poate mersesem prea

departe.

— Nu-ţi face griji, am spus eu. Am să fac tot posibilul ca să găsesc răspunsurile, pentru dumneata şi pentru Esther. M-am uitat la ceas, apoi m-am ridicat. A fost o onoare să te cunosc. Mulţumesc pentru tot ce mi-ai spus.

— A fost plăcerea mea. A, Jack vine în vizită în după-amiaza asta. Poţi rămâne să îl aştepţi dacă vrei.

— Jack?

— Da, a spus el. Nu ţi-a zis?

— Hm, ba da, am răspuns, luată pe nepregătite, dar trebuie să prind feribotul. Bee mă aşteaptă.

— Ah, a făcut el. Mi-ar fi plăcut să mai stai.

M-am gândit să rămân, dar m-am înverşunat atunci când mi-am amintit de femeia care răspunsese la telefonul lui Jack.

— Îmi pare rău, am spus eu. Pur şi simplu nu pot.

Elliot a părut dezamăgit, dar a acceptat.

— Stai puţin, am spus eu, făcând o pauză ca să mă gândesc la ceea ce urma să-i spun. Nu vreau să fiu indiscretă, dar ştii cumva dacă locuieşte vreo femeie la Jack? O prietenă, poate vreo rudă?

Elliot a părut uimit.

— Ideea e că, am adăugat, făcând pauze dese şi jucându-mă cu puloverul, aseară am sunat la el şi a răspuns o femeie. Mi s-a părut ciudat, atâta tot.

— A, da, cred că a spus ceva de o femeie, una nouă.

— Ah, am spus eu scurt.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Nu ştiu cum o să-i vină mintea la cap băiatului ăstuia cu atâtea femei frumoase.

— Da, am zis.

Poate că intenţiona să fie un compliment, însă cuvintele lui mă răniseră. Brusc, ultimele săptămâni petrecute cu Jack mi-au trecut prin faţa ochilor ca un roman ieftin, unul în care eu fusesem trasă pe sfoară. Cum de-am fost aşa naivă? Cum de nu mi-am dat seama? Cum de-am putut să cred atâtea minciuni?

I-am mulţumit pentru vizită şi am plecat, cu inima

îndoită şi cu o grămadă de întrebări fără răspuns.

„Gata cu dragostea adevărată”, m-am gândit în timp ce luam taxiul spre feribot, „cel puţin pentru mine”.

Când am ajuns la Bee eram şi fericită, dar şi îngrijorată. Oricât de blând aş fi abordat subiectul, tot avea să fie o problemă uluitoare şi provocatoare, ca şi cum aş fi luat o sticlă de vin foarte veche şi foarte valoroasă şi aş fi trântit-o pe podea, fix în faţa persoanelor care o păstraseră pentru a cincizecea aniversare a nunţii.

— Bună, draga mea. Ai fost în oraş?

— Nu, am spus eu aşezându-mă pe canapea, în faţa scaunului ei. Am fost în Seattle.

— Ah, a spus ea. La cumpărături?

— Nu. Am făcut o vizită.

Bee m-a privit surprinsă.

— Nu ştiam că ai prieteni în Seattle, scumpa mea. Ar fi trebuit să-mi spui. Am fi putut s-o luăm cu noi.

Am clătinat din cap.

— Cred că el n-ar fi venit, am spus eu.

— El?

— Da, el. Elliot Hartley.

Bee a scăpat pixul din mână şi m-a privit de parcă spusesem ceva de neiertat.

— Bee, am spus eu, trebuie să vorbim.

A scuturat din cap ca şi cum ştia că ziua aceasta avea să vină. Am izbucnit pe dată.

— Știu despre bunica mea, am spus eu. Bunica mea adevărată. Bee, am găsit jurnalul pe care l-a scris şi l-am citit de când am venit aici. E povestea ultimei luni din viaţa **ci,** până la sfârşit. Doar în dimineaţa asta am recunoscut toate personajele, pe tine, pe Evelyn, pe Henry. Elliot m-a pus la curent.

Am vorbit repede, aproape panicată, ca şi cum încercam să comasez o viaţă întreagă de secrete într-un singur paragraf. Ştiam că nu aveam prea mult timp la dispoziţie, că Bee avea să se blocheze şi să se retragă aşa cum făcea mereu când cineva deschidea un subiect incomod.

— Și l-ai crezut?

— De ce nu l-aş fi crezut, Bee? Bunica mea îl iubea.

Am citit furtună în ochii ei.

— Și eu, a spus ea cu voce îndepărtată. Şi uite cum s-a terminat.

— Bee, am rostit încet. Ştiu despre ultima ei noapte. Ştiu că v-a văzut împreună şi că v-aţi dus după ea. Am făcut o pauză, îngrijorată de ceea ce urma să-i spun. Ştiu că aţi lăsat-o acolo, Bee. Cum aţi putut s-o lăsaţi acolo aşa? Dacă era rănită?

Bee se albise la faţă, iar când a deschis gura să vorbească aproape că nu i-am recunoscut vocea.

— A fost o noapte îngrozitoare, a spus ea slab. Când a venit Elliot, ştiam că nu ar trebui să fie cu mine. Amândoi ştiam asta. Dar bunica ta pusese capăt oricărei relaţii cu el şi eu voiam atât de mult să ştiu cum e să fii la el în braţe. Mă gândisem la asta de o mie de ori, de când îl cunoscusem în liceu, dar numai Esther avusese parte de atenţia lui până în seara aceea, când mi s-a părut că mă vrea *pe mine.* A clătinat din cap ca şi cum numai gândul era prostesc şi naiv. Ştii cum a fost?

Am tăcut.

— Mi-am spus că era în regulă, a continuat Bee. M-am convins că şi Esther ar fi fost de acord.

— Dar apoi v-a văzut şi…

— Și am ştiut, amândoi am ştiut că era o greşeală.

— Deci v-aţi dus după ea.

A clătinat din cap şi şi-a îngropat capul în mâini.

— Nu, a spus ea ridicându-se. Nu pot. Nu pot să fac asta. Nu pot să vorbesc.

— Bee, aşteaptă, am spus eu. Ai citit jurnalul?

— Nu, a zis ea.

— Atunci cum a ajuns aici?

M-a privit alarmată.

— Cum adică *aici?*

— Aici în casă, am spus eu. L-am găsit în dormitorul meu, în noptieră.

Bee a scuturat din cap.

— Habar n-am, a spus ea. N-am mai fost în camera aia de treizeci de ani. Era camera ei preferată. O văruisem în roz, pentru ea şi pentru copil. Voia să-l părăsească pe bunicul tău.

— Atunci de ce m-ai pus să stau acolo, Bee, dacă n-aveai de gând să-mi spui adevărul despre bunica?

Bee părea epuizată, ca şi cum rămăsese fără răspunsuri.

— Nu ştiu, a spus ea. Cred că m-am gândit că meritai să stai acolo, aproape de ea.

— Cred că trebuie să citeşti jurnalul lui Esther, am rugat-o eu. Ai să vezi că te iubea. Ai să vezi că te-a iertat.

— Unde este? a întrebat ea, îngrozită de parcă văzuse o fantomă.

— Ţi-l aduc imediat.

M-am dus în dormitor şi i-am adus jurnalul cu coperte de catifea roşie.

— Poftim.

Bee l-a luat în mână, dar nu am citit în ochii ei căldură sau recunoaştere, doar furie. Apoi au izbucnit lacrimile.

— Pur şi simplu nu înţelegi, a spus ea.

— Ce anume, Bee?

Şi-a şters lacrimile.

— Ce ne-a făcut. Prin ce ne-a făcut să trecem.

M-am apropiat de ea şi i-am pus mâna pe umăr.

— Spune-mi, Bee. A venit vremea să ştiu adevărul.

— Adevărul e îngropat, a spus ea răsuflând greu. Ar trebui să distrug asta, a adăugat cu ochii clocotind de mânie, îndreptându-se spre camera ei.

— Bee, stai, am spus urmând-o, dar a închis repede uşa şi a pus zăvorul.

Am aşteptat mult timp în faţa uşii lui Bee, sperând că avea să iasă şi rugându-mă să treacă peste durerea ce o apăsa, ca să putem vorbi despre bunica mea cu sinceritate pentru prima dată în viaţă.

Dar nu a apărut. A rămas închisă în cameră toată după-amiaza. Când pescăruşii au început să ţipe aşa cum

făceau de fiecare dată aproape de ora cinei, mă aşteptam să apară şi să se învârtă prin bucătărie, dar nu a apărut. După apusul soarelui, m-am gândit că avea să cedeze şi să se ducă în *lanai* să-şi facă un cocktail, însă nu a făcut nici asta. Aşa că am deschis o conservă cu supă, m-am uitat puţin pe ziar şi am încercat să mă uit la un serial, însă, pe la nouă, deja căscam şi-mi puneam tot felul de întrebări legate de luna martie. Eram pe insulă de aproape trei săptămâni şi se întâmplaseră atât de multe, însă atât de multe lucruri ieşiseră *cum nu trebuia.*

Le promisesem lui Elliot şi bunicii mele că voi găsi răspunsurile. Nu mă gândisem totuşi că poate bunica mea voise să părăsească această lume. Cine eram eu să răscolesc trecutul, să răscolesc trecutul?

Mă simţeam prea descurajată ca să mă mai gândesc. Jack îmi lăsase două mesaje pe telefon, dar nu l-am sunat înapoi. Eram prea obosită de secretele lui, de ale lui Bee, de ale lui Esther. Aşa că am sunat la compania aeriană ca să schimb data plecării. Era timpul să mă întorc la New York. Ştiam că, dacă aş fi învăţat ceva din povestea lui Esther, ar fi trebuit să rămân şi să lupt pentru adevăr şi pentru dragoste. Însă eram prea obosită pentru asta.

Capitolul 18

17 martie

— Mă întorc, i-am spus lui Annabelle a doua zi, la telefon. În cuvintele mele se citea mai multă dezamăgire şi înfrângere decât sperasem.

— Emily, a spus ea, ţi-ai promis o lună.

— Știu, am spus eu, dar lucrurile s-au cam complicat. Bee nu mai vorbeşte cu mine, iar cu Jack nu mai am eu nimic de vorbit.

— Ce se întâmplă cu Jack?

I-am povestit despre vizita mea la bunicul lui şi ce zisese acesta despre cealaltă femeie.

— Nu te-ai gândit să-l laşi să-ţi explice personal?

— Nu, după toate lucrurile prin care am trecut cu Joel. Paharul s-a umplut mai repede. Nu pot face asta din nou, Annie.

— Doar îţi spun, a insistat ea, că poate exagerezi. Poate nu e nimic.

— Având în vedere ce a spus Elliot, nu prea cred că nu e *nimic.*

— Ai dreptate, a zis ea. Nu sună bine. Dar povestea bunicii tale? O să te dai bătută pur şi simplu?

— Nu, am răspuns, chiar dacă ştiam că, într-un fel, asta făceam. Pot să mă ocup de asta şi de la New York.

— Tot cred că ar trebui să rămâi acolo, a spus Annabelle. Ai mai multă treabă.

— Treabă?

— Da, pentru ea şi pentru tine. Ştiu că încă nu ai răbufnit complet. Ştiu că n-ai plâns.

— N-am plâns, am recunoscut. Dar poate că nu trebuie să plâng.

— Ba trebuie, m-a contrazis.

— Annie, nu ştiu decât că am venit pe insula asta căutând poveşti despre familia mea, căutând adevărul. Şi tot ce am găsit a fost durere. Durere pentru mine, durere pentru toţi.

— Cred că doar fugi de nişte lucruri pe care ar trebui să le înfrunţi, Em, a oftat Annabelle. Te dai bătută pe ultima sută de metri.

— Poate, am spus eu, dar nu mai pot să mai alerg.

Când am ieşit din dormitor, m-am uitat pe hol şi am observat că uşa lui Bee încă era închisă, aşa că am fost surprinsă când am găsit-o peste câteva clipe, la masă, aranjând o vază cu flori.

— Sunt splendide narcisele, nu-i aşa? a spus ea veselă, ca şi cum am fi uitat amândouă ziua precedentă.

Am încuviinţat şi m-am aşezat la masă, temându-mă să spun ceva deocamdată.

— Erau florile preferate ale bunicii tale, după lalele, a continuat ea. Iubea primăvara, mai ales luna martie.

— Bee, am început eu, cu durere şi regret în voce, fiindcă îmi părea rău că pierdusem orice legătură cu bunica mea şi cu povestea ei. L-ai distrus?

M-a privit cu o intensitate potolită.

— Henry are dreptate. Semeni cu ea din toate punctele de vedere, mai ales când te superi.

S-a dus în living şi s-a întors cu jurnalul.

— Poftim, a spus înmânându-mi-l. Sigur că nu l-am distrus. L-am citit toată noaptea.

— Serios?

Zâmbeam atât de larg, încât i-a venit şi lui Bee să zâmbească.

— Serios.

— Și ce părere ai?

— Mi-am amintit ce femeie sălbatică, impulsivă şi minunată era bunica ta şi cât de mult am iubit-o şi cât de mult mi-a lipsit.

Am fost mulţumită pentru moment, chiar dacă Bee nu avea să mai vorbească niciodată despre bunica mea.

— Am vrut să-ţi spun, draga mea. Am vrut să-ţi spun totul, aşa cum am încercat să-i spun mamei tale. Însă de fiecare dată când m-am gândit să-ţi povestesc, m-a oprit durerea. În toţi aceşti ani, n-am vrut să-mi mai amintesc de 1943. N-am vrut să rememorez nimic.

Am încuviinţat în tăcere, amintindu-mi de violetele din grădina lui Henry.

— Florile acelea din grădina lui Henry, am spus eu, făcând o pauză pentru a-i citi emoţia de pe chip, v-au amintit de Esther, nu-i aşa?

— Așa e, draga mea. Ne-au amintit amândurora. Ca şi cum era acolo cu noi şi ne spunea că e bine.

Am întins mâna şi am atins-o uşor pe braţ. Porţile se deschiseseră şi acum năvăleau amintirile. Aveam senzaţia c-o puteam întreba orice, aşa că am întrebat-o.

— Bee, în tabloul pe care mi l-ai dat sunteţi tu şi Elliot, nu-i aşa?

— Da. De-asta ţi l-am şi dat. Nu mai rezistam să-l văd. Era o fereastră către o viaţă pe care nu puteam s-o am

vreodată şi îmi amintea de tot ce fusese greşit în urmă cu mulţi ani de zile, legat de bunica ta.

Am suspinat, simţind apăsarea durerii din cameră.

— De-asta nu te încânta relaţia mea cu Jack, nu-i aşa?

Nu mi-a răspuns, dar expresia de pe chipul ei m-a lămurit.

— Înţeleg, Bee, serios.

A părut din nou pierdută pe gânduri.

— Cred că vrei să-ţi explic totul în legătură cu noaptea aceea.

Am dat afirmativ din cap.

— Am greşit, a spus ea, când am crezut că puteam ocupa locul lui Esther în inima lui Elliot. Am fost o fraieră. Şi n-o să mă iert niciodată că am plecat de acolo fără să știm dacă am fi putut-o ajuta, dacă am fi putut-o salva, în fiecare zi mă învinuiesc pentru moartea ei.

— Nu, nu, Bee, am zis. Toate s-au întâmplat aşa de repede. Încercai să-l aperi pe Elliot. Înţeleg asta.

— Dar îl apăram pe Elliot din motive egoiste, a continuat ea, incapabilă să mă privească în ochi. Îmi apăram propriile interese. Mi-era atât de teamă că poliţia îl va acuza de crimă şi mi-l va lua. Aşa că am plecat cât de repede am putut. Dacă Esther alesese să se arunce în gol fusese hotărârea ei, aşa m-am gândit. Eram supărată pe ea, supărată că fusese în stare să facă aşa ceva ca să-l rănească. Elliot era în stare de şoc şi voiam să-l apăr. Nu e o explicaţie demnă de iertarea lui Esther sau a ta. Dar vreau să ştii că, dacă e cineva de vină pentru ce s-a întâmplat în noaptea aceea, eu sunt.

Am tăcut câteva clipe, după care eu am vorbit din nou.

— Nu crezi că e ciudat că nu i-au găsit corpul?

— M-am gândit mult la asta într-un timp, dar cred că marea trebuie să fi luat trupul după accident. Strâmtoarea era locul ei de veci. Aşa trebuia să fie. Chiar şi acum, noaptea târziu, când aud valurile la mal, mă gândesc că ea e acolo. Stăpâna mării. Acolo îşi dorea să fie, Emily. Iubea strâmtoarea şi creaturile din apă. Poveştile ei, poeziile ei

au fost întotdeauna inspirate de apă, a adăugat arătând spre plajă. Doar aşa am putut găsi ceva linişte după tot acest timp.

— Mai e ceva, Bee, am spus eu. Elliot a spus că a văzut maşina lui Henry intrând în parc în noaptea aceea.

M-a privit nedumerită.

— Ce vrei să spui?

— Nu l-ai văzut acolo?

— Nu, a spus ea, puţin defensivă. Nu, nu putea să fie acolo.

— Și dacă *era* acolo, Bee? am întrebat-o eu, încercând să mă uit în ochii ei. Dacă *ar fi fost* aşa, nu crezi că ar şti ceva?

— Nu ştie nimic, a spus Bee repede. Nu ştiu ce ţi-o fi spus Elliot despre Henry. Sigur, o fi fost îndrăgostit de bunica ta, dar Henry a fost la fel de şocat ca toţi ceilalţi când s-a aflat de moartea ei.

— A, am spus eu. Oricum, aş vrea să vorbesc cu el. Poate ştie ceva.

— Eu nu i-aş răscoli amintirile, draga mea.

— De ce?

— E prea dureros pentru el.

M-am întrebat dacă încerca să-l apere pe Henry, aşa cum se gândise să-l apere pe Elliot în noaptea aceea.

— Esther l-a *afectat* foarte mult, Emily. Nu i-ar fi uşor să se întoarcă în trecut. Dacă n-ai observat, de fiecare dată când te vede se comportă ca un cal care a văzut o stafie.

Îi aminteşti de ea.

— Am înţeles, am spus eu. Dar, poate ţi se pare o prostie, eu cred că bunica ar vrea să vorbesc cu el. Cred că ştie mai multe decât spune.

— Nu, a zis Bee. Lasă lucrurile aşa.

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău. Trebuie s-o fac.

A ridicat din umeri. La urma urmei, Bee era raţională.

— Emily, a spus ea, nu uita că ce e făcut e bun făcut. Trecutul nu poate fi schimbat. Cu toate astea, n-aş vrea să

uiţi de propria ta poveste. Nu de asta ai venit aici?

Am aprobat-o. Am rămas acolo, în tăcere, singurele zgomote care se auzeau aparţinându-le pescăruşilor de afară, care forfoteau în jurul casei. Într-un final, am găsit curajul să-i spun că plecam.

— Mă întorc la New York.

Bee a părut rănită.

— De ce? Credeam că stai până la sfârşitul lunii.

— Așa şi aveam de gând, am spus eu, privind strâmtoarea şi îndoindu-mă de hotărâre. „Mă gândisem suficient de bine?” Dar toate s-au complicat atât de mult.

— N-a fost chiar floare la ureche, nu?

— Au fost nişte săptămâni minunate, Bee, a fost o perioadă de transformare şi totul se datorează ospitalităţii şi dragostei tale. Însă cred că a venit vremea să plec. Cred că am nevoie de timp ca să diger lucrurile prin care am trecut.

— Și nu poţi face asta aici? m-a întrebat Bee, simţindu-se trădată.

Am scuturat din cap, devenind şi mai hotărâtă atunci când m-am gândit la Jack.

— Îmi pare rău, Bee.

— Bine, a spus ea. Dar să nu uiţi că asta e casa ta. Să nu uiţi ce ţi-am spus. Acum e a ta şi o să fie a ta, oficial, când eu n-o să mai fiu…

— Adică niciodată, am spus eu forţându-mă să râd.

— Dar o să se întâmple mai curând decât credem amândouă, a spus ea convinsă.

Durerea din sufletul meu îmi şoptea că spunea adevărul.

19 *martie*

A trecut o zi în care n-am făcut altceva decât să mă gândesc la Esther şi la Elliot, la Bee, la Jack. M-am gândit şi la mama, iar a doua zi m-am ghemuit pe canapeaua din *lanai* şi am format numărul bine cunoscut.

— Mamă?

— Mă bucur să te aud, iubito, a spus ea.

Mi-am dat seama că poate nu o înţelesesem niciodată pe deplin pe mama, dar aflarea poveştii lui Esther îmi făcuse un bine neaşteptat: acum o vedeam într-o lumină nouă. La urma urmei, era doar un copil care îşi pierduse mama.

— Mamă, trebuie să vorbim, am spus eu.

— Despre Joel?

— Nu, am spus eu, făcând o pauză ca să mă gândesc cum să continui. Despre… mama ta.

N-a spus nimic.

— Știu totul despre Esther, mamă.

— Emily, cum vine asta? Ţi-a spus ceva mătuşa ta? Fiindcă…

— Nu. Am găsit ceva, ceva ce i-a aparţinut mamei tale, un jurnal scris de ea. L-am citit şi ştiu ce s-a întâmplat cu ea, cel puţin până aproape de sfârşit.

— Atunci ştii că ne-a părăsit, că m-a părăsit, a spus ea, cu furie în voce.

— Nu, mamă, nu te-a părăsit. Cel puţin, nu cred că asta avea de gând. Bunicul a dat-o afară.

— Poftim?

— Da, a gonit-o, ca să plătească pentru ceea ce a făcut. Mamă, a avut loc o tragedie în noaptea aceea, în noaptea în care a dispărut. Încerc să aflu răspunsurile, pentru tine, pentru mine, pentru Elliot şi pentru…

— Emily, de ce? De ce faci asta? De ce nu laşi lucrurile aşa cum sunt?

Sentimentele ei semănau cu cele ale lui Bee, poate din aceleaşi motive. Amândouă erau speriate.

— Nu pot, am spus eu. Am senzaţia că eu trebuie să găsesc răspunsurile pentru ea.

Din nou tăcere la celălalt capăt al firului.

— Mamă?

— Emily, a spus ea într-un final. În urmă cu mult timp şi eu am încercat să găsesc aceste răspunsuri. Voiam să-mi găsesc mama mai mult ca orice. Voiam s-o cunosc, dar mai ales s-o întreb de ce a plecat, de ce m-a părăsit. Am

încercat, crede-mă, am încercat, dar căutarea mea nu a dus decât la pustietate şi la durere. A trebuit să mă hotărăsc să nu mai caut. A trebuit să las lucrurile aşa cum erau. Şi când s-a întâmplat asta, am ştiut că trebuia să renunţ şi la insulă.

Voiam s-o pot privi în ochi în clipa aceea, fiindcă ştiam că aş fi putut vedea acea parte din ea care îmi lipsise atât de mult.

— Mamă, asta e ideea, am spus eu. Poate tu ai renunţat la căutări, dar eu pot să continui de unde ai rămas tu.

Mama a răsuflat adânc.

— N-am vrut să afli despre toate astea, Emily. Am vrut să te apăr. Mă îngrijora faptul că semănai cu ea, cu cadourile creative, cu spiritul tău, chiar şi cu înfăţişarea ta. Ştiam că şi bunica Jane vedea, aşa cum vedeam şi eu, că erai imaginea vie a lui Esther.

Cuvintele mamei mele au rezolvat enigmele, au cusut laolaltă bucăţi disparate din viaţa mea. Mi-am amintit de după-amiaza aceea nenorocită în care bunica Jane îmi vopsise părul şi mi-am dat seama pentru prima dată că nu pe *mine* mă dispreţuia, ci asemănarea mea cu Esther. O speriase şi o neliniştise atât de mult încât voia să-mi schimbe înfăţişarea. Ce *putere avea Esther asupra tuturor.*

— Voalul, am spus eu, gândindu-mă cât de rănită mă simţisem atunci când mama nu mă lăsase să port o amintire de familie în ziua nunţii. De ce nu ai vrut să-l port?

— Fiindcă nu era bine, a spus ea. Pe Danielle arăta cu totul altfel. Dar nu te puteam trimite la altar purtând voalul acela, voalul bunicii Jane, când tu semănai atât de mult cu Esther. Îmi pare foarte rău, draga mea.

— Nu-i nimic, am spus eu.

— Am vrut atât de mult să fii fericită.

Am tăcut o clipă, gândindu-mă bine la ceea ce aveam să spun.

— Mamă, mai e ceva.

— Ce anume?

Am clipit des, conştientă de importanţa vorbelor mele.

— Esther era însărcinată în noaptea în care a plecat, în noaptea accidentului.

Îi auzeam respiraţia printre lacrimi.

— Nu cred, a spus ea.

— Aștepta un copil, copilul lui Elliot, bărbatul pe care-l iubea, în noaptea în care a dispărut. Totul e în jurnal. Ştiu că trebuie să fie greu, mamă. Îmi pare rău.

Şi-a suflat nasul.

— În toţi anii ăştia am fost atât de supărată pe mama, pe femeia asta care m-a lăsat când eram un bebeluş, cine-şi părăseşte *bebeluşul?* Dar acum, cumva, singurul lucru pe care vreau să-l ştiu e: m-a iubit? M-a iubit mama?

— Te-a iubit, am spus eu fără să ezit.

Asta ar fi vrut Esther să spun, m-am gândit, şi asta avea mama nevoie să audă.

— Chiar crezi asta, draga mea?

Tonul vocii ei, sincer, simplu, lipsit de pretenţii, a schimbat pentru totdeauna felul în care îmi privisem mama. Nu era, de fapt, decât o fetiţă care avea nevoie de o mamă. Nu aveam să ştiu niciodată cum ascunsese o viaţă de dureri şi de probleme provocate de abandon, dar felul în care şi le recunoştea acum mă făcea să o admir aşa cum nu ştiusem vreodată că o pot face.

— Da, am spus, trecându-mi mâna prin păr. Şi am găsit un obiect pe care cred că i-ar plăcea să îl păstrezi tu.

Aveam în mână lănţişorul cu steluţa de mare. Da. Esther ar fi vrut ca fiica ei să îl aibă.

Mai aveam o oră până ce plecam cu Bee la feribot, ca să iau avionul din Seattle. Mi-am făcut bagajul, punând înăuntru comorile pe care le strânsesem pe insulă. Însă după ce am aşezat caietul din copilărie al mamei peste trusa cu cosmetice, am clătinat din cap. Nu avea ce să caute la New York. Locul lui era aici, pe insulă, unde mama trebuia să-l găsească din nou. Urma să se întoarcă, ştiam asta şi trebuia să-l descopere singură.

Mi-am amintit de poza pe care mi-o lăsase Evelyn şi

m-am gândit că cel mai potrivit loc unde să o pun era în paginile jurnalului. M-am întins în pat şi am deschis caietul la ultima pagină pe care nu erau decât patru colţuri negre de fotografie şi un cuvânt scris de mână, împodobit cu flori: Mama. Am pus cu grijă poza la locul ei şi apoi am închis caietul, așezându-l cu atenţie în sertarul noptierei. Voiam să i-o dau eu, dar ştiam, în adâncul sufletului, că trebuia s-o găsească ea.

— Mă întorc în douăzeci de minute, i-am spus peste ceva timp lui Bee.

Am închis repede uşa, înainte să apuce să protesteze. Gândurile mele semănau cu norii groşi, cenuşii care întunecau plaja. Cum va răspunde Henry întrebărilor pe care le aveam pentru el? A văzut-o pe bunica în viaţă în noaptea aceea de disperare? Ce i-a spus înainte să se arunce de pe deal?

Am urcat treptele terasei din faţă, care au scârţâit sub paşii mei. Nu observasem pânzele de păianjen de la ferestre sau tocul părăginit şi distrus al uşii. Am inspirat adânc şi am bătut la uşă. Şi am aşteptat. Şi iar am aşteptat.

După ce am bătut a doua oară, mi s-a părut că am auzit ceva sau pe cineva înăuntru, aşa că m-am apropiat de o fereastră, m-am aplecat şi am ascultat: paşi. Erau cu siguranţă paşi, paşi grăbiţi. Pe fereastră am văzut livingul gol şi holul care conducea către uşa din spate. M-am uitat mai bine şi am observat o mişcare către partea din spate a casei, urmată de zgomotul unei uşi care se închide. Am alergat repede în partea cealaltă a curţii. Am văzut din nou violetele care ne urmăreau şi ne aşteptau cu înţelepciune, iar apoi maşina lui Henry ieşind din garaj şi îndreptându-se spre alee. I-am făcut cu mâna şi am strigat după el, sperând că va opri, dar a mers mai departe, dispărând într-un nor de praf. Ochii ni s-au întâlnit pentru o clipă în oglinda retrovizoare, însă nu s-a oprit.

* * *

— La revedere, draga mea, a spus Bee, lăsându-mă la feribot cu lacrimi în ochi. Aş vrea să nu trebuiască să pleci.

— Și eu, am spus.

Deşi lăsam două poveşti neterminate pe insulă, pe a mea şi pe-a lui Esther, trebuia să plec. Atmosfera era prea încărcată de amintiri şi secrete şi mi-era greu chiar şi să respir.

— Te întorci repede, nu? m-a întrebat Bee cu tristeţe în ochi.

— Sigur că da, am răspuns.

Chiar dacă nu eram nici eu foarte sigură, Bee avea nevoie s-o conving. Am strâns-o puternic în braţe înainte să mă alătur celorlalţi pasageri şi să mă urc pe feribot. Ultimul lucru pe care-l făcusem pe insulă fusese să pun o copie a jurnalului lui Esther, pe care îl fotocopiasem cu greu în oraş, într-un plic adresat lui Elliot, pe care îl lăsasem într-o cutie poştală.

Părăseam insula pe care o iubeam şi, poate aşa cum făcuse şi bunica mea în urmă cu mulţi ani, plecam fără să ştiu dacă mă voi întoarce vreodată.

Capitolul 19

20 *martie*

A doua zi m-am trezit în patul meu din New York, înapoi la viaţa din New York şi la vechile probleme din New York. Mi se păreau aproape frivole în comparaţie cu evenimentele uluitoare de pe insula Bainbridge: un mister de familie nerezolvat şi o poveste de dragoste neterminată. Ba nu, nu aveam pe telefon niciun mesaj de la Jack – o poveste de dragoste *terminată.*

Dacă aveam impresia că Annabelle o să mă întâmpine cu drag, greşeam amarnic.

— N-ar fi trebuit să pleci de acolo, Em, mi-a spus ea, aşa cum nu putea spune nicio altă prietenă. Trebuie să te întorci.

— Mă gândeam că aş putea să meditez puţin aici, am replicat. Poate să scriu ceva.

— Nu-mi place să fiu rea, draga mea, a adăugat ea, destul de sarcastică. Dar asta spui de vreo cinci ani.

Mi-am privit mâinile şi m-am ciupit de degetul mic aşa cum fac de fiecare dată când sunt nervoasă.

— Scuze, a spus ea. Ştii că nu vreau decât să fii fericită, nu-i aşa?

— Sigur că ştiu asta.

— Bine, a reluat ea făcând o pauză şi privindu-mă cu înţeles. Fiindcă domnişoara mea de onoare trebuie să fie fericită.

Am rămas cu gura căscată.

— Annabelle! Nu se poate! Tu şi Evan?

— Eu şi Evan şi Herbie Hancock, a spus ea, arătându-mi cu mândrie inelul. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dragă Em.

În ultimele săptămâni, pur şi simplu ne-a mers. Apoi m-a dus la un spectacol al lui Herbie Hancock şi m-a cerut în pauza dintre acte. Şi am spus da!

Eram foarte fericită pentru ea, însă în interior tremuram puţin. Fericirea lui Annabelle era ca o lanternă îndreptată asupra singurătăţii mele.

Am zâmbit.

— Deci cum o să te descurci cu faptul că Evan e un nume cu care nu prea e bine să te măriţi?

— La naiba cu asta, a spus ea. O să-mi încerc norocul. Şi poate oricând să-şi schimbe numele în Bruce. Şi-a luat haina. Scuze că plec aşa de repede, dar trebuie să mă întorc acasă. În seara asta iau cina cu Evan la Vive.

Aş fi vrut să iau cina cu *oricine* în seara aceea la Vive.

— Distracţie plăcută, am spus eu.

— A, să nu uit, corespondenţa e pe masa din bucătărie.

— Mulţumesc, am spus eu, închizând uşa după ea.

Dar după ce a plecat nu mi-am pornit laptopul şi n-am citit scrisorile. O oră s-a transformat în două, apoi în trei. M-am ghemuit pe canapea fără să-mi dau jos haina şi pantofii. Eram întruchiparea epuizării. Am tras pe mine o

păturică de lână, cea pe care o croşetase mătuşa lui Joel pentru nunta noastră, cea care nu-mi plăcuse niciodată, dar pe care nu îndrăznisem s-o dau. Era prea mică şi mă zgâria, însă mi-era frig. Am tras-o până sub bărbie, mi-am odihnit capul pe perna rece de piele şi m-am gândit la Jack şi la cât de bine ar fi fost să fie acolo, cu mine.

21 *martie*

A doua zi dimineaţa telefonul a sunat mai devreme ca de obicei. Mi s-a părut că sunetul semăna şi a alarmă de incendiu, şi a ţipăt de bufniţă. M-am uitat la ceas: opt şi două minute.

— Alo?

— Em, eu sunt.

Era o voce cunoscută, dar a cui? Nu mă trezisem prea bine şi a durat ceva până să-mi dau seama unde o mai auzisem. La cafenea? La film? apoi mi-am dat seama cine era şi mi-a stat inima în loc. Gândindu-mă la clipa aceea, chiar cred că pământul s-a oprit în loc în secunda în care i-am recunoscut vocea.

— Joel?

— Am auzit că te-ai întors, a spus el încet, cu prudenţă.

— Cum adică ai auzit că m-am întors? De unde ştii tu că am plecat?

— Ascultă, a continuat el evitând întrebarea, ştiu că o să ţi se pară o nebunie. Ştiu că vrei să-mi închizi telefonul în nas. Adevărul e, Emily, că am făcut o greşeală imensă. Trebuie să te văd. Am *nevoie* să te văd.

Mi se părea sincer, dar şi trist. M-am ciupit cu putere de braţ, ca să mă asigur că într-adevăr auzeam asta, ca să mă asigur că era aievea. Joel încă mă vrea, deci de ce nu simt nimic?

M-am ridicat în capul oaselor şi am clătinat din cap.

— Nu, nu pot face asta, am spus eu, amintindu-mi de noua lui iubită. Pentru început, *te însori,* am adăugat, uluită de cum sunau acele cuvinte. Apropo, mulţumesc

pentru frumoasa invitaţie de nuntă. Ai fost tare drăguţ că ţi-ai adus aminte de mine.

Sarcasmul meu însă a fost întâmpinat de confuzie.

— Invitaţie de nuntă?

— Nu face pe prostul. Ştiu că tu ai trimis-o.

— Nu, a spus el. Nu, trebuie să fie o greşeală, n-am trimis-o eu. Stephanie, a adăugat după ceva timp. Stephanie trebuie s-o fi trimis. Ea trebuie să fi fost. Nu pot să cred că a fost atât de josnică, dar probabil ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu e aşa cum o credeam, Em. De când ne-am mutat împreună e paranoică în legătură cu orice, dar mai ales cu tine. Crede că încă te iubesc şi… ei bine, eu…

— Joel, gata.

— Dă-mi doar o jumătate de oră, m-a rugat el. Doar atât. Diseară la şapte, la localul acela de pe colţ.

Am strâns mai tare receptorul.

— De ce naiba ar trebui să fac asta?

— Pentru că… pentru că încă te iubesc, a spus el cu o asemenea vulnerabilitate încât chiar l-am crezut.

M-am învelit şi mai bine cu pătura. Totul îmi spunea să refuz, să rezist acelei tentaţii, însă ceva din inimă m-a îndemnat să accept.

— Bine, am spus.

A fost un motiv suficient ca să fac un duş, să-mi iau pantofii cu baretă şi să ieşim la un cocktail în seara aceea. Numai unul.

Când am intrat în barul unde stabiliserăm să ne întâlnim, m-am simţit mai frumoasă ca oricând. Poate era efectul insulei asupra mea sau poate faptul că Joel mă voia înapoi. În orice caz, se schimbaseră multe de când îl văzusem pentru ultima dată şi mă întrebam dacă avea să remarce.

L-am văzut de când am intrat, cum stătea acolo la bar, exact la fel cum îl văzusem în urmă cu mulţi ani, în ziua în care ne întâlniserăm: un pic aplecat pe o parte, sprijinindu-se în cot, cu zâmbetul lui inconfundabil. Era la fel de chipeş, la fel de periculos. Când privirile ni s-au

întâlnit, mi-am îndreptat umerii şi m-am apropiat de el. Puteam să-l am din nou şi, pentru o clipă, gândul m-a speriat.

— Bună, a spus el, înconjurându-mi talia cu braţul şi sărutându-mă pe obraz.

Nu m-am îndepărtat. Felul în care mă săruta pe obraz, felul în care stăteam lângă el mă făcea să mă simt ca şi cum funcţionam pe pilot automat sau pe memorie musculară.

— Arăţi minunat, a spus el, făcând semn spre o masă din colţul barului, care nu era chiar un bar.

Era un club de noapte de înaltă clasă în care Joel voise întotdeauna să mergem, deşi eu nu voiam decât să comandăm de mâncare acasă şi să ne uităm împreună la *Saturday Night Live.*

— Ţi-e foame? a întrebat el delicat, ca şi cum îi era teamă să nu spună ceva nepotrivit şi să mă sperie.

— Nu, am răspuns, puţin speriată de tonul meu direct. Dar o să luăm băutura pe care ţi-am promis-o.

A zâmbit şi a comandat un martini pentru mine. Ţinea minte exact cum îmi plăcea, cu multe măsline. Când ne-am aşezat, am privit împrejur. Erau femei pretutindeni, femei frumoase, îmbrăcate superb, cu un păr superb şi trupuri superbe. Însă pentru prima dată de nu ştiu cât timp, privirea lui Joel era fixată asupra *mea.* Când au sosit băuturile, mi-am sorbit-o încet pe a mea. Dacă avea să fie ultima noastră băutură împreună, mi-am spus, trebuia să profit.

— Deci ce mai face *Stephanie?* l-am întrebat.

A privit în jos, apoi din nou spre mine.

— S-a terminat, Emily.

Era atent ca fiecare cuvânt ce-i ieşea pe buze să nu mă rănească.

— Am fost un prost să cred că asta e dragoste. Fiindcă nu era. Nu o iubeam şi niciodată n-aş fi putut s-o iubesc. Am fost un orb. Acum îmi dau seama. Am făcut o greşeală groaznică.

Nu am ştiut ce să spun, aşa că la început nu am spus

nimic, însă pe măsură ce treceau clipele, furia mea creştea. Am lovit cu palma în masă.

— Cum te aştepţi să reacţionez? Ai ales-o în locul meu şi crezi că poţi să vii înapoi să-mi spui: „Scuze, am stricat totul. M-am distrat şi acum m-am întors”? Nu aşa merg lucrurile.

A părut foarte încurcat.

— N-o să mă iert niciodată pentru ce-am făcut, cât oi trăi. Stephanie a rămas în trecut, a adăugat dregându-şi vocea. Te vreau pe tine. Am nevoie de tine. N-am mai fost niciodată atât de sigur.

Atunci am ştiut că nu era doar rugămintea cuiva care se răzgândise dintr-o toană. Era rugămintea unui bărbat care ştia că pierduse singurul lucru adevărat pe care-l avusese. Din motivul ăsta, l-am ascultat.

— Nu înţelegi? a continuat el. Asta ar putea să fie a doua şansă pentru noi. Am putea să fim mai puternici, mai îndrăgostiţi ca oricând, dacă ai putea să mă ierţi.

— Stai aşa, am spus observându-i lacrimile din ochi. E-n regulă, am adăugat înclinându-mi puţin capul şi zâmbindu-i. Mă hotărâsem să te iert dinainte să vin.

— Serios? a întrebat el, luminându-i-se ochii.

— Da, am spus eu.

M-a luat de mână şi l-am lăsat.

— Ce spui, Em? a întrebat el, cu ochii mari, vulnerabili. Mă laşi să vin acasă?

M-am gândit la Esther şi la Elliot, la întâlnirea lor accidentală de pe trotuarul din faţa hotelului Landon Park, la cum îl părăsise. Asta era lecţia mea? Că trebuia să încerc din nou? Atunci, după felul în care mă privea, am ştiut că *puteam* să trecem peste această furtună. Puteam merge mai departe. Puteam încerca din nou. O grămadă de oameni depăşesc o infidelitate. Nu eram nici primii, nici ultimii. Dar tot atunci am ştiut, cel mai bine din lume, că *nu voiam.* Cumva mă vindecasem în ultimele săptămâni petrecute pe insula Bainbridge, chiar dacă la momentul respectiv nu ştiusem. Acum ştiam.

— O să ai mereu iertarea mea, am spus eu încet,

însă, Joel, căsnicia noastră s-a încheiat.

A părut nedumerit.

— Dar…

— Am trecut peste asta, am spus eu. A trebuit să trec peste.

Mi-am privit paharul de martini. Era gol. Îi promisesem o băutură, atâta tot.

— Trebuie să plec, am rostit încet. Îmi pare rău.

— Nu încă, m-a rugat el. Încă un pahar.

A ridicat braţul ca şi cum voia să cheme chelneriţa.

— Nu, am spus eu ridicându-mă. La revedere.

A aruncat pe masă o bancnotă de cincizeci de dolari şi m-a urmat.

— Am citit cartea, a spus când a ajuns pe trotuarul din faţa restaurantului.

— Ce carte? am întrebat eu întorcându-mă spre el.

— *Ani de graţie,* a spus el. Am citit-o în sfârşit. Aş fi vrut s-o fi citit de mult. Dacă aş fi citit-o, aş fi ştiut de ce îţi plăcea atât de mult. Aş fi ştiut… cum să repar problema noastră.

Am tresărit când i-am văzut chipul frumos în lumina felinarelor. Avea bărbia ascuţită şi era neras, ceea ce mi se păruse mereu atrăgător la el, ochii mari şi obrajii îmbujoraţi. Era o noapte liniştită, perfectă pentru New York. Pe trotuarul unde ne aflam nu eram decât noi şi ulmii.

— Începeam să semănăm cu Jane şi Stephen, personajele din carte, a continuat, profitând cu înţelepciune de tăcerea mea. Credeam că nu mă iubeşti. Credeam că te-ai schimbat. De asta…

Din nou *Stephanie. Stephanie.* Obstacolul pe care nu-l puteam îndepărta. Dar Stephanie nu era importantă pentru actul final al poveştii noastre. Acum înţelegeam asta.

— Ar fi trebuit să înţeleg până acum, a continuat el. Ar fi trebuit…

L-am bătut afectuos pe umăr.

— Joel, am spus încet. Nu e nevoie. Nu te mai învinui.

— Am fi putut avea totul, copii, o aniversare de cincizeci de ani, o casă la ţară, a spus el cu seriozitate. Am fi putut să reuşim, aşa cum au reuşit Jane şi Stephen. Încă putem.

Am clătinat din cap. Eu şi Joel nu eram Jane şi Stephen. Într-adevăr, căsnicia lor eşuase, dar ei merseră mai departe, jertfindu-se pe altarul tovărăşiei, al respectului şi al admiraţiei. Nu, noi doi nu eram Jane şi Stephen. Noi eram Jane şi *André,* cei a căror dragoste nu rezistase probei timpului.

— Da, Jane şi Stephen au reuşit, am spus eu cu blândeţe, dar noi… nu asta a fost menirea noastră, Joel. Nu înţelegi? Nu aşa trebuie să se încheie povestea noastră.

— Ce pot să spun, ce pot să fac ca să te răzgândeşti? a întrebat el căutându-mi privirea cu ochii plini de durere.

— Îmi pare rău, dar nu se poate face nimic.

Apoi m-a tras spre el şi i-am simţit căldura trupului în timp ce mă săruta. Am închis ochii, pentru a-i oferi acelei clipe respectul pe care-l merita. Îi vedeam cu ochii minţii pe Jane şi pe Stephen, pe Esther şi pe Elliot. Erau toţi acolo cu mine. Însă, în final, a apărut chipul lui Jack şi inima mea a tresărit.

— Îmi pare rău, am spus eu îndepărtându-mă.

Joel a dat din cap în semn că înţelesese, privindu-mă ca şi cum eram singura femeie care conta pe lume. Aşa voiam să mi-l amintesc.

— N-o să renunţ niciodată la tine, a spus el.

Cuvintele m-au înfiorat. Asta îi spusese André lui Jane la începutul cărţii, acestea fuseseră vorbele pe care le rostise cu dragoste, cu promisiune, cu ardoare. Însă în loc să mă impresioneze aşa cum vrusese Joel, nu reuşiseră decât să mă convingă şi mai tare că luasem hotărârea potrivită.

— La revedere, Joel, i-am spus.

Vocea mea s-a pierdut în vântul care şuiera printre ulmi. Ramurile lor se unduiau într-un rămas-bun tragic. De data asta ştiam amândoi că despărţirea era definitivă.

M-am dus acasă simţindu-mă mai uşurată decât mă

simţisem de mult timp, fiindcă, în sfârşit, eliberasem locul din inimă pe care-l simţisem greu atâta vreme. Înainte să urc am verificat poşta. Nimic. Apoi mi-am amintit că Annabelle spusese ceva despre o cutie din bucătărie.

Mi-am lăsat haina pe un fotoliu, apoi am tras un scaun mai aproape de masă şi am început să sortez corespondenţa, pe teancuri: unul pentru facturi, altul pentru reclame, altul pentru plicurile adresate lui Joel. Între două oferte de credit am găsit un plic îngălbenit. Lângă un timbru din zilele noastre era lipit un timbru de trei cenţi care semăna cu o relicvă din trecut. Nu era menţionată adresa expeditorului, iar a mea fusese scrisă recent cu pixul.

În graba de a deschide plicul, hârtia moale aproape că mi s-a rupt în mână. În plic era o singură coală, scrisă cu cea mai frumoasă caligrafie pe care o văzusem vreodată:

31 martie 1943

Draga mea, îţi scriu fără să ştiu cine eşti sau unde eşti sau ce legătură există între noi. Totuşi, ştiu că inimile noastre s-au întrepătruns dintr-un motiv inexplicabil şi că, printr-o mare forţă, împărţim un moment în timp, chiar dacă sunt mulţi ani la mijloc. Cu siguranţă ai citit deja jurnalul, care nu exprimă decât încercările sufletului meu. Nu ştiu ce va însemna pentru tine sau pentru altcineva, dar un om înţelept mi-a spus că cineva va avea nevoie să-l citească într-o zi şi am încredere că e vorba de tine. Poţi face cu el orice doreşti, fiindcă e posibil ca eu să nu mai fiu atunci când îi *vei citi paginile.*

Te las cu un gând, un gând despre dragoste la care am ajuns după multe eşecuri: o dragoste mare îndură timpul, durerile şi depărtarea. Chiar şi atunci când totul pare pierdut, dragostea adevărată supravieţuieşte.

Ştiu asta acum şi sper că o ştii şi tu.

Cu dragoste, de acum mulţi ani.

Esther Johnson

Mi-am ridicat mâna la inimă. *Dragostea adevărată supravieţuieşte.* Fusese adevărat pentru Jane din *Anii de graţie* şi era adevărat şi pentru bunica mea Esther. Am simţit că venea curent de la fereastră şi m-am înfiorat. Timpul juca feste, m-am gândit. Trecuse o viaţă de om de când scrisese scrisoarea aceea. Crezuse că aveam să fiu aici, peste ani de zile, să-i citesc cuvintele pe care dorise să le descopăr. Inima mi-era plină de apreciere şi de dragoste pentru bunica pe care n-o cunoscusem. Dar cine îmi trimisese scrisoarea asta? Şi fiica ei, mama mea? A fost doar o întâmplare? O întâmplare de dragoste?

M-am gândit la ceea ce spusese Esther, la faptul că o dragoste mare îndură orice, aşa cum îmi spusese şi Elliot. *Însă cum se puteau iubi în continuare după ce stătuseră despărţiţi atâţia ani? După toate neînţelegerile? După tot?*

Mi-am îndreptat din nou atenţia asupra corespondenţei şi am observat că la fundul cutiei se afla un plic gros ce îmi era adresat. Pe ştampila poştei scria „insula Bainbridge”. Am deschis plicul şi am desfăcut foaia îndoită de deasupra.

Dragă Emily.

Acum ai ajuns deja la New York şi am vrut să găseşti aceste scrisori când te vei întoarce. Sunt de la bunica ta, Esther. Sperasem să ţi le dau pe insulă, în timpul vizitei tale, dar nu ştiam sigur dacă terminaseşi de citit jurnalul. Evelyn mi-a spus că îl citeai.

Mă bucur că l-ai găsit. Ştiam că o vei face. De când le-am văzut în seara aceea, pe feribot, când ai ajuns, am ştiut că tu erai, că tu erai persoana care trebuia să citească jurnalul lui Esther. După toţi anii în care aşteptasem un semn, te găsisem. Aşa că, a doua zi, când încă dormeai pe canapea, am venit la casa mătuşii tale. Când ea era în grădină, m-am strecurat în camera unde stăteai tu şi ţi-am lăsat jurnalul. Dacă mi-ar fi cunoscut intenţiile, Bee mi-ar fi interzis să fac asta, aşa că nu i-am spus.

Ar fi trebuit să îţi spun toate aceste lucruri personal şi sper că îmi vei ierta slăbiciunea. Semeni atât de mult cu ea, Emily, şi persoana ta îmi amintea de ea, de cât am iubit-o, dar mai ales de faptul că niciodată nu mi-a împărtăşit dragostea. Poate că te întrebi ce s-a întâmplat în noaptea în care a dispărut şi, dacă ai aflat că am fost cu ea atunci, poate că te întrebi dacă mâinile mele sunt mânjite de sânge. A venit *vremea să spun adevărul. N-am mai spus asta nimănui, nici mătuşii tale, nici lui Evelyn şi mai ales lui Elliot, dar tu trebuie să ştii. Îmbătrânesc, toţi îmbătrânim şi nu vreau să iau această taină cu mine în mormânt, chiar dacă bunica ta a vrut acest lucru. E timpul să se afle adevărul. Esther ar fi vrut ca povestea ei să dăinuiască.*

În seara aceea, în 1943, fusesem în vizită la un prieten care stătea pe lângă Esther şi Bobby. Când mă duceam la maşină am auzit ţipete, iar apoi l-am văzut pe Bobby trântind uşa, lăsând-o acolo, pe terasă. M-a durut s-o văd aşa. Părea complet pierdută şi durerea ei mi-a sfâşiat sufletul. Când s-a urcat în maşină avea o privire ciudată şi nu putea să se ţină drept. Mi-era teamă de ce putea să facă, aşa că am urmărit-o, întâi până la Elliot, apoi acasă la Bee, apoi în parc. Mi-a spus că pleca de pe insulă, dar voia să facă în aşa fel încât nimeni să n-o găsească vreodată.

Voia să-şi înscenează moartea, astfel încât nimeni, mai ales fericita pereche, Elliot şi Bee, să n-o caute vreodată. Esther voia să dispară pentru totdeauna. O inspirase un joc pe care îl jucau nişte liceeni de pe insulă, care conduceau imprudent maşini vechi până ce aproape se ciocneau. Esther voia să arunce maşina de pe deal şi să sară din ea chiar înainte să ajungă la marginea prăpastiei. Am rugat-o să nu facă asta. Dacă voia, fugeam cu ea în *noaptea aceea. O iubeam atât de mult.*

Dar ea avea alte planuri: o plecare dramatică de pe insulă, una care să-i rănească pe cei pe care-i iubea, şi o nouă viaţă, singură. Am aşteptat nervos în maşină, în întuneric, la intrarea în parc, în timp ce ea ambala

motorul. Atunci au apărut Elliot şi Bee. M-am îngrijorat, gândindu-mă că cine ştie ce va face Esther când îi va vedea pe cei doi.

Ce s-a întâmplat după aceea e încă în ceaţă, aşa cum a fost şi în noaptea aceea. Bee a oprit maşina. Elliot a ieşit şi a rămas acolo, cu gura căscată. Ceea ce a făcut Esther încă mă înfioară. A pornit maşina şi s-a aruncat de pe deal. Pur şi simplu. Dispăruse.

Elliot stătea nemişcat şi urla. N-o să uit niciodată. Dar oricât de tristă ar fi fost Bee pentru Esther, a uitat de toate de dragul lui Elliot. Mătuşa ta e o femeie bună, Emily. Cu siguranţă ştii asta deja. În seara aceea, cel mai important i s-a părut să-l salveze pe Elliot de o condamnare nedreaptă. Aşa că l-a tras în maşină şi au plecat. N-o să uit niciodată privirea îndurerată a lui Elliot. Mi-a luat mult timp până să mă împac cu ceea ce s-a întâmplat şi îmi dau seama că mi-e milă de el. Să vezi persoana iubită luându-şi viaţa, în faţa ochilor tăi, înainte s-o poţi salva? Ştiu că scena asta îi rulează în cap în fiecare noapte şi că asta e pedeapsa lui pentru tot.

Fiindcă Esther a supravieţuit.

Când am ieşit din maşină ca să mă duc la locul accidentului, să văd cum arată maşina, am auzit ceva într-un tufiş din stânga. Acolo, cu câteva zgârieturi şi vânătăi, am văzut-o pe bunica ta. Reuşise să iasă din maşină chiar înainte ca aceasta să cadă în gol. Exact aşa cum plănuise. Îţi închipui cât de bucuros şi de uşurat am fost să o văd teafără. M-a rugat să o duc la feribot. Voia să ia totul de la zero. Mi-a dat jurnalul cu coperte de catifea roşie şi mi-a explicat importanţa lui. M-a pus să-i promit că-l voi păstra până când va veni timpul, aşa că l-am luat acasă şi l-am păstrat în tot acest timp.

Am rugat-o să rămână, dar mi-a spus că se hotărâse deja, şi noi toţi cei care o cunoşteam pe Esther ştiam că ea nu se răzgândea niciodată. Au trecut multe luni până să am vreo veste de la ea şi, trebuie să recunosc, m-am gândit la ce-i mai rău. Apoi au început să vină scrisori, mai întâi din Florida, apoi din locuri mai exotice, precum

Spania, Brazilia, Tahiti. Mi-a spus că-şi schimbase numele, îşi vopsise părul şi poate cel mai mare şoc l-am avut atunci când mi-a scris despre Lana, fetiţa pe care o născuse.

Am ridicat privirea, cu inima bătând din ce în ce mai tare. *Lana.* Mi-am amintit imediat de numele acela. Sigur, era femeia de care îmi vorbise Jack. Clienta. *De asta* era interesată de Jack şi de picturile lui. *Îl contactase pe Jack ca să dea de Elliot.* Lucrurile se legau complet. Am citit în continuare:

Sigur, a întrebat de fiica ei, de mama ta şi, fiindcă păstrasem legătura cu bunicul tău, cel puţin înainte ca el să plece de pe insulă cu noua lui soţie Jane, i-am putut oferi informaţii care ştiu că au fost pentru ea o mare alinare.

Nu voia să ştie nimeni că trăieşte, dar, spre sfârşit, m-a rugat să le transmit lui Bee, lui Evelyn şi lui Elliot toată dragostea ei şi gânduri de bine, să le spun că îi iubea şi că se gândise la ei de multe ori în toţi aceşti ani. Cu ruşine îţi spun că nu am transmis niciodată aceste mesaje. Nu am fost capabil. Nu îi credeam în stare să facă faţă adevărului, după toţi aceşti ani, şi mă îngrijora ce aveau să creadă despre mine, pentru că le ascunsesem totul. În inimile lor, ea era moartă. Dar, dacă vrei un răspuns sincer, îţi voi spune că scrisorile lui Esther erau singura legătură pe care o aveam cu ea şi nu voiam să împart asta cu nimeni. Nici cu Bee, nici cu Evelyn şi, mai ales, nu cu Elliot.

Nu voiam s-o împart.

Scrisorile n-au mai venit de vreo câţiva ani şi mi-e tare dor de ele. Mă întreb unde o fi, dacă e bine, dacă mai trăieşte. Spre sfârşit, nu şi-a mai scris adresa pe plicuri şi toate încercările mele de a da de ea au eşuat, înclin să cred că nu mai e printre noi.

Acum îţi trimit ţie aceste scrisori. Sper că te vei bucura de ele aşa cum m-am bucurat eu în toţi aceşti ani şi sper că te vor ajuta s-o cunoşti pe Esther şi s-o iubeşti, aşa

cum am iubit-o eu întotdeauna. Scrisorile sunt pline de viaţă, de speranţă, însă, printre rânduri, vei citi amărăciune şi regrete. Vei vedea că a fost o femeie deosebită, aşa cum eşti şi tu.

Cu sinceritate.

Henry

M-am lăsat pe spate şi am oftat, strângând scrisoarea la piept. Deci nu a murit în noaptea aceea. A înscenat totul şi Henry a ajutat-o. De-abia aşteptam să-i spun lui Elliot, dar apoi m-am întrebat dacă oare ar vrea să ştie că i-a scris lui Henry în toţi aceşti ani, nu lui. Ar înţelege? Ar putea să o ierte?

M-am uitat încă o dată în plic şi am scos o fotografie învelită în carton tare. Era fotografia pe care o văzusem pe şemineul lui Henry, cu un bileţel:

M-am gândit că ţi-ar plăcea să ai această poză cu bunica ta. Exact aşa mi-o amintesc eu.

Am pus poza pe masă şi am luat în mână teancul de scrisori. Voiam să le citesc pe fiecare.

25 martie

— Ai fost plecată ceva timp, mi-a spus psihologul meu, Bonnie, când am ajuns la cabinetul ei, peste câteva zile.

Insista să-i spun Bonnie, nu doctor Archer, aşa că o ascultam, deşi mi-era greu.

— Da, am fost plecată, am spus eu, jucându-mă cu braţul fotoliului, simţindu-mă vinovată, aşa cum mă simţeam de fiecare dată când veneam la Bonnie. Îmi pare rău că nu am respectat întâlnirile. Am plecat cam pe nepusă masă.

Apoi i-am povestit totul: despre insula Bainbridge, despre Bee, despre Evelyn, despre carte, despre Greg, Jack, Henry, despre întâlnirea cu Elliot şi despre Joel. Şi

despre ultimele zile în care mă gândisem la toate astea.

— Înţeleg, a spus ea după ce-i explicasem totul, că nu mai ai nevoie de mine.

— Ce vrei să spui?

— Ai găsit răspunsurile.

— Serios?

— Da.

— Dar tot nu pot scrie, am spus eu. Nu m-am vindecat.

— Ba te-ai vindecat, a spus ea. Du-te acasă. Ai să vezi.

Avea dreptate. În dimineaţa următoare am deschis laptopul şi am început să scriu. Am scris la prânz, printre zgomotele provocate de aglomeraţia de la ora de vârf, am scris seara şi până târziu în noapte. Nu m-am oprit până nu am transcris cuvânt cu cuvânt povestea lui Esther. Înainte să închid laptopul m-am uitat la ultima propoziţie. Era sfârşitul jurnalului, dar nu şi sfârşitul poveştii. Inima îmi spunea asta. Am inspirat adânc şi am început o pagină nouă. Poate că încă nu ştiam cum se termina povestea, dar eram hotărâtă să scriu totul atunci când aveam să ştiu. Pentru Esther. Pentru Elliot. Pentru Bee, pentru Evelyn şi Henry, pentru bunicul, bunica, pentru mama şi pentru mine.

30 *martie*

De când mă întorsesem la New York încercasem să nu mă mai gândesc la Jack, dar îl vedeam pretutindeni. Nu puteam scăpa de prezenţa lui şi mă întrebam dacă la asta se refereau Elliot şi bunica mea atunci când vorbeau despre dragostea care îndură orice.

Totuşi, povestea lui Esther nu se terminase aşa cum îşi dorise ea. Poate că asta era lecţia mea: trebuia să accept eşecul acestei iubiri şi să merg mai departe, ţinând-o cuibărită în inimă pentru tot restul vieţii.

La prânz am sunat-o pe Annabelle ca s-o corup să luăm prânzul împreună.

— Nu am sărbătorit logodna aşa cum trebuie, i-am spus.

Am stabilit că ne vedem la ora unu, la un restaurant de pe lângă apartamentul meu. M-am aşezat la masă şi am aşteptat până a sosit Annabelle, zece minute mai târziu.

— Scuze, a spus ea. M-a sunat mama lui Evan. E tare vorbăreaţă.

— Mă bucur să te văd, Annie, am zâmbit eu.

— Ţi-a făcut bine vizita? Ştiu că s-au întâmplat multe lucruri acolo, dar te bucuri că te-ai dus?

— Da.

— Și ce-o să faci?

— Știu foarte bine ce trebuie să fac.

— Ce anume?

— O să termin cartea, am spus eu.

— Ce vrei să spui?

— O să termin povestea lui Esther. O să scriu ultimul capitol. Povestea asta a stat ascunsă prea multă vreme. Simt că am obligaţia să o termin.

Annabelle m-a luat de mână.

— Și, odată cu asta, o să termini şi povestea ta.

— Îţi datorez totul, am aprobat eu.

— În niciun caz. Eu doar te-am urcat în avion. Tu ai făcut restul.

— Annie, eram gata să devin o babă care creşte pisici, îţi poţi închipui cum aş fi arătat eu acolo, în apartament, înconjurată de nouăsprezece pisici?

— Îmi închipui. Cineva trebuia să te salveze de mâţe.

Am râs, apoi Annabelle a coborât privirea.

— Când pleci?

— Unde să plec?

— Înapoi pe insulă.

Ştiam, în adâncul sufletului, că aveam să plec, aşa cum ştia şi Annabelle. Însă încă nu ştiam când şi în ce circumstanţe.

— Nu ştiu, am răspuns.

Ora şi data fuseseră hotărâte, doar că eu încă nu ştiam.

Am ajuns acasă după trei. Beculeţul de mesaj de pe telefon clipea, aşa că am apăsat butonul de redare.

„Emily, sunt Jack”.

Mi s-a făcut pielea de găină.

„A durat ceva până să fac rost de numărul ăsta şi să-mi dau seama că ai plecat de pe insulă. Nu ştiam de ce ai plecat fără să-ţi iei rămas-bun, dar după aceea am vorbit cu bunicul. Mi-a povestit despre vizita ta şi am înţeles ce s-a întâmplat. Memoria îi cam joacă feste în ultima vreme, aşa că dacă a spus vreo prostie despre mine, te rog să n-o pui la suflet”.

Mesajul s-a întrerupt şi a început altul:

„Scuze. Tot eu. În legătură cu seara aceea. Tu ai sunat, nu? Sper că nu ţi-ai făcut vreo impresie greşită. Lucram la un tablou pentru o clientă. Când a răspuns eram plin de vopsea galbenă pe mâini. Te rog să mă crezi. Nu umblu cu ea. Emily, are vreo şaizeci de ani. Te linişteşte asta?” Apoi urma o pauză. „Dar mai e ceva ce nu ţi-am spus. Trebuie să vorbim”. Din nou pauză. „Emily, mi-e dor de tine. Am nevoie de tine. Te… iubesc. Gata, am spus-o. Te rog, sună-mă”.

L-am sunat înapoi, cât de repede puteam tasta numărul. *Mă iubeşte.* Dar telefonul suna şi suna. Aşa că am închis şi am făcut cel mai bun lucru posibil: am sunat la agenţie şi am rezervat un zbor către Seattle, cu plecare a doua zi.

— Dus-întors? a întrebat agentul.

— Doar dus, am spus repede, fără să mă gândesc.

Mi-am făcut bagajele rapid, dar după ce am închis valiza m-a copleşit sentimentul că uitam ceva. După o raită prin apartament şi o verificare mintală, mi-am dat seama despre ce era vorba: Anii *de graţie.* Mă gândisem la carte de când mă întorsesem la New York şi voiam cu disperare s-o citesc din nou, prin prisma poveştii lui Esther.

Cartea aştepta răbdătoare pe raftul din living. Am scos-o, m-am tolănit pe canapea şi am citit câteva pagini. Am studiat pagina de titlu cu o privire nouă, după care am observat ceva ce nu mai văzusem până atunci, ori de câte

ori citisem cartea: câteva cuvinte scrise de mână, cu cerneală neagră, palide şi învechite de vreme. Am apropiat pagina şi, limpede ca lumina zilei, am putut citi: „Cartea lui Esther Johnson”.

Capitolul 20

31 martie

Îmi amintesc că în liceu auzisem o poveste despre o fată care se dusese la Seattle cu prietenii, dar ratase feribotul care avea să o ducă pe insulă ca să ajungă până la ora zece seara, când părinţii îi ceruseră să fie acasă. Ştiind că feribotul următor venea abia peste o oră şi că tatăl ei era foarte sever şi avea să o pedepsească sau, poate, mai rău, se speriase când văzuse feribotul plecând din Seattle, îşi aruncase geanta şi sărise de pe mal. Însă în loc să ajungă pe puntea feribotului, aterizase în apă. Fusese dusă la urgenţă şi trimisă acasă cu încheietura ruptă şi vânătăi pe bărbie. Krystalina. Aşa o chema. Mi-am adus aminte de ea atunci când am auzit sirena feribotului chiar când eu soseam. Feribotul se îndepărta de mai şi eu m-am dezumflat complet. Fusesem blocată în aeroport sau zburasem în ultimele treisprezece ore (preţul plătit pentru o călătorie de ultim moment) şi când am ajuns la feribot m-am gândit să fug şi să sar aşa cum sărise Krystalina, fiindcă ratasem la mustaţă feribotul de ora şapte. Apoi m-am uitat la apa învolburată şi m-am hotărât că insula putea să mai aştepte puţin. Jack putea să aştepte. Oare?

Feribotul a ajuns pe insulă la 20.25. Nu mă aştepta decât un taxi singuratic.

— Pe Hidden Cove, vă rog, i-am spus şoferului.

A dat din cap şi mi-a luat valiza.

— Mic bagaj, a spus el. O vizită scurtă?

— Încă nu sunt sigură, am răspuns.

A încuviinţat din nou, ca şi cum ştia exact la ce mă refer. I-am indicat cum să ajungă acasă la Jack, dar când

am sosit era întuneric, prea întuneric.

— Nu pare să fie nimeni acasă, a spus şoferul.

M-am enervat, fiindcă sugera să plecăm.

— Staţi puţin. Numai o clipă.

În filme, în clipa asta, femeia şi bărbatul se întâlnesc. Aleargă unul în braţele celuilalt şi se sărută. Am bătut o dată şi am aşteptat un minut. Apoi am bătut din nou.

— E cineva acasă? a strigat şoferul din maşină.

L-am ignorat şi am bătut din nou, auzindu-mi inima cum îmi bătea în piept. „Hai, Jack, deschide”.

După un minut, ştiam că nu vine. Sau că nu era acasă. Dintr-odată, era prea mult pentru mine. M-am aşezat pe terasă şi mi-am îngropat capul în mâini.

Ce caut aici? Cum am ajuns să-l iubesc pe bărbatul ăsta? Mi-am amintit de un pasaj din Anii *de graţie* care îmi plăcuse întotdeauna: „Dragostea nu este o floare de seră, forţată să îmbobocească. Dragostea este o plantă spontană, care înfloreşte pe neaşteptate pe marginea drumului”.

Da, dragostea asta nu depindea de mine. Era naturală. Era de nestăvilit. Acest gând m-a alinat acolo, pe pragul rece şi pustiu al uşii lui Jack.

— Domnișoară, a spus şoferul, vă simţiţi bine? Dacă nu aveţi unde să vă duceţi, o sun pe soţia mea. Poate să vă pregătească o cameră. Nu e mare lucru, dar aveţi unde să staţi în noaptea asta.

Atunci mi-am dat seama: toată lumea de pe insula Bainbridge are măcar o fărâmă de bunătate în suflet. M-am ridicat şi m-am hotărât să-mi revin.

— Mulţumesc, sunteţi foarte amabil. Dar mătuşa mea locuieşte puţin mai încolo. Merg la ea în seara asta.

M-a lăsat la Bee. După ce am plătit, am rămas nemişcată o clipă, privind casă, cu valiza în mână, întrebându-mă dacă făcusem bine că mă întorsesem. M-am apropiat şi mai mult de uşa din faţă şi am observat că lumina era aprinsă. Am intrat.

— Bee?

Am văzut-o acolo, pe scaunul ei, ca şi cum nu

plecasem niciodată. După tot ce se întâmplase, imaginea ei mă calma.

— Emily! a exclamat, ridicându-se să mă îmbrăţişeze. Ce surpriză!

— Trebuia să mă întorc, i-am spus.

— Știam că te vei întoarce, a spus ea. Jack e unul dintre motive?

Am confirmat cu o mişcare din cap.

— Tocmai am fost la el acasă. Dar nu e acolo.

Bee a devenit serioasă.

— Elliot, a spus ea, iar felul în care îi rostea numele m-a făcut să mă cutremur. E bolnav. Jack a sunat mai devreme şi mi-a spus. Voia să ştiu că... a făcut o pauză, încercând să-şi înăbuşe emoţiile, să ştiu că Elliot e... ei bine, nu e bine, draga mea. E pe moarte.

Am tresărit.

— Se îndrepta către spital. Tocmai se ducea să ia feribotul. Dacă pleci acum, poate îl ajungi din urmă.

Am coborât privirea.

— Nu ştiu, am spus. Crezi că va vrea să mă vadă?

— Știu că va vrea să te vadă, a spus ea. Du-te la el. Şi ea ar zice la fel.

Sigur, vorba despre Esther, iar vorbele lui Bee m-au făcut să mă duc la feribot în noaptea aceea. Vorbele ei mi-au schimbat destinul pentru totdeauna. Cred că, prin acele cuvinte, s-a mântuit pentru tot. Ştia asta. Şi eu ştiam. Cumva, aveam senzaţia că dacă Esther ar fi fost acolo ar fi fost şi ea de acord.

— Pot să iau maşina ta?

Mi-a aruncat cheile.

— Ai face bine să te grăbeşti.

Am simţit cum inima îmi bătea mai tare.

— Și tu? am întrebat-o amintindu-mi de povestea ei cu Elliot. Nu vrei să-l vezi?

M-a privit ca şi cum răspunsul ar fi putut fi afirmativ, dar a clătinat din cap.

— Nu am ce căuta acolo.

Îi vedeam lacrimile în ochi.

— Încă îl iubeşti, Bee, nu-i aşa?

— Prostii, a spus ea, ştergându-şi o lacrimă.

— Pachetul acela, cel pe care ţi l-a dat Elliot. Ce era în el?

Bee a zâmbit.

— Era albumul foto, cel pe care mi l-a dat după ce s-a întors acasă din război. I l-am trimis înapoi după tot ce s-a întâmplat cu bunica ta. Dar l-a păstrat atâta vreme.

Am luat-o de mână şi mi-am luat geanta.

— Acum fugi. Du-te după Jack.

Am condus Volkswagenul lui Bee atât de repede, cu atâta furie, ca şi cum viaţa mea depindea de asta. Nu m-am gândit la poliţişti, la accidente sau la orice altceva. Numai la Jack. Fiecare minut, fiecare secundă contau. Am gonit până am ajuns la feribot şi când am intrat în parcare mi-a stat inima în loc auzind semnalul feribotului. Am alergat spre doc, gândindu-mă din nou să sar. Dar acum feribotul era prea departe. Îl ratasem. Îl ratasem pe Jack. M-am prins de balustradă, certându-mă pentru lipsa de sincronizare. Sigur că aşa trebuia să fie. În ultima vreme viaţa mea era plină de legături pierdute. Am ajuns cu greu la ponton, locul în care oamenii îşi aşteptau de regulă prietenii sau rudele care veneau din Seattle. Vedeam foarte bine feribotul. Am încercat să îl zăresc pe Jack, dar în zadar. Feribotul era deja prea departe ca să pot desluşi vreun chip. Apoi am auzit paşi în spatele meu. Cineva venea în fugă. M-am întors şi l-am văzut, alergând cu o valiză în mână, părând îngrijorat, până ce a dat cu ochii de mine.

— Emily?

— Jack, am spus eu, plăcându-mi la nebunie cum suna numele lui pe buzele mele.

A lăsat jos valiza şi a alergat spre mine.

— Habar n-aveam c-o să fii aici, a spus el, dându-şi părul de pe ochi, apoi mângâindu-mă pe obraz.

Mi-am lăsat inima să vorbească.

— Am primit mesajul tău şi am vrut să te surprind.

— Ei bine, ai reuşit, a râs el.

M-a privit ca şi cum se pregătea să spună ceva, dar l-a întrerupt sirena unui feribot din depărtare. Un alt feribot venea în golf înaintea orei programate.

— Am fost la tine, am spus eu, căutându-i privirea ca să văd ceva în ea, orice.

Mi-a luat mâna, iar atingerea lui m-a încălzit pe dată.

— Bee mi-a spus că bunicul tău e bolnav. Îmi pare rău. Te duci să-l vezi, nu-i aşa?

— Mă gândeam să mă duc la el în noaptea asta şi să stau cu el, ca să nu fie singur. Îl operează de dimineaţă.

— Se va face bine?

— Nu suntem siguri, a spus el. A avut două operaţii de bypass în ultimii cinci ani şi doctorii spun că, dacă nici asta nu reuşeşte, s-ar putea să fie ultima încercare.

M-am întrebat dacă Esther ştia că dragostea vieţii ei se sfârşeşte.

— Ar trebui să te duci la el, i-am spus. Putem să ne vedem mâine, după ce se termină operaţia.

I-am făcut semn spre feribotul din care coborau pasagerii şi care, în curând, avea să fie pregătit pentru îmbarcare.

— Fugi, prinde feribotul. Eu o să te aştept.

— Și să te las singură pe tine aici, aşa frumoasă cum eşti? Nu, bunicul meu n-ar fi deloc de-acord. De ce nu vii cu mine?

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui, aşa cum făcusem în după-amiaza aceea acasă la Bee, în I*arud.*

— Bine.

— Mă tot gândesc la dimineaţa aceea când te-am văzut la Henry, a spus el, întorcându-se din nou spre mine.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat privindu-l, sperând că avea să spună ceea ce credeam eu.

— Speram să ajungem aşa.

Am fost copleşită de un sentiment pe care nu-l mai avusesem niciodată. Mă simţeam iubită. Mai mult, mă simţeam adorată. Jack a băgat mâna în buzunar, apoi m-a luat de mână.

— Emily, a spus el tuşind uşor. Vreau să-ţi dau ceva.

Avea în mână o cutiuţă neagră şi mi-am amintit de cutia pe care i-o dăduse Elliot la înmormântarea lui Evelyn. Ce era înăuntru? Am ridicat capacul cu degete tremurânde şi am văzut o sclipire.

— Bunicul meu mi-a dat un inel pe care, în urmă cu mulţi ani, i l-a dăruit unei femei pe care o iubea. Eu vreau să ţi-l dau ţie.

Am tresărit. Era un diamant enorm, în formă de pară, montat între două rubine, şi mi-am dat seama imediat. Era inelul de logodnă al lui Esther. Trebuia să fie. Instinctiv, mi l-am pus pe deget. Jack şi-a dat seama că îl recunoscusem.

— Știi povestea, nu-i aşa?

— Da, am afirmat eu.

— De unde?

— Am făcut nişte cercetări luna asta, am spus eu misterioasă.

— Și eu. Voiam să văd dacă pot să dau de Esther, de dragul bunicului. Voiam să se vadă din nou. Dar acum e prea târziu, a adăugat, dând cu piciorul într-o pietricică de pe alee.

— De ce crezi că e prea târziu?

— Mi-e teamă că a murit, a răspuns Jack îngrijorat.

Am rămas înmărmurită.

— De unde ştii?

S-a frecat la ochi, din cauza oboselii sau a tristeţii.

— Mi-a spus infirmiera ei. A avut grijă de ea în ultimii cincisprezece ani, când sănătatea ei era cam şubredă. Tot ea era femeia cu care m-ai văzut în oraş în seara aceea şi femeia care a răspuns la telefon la mine acasă.

— Nu înţeleg. Cum ai găsit-o?

— Ea m-a contactat. Mi-a spus că îi îndeplinea ultima dorinţă a lui Esther, de a afla ce face bunicul meu.

Am suspinat.

— Deci e moartă.

— Da.

— Nu, am spus eu. Nu poate să fie adevărat. Inima mea refuza să creadă că povestea se termina aşa. Cum spuneai că o cheamă?

— Lana, a răspuns Jack.

— Asta explică totul, am zâmbit eu convinsă.

— Ce anume?

— Jack, Lana nu e infirmiera ei. Lana e *fiica* ei. Fiica lui *Elliot.*

Jack s-a frecat pe frunte.

— Nu are sens, a spus el.

— Știu că n-are, dar e adevărul. Şi dacă Lana te-a contactat pe tine şi nu ţi-a spus tot adevărul despre relaţia ei cu Esther, poate că nu spune adevărul nici în legătură cu situaţia actuală sau cu faptul că, poate, încă *trăieşte.* Cred că încearcă să-şi apere mama. Stai, am continuat înainte ca el să-mi poată răspunde. Ai spus că femeia asta, Lana, ţi-a comandat un tablou. Era vorba de portretul din atelierul tău, cel al femeii de pe plajă?

— Da, a spus el. A zis că e pentru mama ei. L-am pictat după o poză veche.

— Jack, am zis eu, nu te-ai gândit că poate femeia din poză era *Esther,* că voia să-i dea mamei ei un tablou făcut de *sânge din sângele* lui Elliot?

Jack s-a gândit puţin, apoi a clătinat din cap.

— Dar a spus că mama şi *tatăl* ei locuiesc la un azil din Arizona. Dacă ceea ce spui tu e adevărat, de ce mi-ar spune o poveste atât de complicată ca să ascundă adevărul?

— Cu siguranţă fiindcă nu vrea ca mama ei să fie rănită din nou.

— Aș vrea să fie adevărat, Emily, a spus Jack ridicând din umeri. Dar nu cred. Am văzut cum a vorbit despre viaţa şi moartea lui Esther. Nu cred că a minţit.

Vântul s-a înteţit şi Jack m-a acoperit instinctiv cu braţele, ca şi cu o pătură.

— Aș vrea să se fi terminat altfel pentru ei, a spus el, strângându-mă la piept. Dar putem să ne scriem propria noastră poveste. A noastră nu trebuie să fie tragică.

M-a sărutat uşor pe frunte, când s-a auzit din nou semnalul feribotului.

— Și când te gândeşti că aproape că am fugit de tine,

de toate astea, am spus eu.

— Mă bucur că n-ai fugit, a răspuns el, strângându-mi mâna.

Am urcat pe feribot ţinându-ne de mână şi ne-am aşezat pe o banchetă, cu faţa spre Seattle. Cu cât ne apropiam mai mult de oraş, cu atât puteam simţi mai bine îngrijorarea lui Jack pentru bunicul lui. În ce stare aveam să-l găsim pe Elliot la sosire? Avea să fie conştient? Oare prezenţa mea urma să-l întristeze şi mai mult, mai ales după ce citise exemplarul din jurnal pe care i-l trimisesem prin poştă?

Am ajuns la spital şi ne-am dus la recepţia de la etajul patru, unde am întrebat de Elliot.

— Mi-e teamă că nu prea e bine, a spus o infirmieră, aproape în şoaptă. A fost dezorientat şi necooperant toată după-amiaza. Facem tot posibilul ca să-l liniştim, dar medicii spun că nu a mai rămas mult timp. Poate vreţi să vă luaţi rămas-bun cât mai puteţi.

Jack era aproape alb la faţă când ne-am apropiat de uşa camerei bunicului lui.

— Nu pot să fac asta singur, îmi spui

— Nici nu trebuie, l-am încurajat eu.

Am intrat împreună în cameră și l-am văzut acolo conectat la un arsenal de cabluri şi de mașinării. Era palid și abia mai respira.

— Sunt eu, bunicule, a spus Jack încet, îngenunchind lângă patul lui Elliot. Sunt Jack.

Elliot şi-a deschis încet ochii pe jumătate

— A venit, a spus el încet, aproape în șoaptă. A fost aici. Am văzut-o.

— Pe cine, bunicule?

A închis ochii ca şi cum visa.

— Ochii aceia albaştri, a spus el. La fel de albaștri ca odinioară.

— Bunicule, a spus Jack încet, cu privirea plină de speranţă, cine a fost aici?

— Mi-a spus că se mărită, a spus Elliot, deschizând din nou ochii, dar era evident că se rătăcise printre

amintiri şi mi-am dat seama de dezamăgirea de pe chipul lui! Mi-a spus că se mărită cu individul acela, Bobby. De ce s-ar mărita cu el? Nu-l iubeşte. Nu l-a iubit niciodată. Pe mine mă iubeşte. Locul ei e lângă mine. S-a ridicat și a început dintr-odată să tragă de o perfuzie pe care o avea prinsă de braţ. Trebuie s-o conving să se răzgândească. Trebuie să vorbesc cu ea. O să fugim împreună. Asta o să facem.

Jack părea îngrijorat.

— Are halucinaţii, a spus el. Infirmiera m-a avertizat. E din cauza medicamentelor.

Elliot părea furios şi disperat, şi a dat de podea cu un aparat de monitorizare înainte ca Jack să-l poată opri.

— Stai aşa, bunicule, nu pleci nicăieri. Emily, cheam-o pe asistentă.

Am apăsat butonul roşu de lângă patul lui Elliot și peste câteva clipe au intrat în grabă două asistente. Una ne-a ajutat să-l aşezăm pe Elliot la loc în pat, iar cealaltă i-a injectat ceva în braţul stâng.

— Asta vă va ajuta să vă odihniţi mai bine, domnule Hartley, a spus ea.

În timp ce Elliot dormea, m-am întors spre Jack.

— Mă duc să-mi iau ceva de băut. Vrei ceva?

— Cafea, a şoptit el, fără să-l scape din priviri pe Elliot.

Am coborât la cafenea – slavă Domnului că o găsisem deschisă – şi am luat două căni de cafea tare, băgând în buzunar un pacheţel de zahăr şi două cutiuţe de lapte. Oare cum îi place lui Jack cafeaua? Mi-am amintit de cercetarea lui Annabelle, dar am alungat rapid gândul şi am căutat în portofel banii de cafea.

În lift, m-am gândit la Elliot, la cât de convins fusese că o vedea pe Esther. Mă durea sufletul să văd cum o iubea şi acum, pe patul de moarte. Când eram gata să intru în rezervă, am auzit pe cineva apropiindu-se.

— Mă scuzaţi, doamnă, a spus o femeie.

M-am întors şi am văzut una dintre asistente, cu o bucăţică de hârtie în mână.

— Aţi găsit cumva o eşarfă de femeie în camera domnului Hartley?

— Nu, îmi pare rău, n-am văzut nimic.

— În regulă, a spus asistenta, uitându-se la hârtiuţa pe care o avea în mână. A sunat mai devreme o femeie şi ne-a spus că mama ei a uitat o eşarfă albastră de mătase când a venit la domnul Hartley mai devreme.

Am făcut ochii mari.

— V-a spus numele? V-a lăsat un număr de telefon?

— O cunoaşteţi?

— Poate că da, am spus eu, înghiţind greu.

Asistenta s-a uitat din nou la hârtie.

— E cam ciudat, a spus ea. Mesajul l-a preluat asistenta din tura precedentă. Se pare că nu şi-a dat numele.

Am oftat.

— În fine, dacă o găsiţi să o aduceţi în camera asistentelor, a spus ea. Poate va suna din nou. Mă scuzaţi pentru deranj.

— Cum se mai simte? l-am întrebat pe Jack când am intrat în cameră.

I-am întins cafeaua şi i-am oferit zahăr şi lapte.

— Doarme, a spus el ignorând zahărul şi luând o cutiuţă de lapte, pe care a golit-o în cană.

Şi eu am făcut acelaşi lucru, apoi l-am sărutat pe obraz.

— Pentru ce a fost asta? a întrebat el.

— Fără motiv, i-am şoptit.

M-am apropiat în vârful degetelor de paiul lui Elliot şi i-am tras pătura pe umeri. Atunci am observat că pe sub pătură, ţinea strâns ceva, o eşarfă. O eșarfă albastră. O strângea la piept. Mi-am stăpânit lacrimă fiindcă, în clipa aceea, *ştiam.*

— Plângi, a şoptit Jack.

— Plâng, am spus eu, zâmbind printre lacrimile ce-i scăldau ochii.

În sfârşit plâng. Voiam să-i spun atât de multe, voiam să rostesc atâtea, dar toate puteau aştepta. Nu știam decât

că la momentul respectiv aveam ochii plini de lacrimi, care mi se rostogoleau cu repeziciune pe obraji. Nu știam că ochii mei aveau o asemenea putere. Cu fiecare lacrimă mă simţeam mai uşoară, mai fericită, mai împlinită.

Jack m-a tras mai aproape de el.

— Mulţumesc că eşti aici cu mine.

L-am îmbrăţişat uşor, când asistenta a deschis ușa și mi-a şoptit:

— Doamnă, am aflat numele persoanei care a sunat. S-a înregistrat la recepţie.

Jack s-a apropiat din nou de patul lui Elliot, iar eu am urmat-o pe asistentă pe coridor.

— Lana, a spus ea, arătându-mi o hârtie cu numele și o cheamă Lana.

— Lana, am spus eu printre lacrimi. Sigur că da.

Nu aveam să ştiu niciodată ce şi-au spus când s-au revăzut după o viaţă de despărţire. S-au îmbrăţişat? Au plâns pentru anii pe care-i pierduseră? Dar presupun că asta nu mai conta. *Îşi văzuse fiica. Şi o văzuse din nou pe Esther.*

— Vă simţiţi bine, doamnă? a întrebat asistenta, mângâindu-mă pe umăr.

— Da, am spus zâmbind. *Da.*

M-am aşezat pe un scaun de metal de pe hol. Luminile fluorescente licăreau deasupra capului meu, iar aerul mirosea a cafea râncedă şi a clor. Am deschis geanta şi am scos laptopul cu o hotărâre şi o claritate pe care nu le mai simţisem de ani de zile. M-am uitat la cursorul de pe ecran, dar de data asta era altfel. Acum ştiam cum să închei povestea lui Esther. Ştiam cum s-o încep şi ştiam cum s-o termin. Cuvânt cu cuvânt.

Când ceasul digital de pe hol a trecut de la 23.59 la 0.00 mi-am dat seama că, mai întâi, trebuia să scriu o altă poveste. Era prima zi a lunii aprilie, o zi nouă, o lună nouă, începutul unei poveşti noi, povestea mea, pe care de-abia aşteptam să încep s-o scriu.